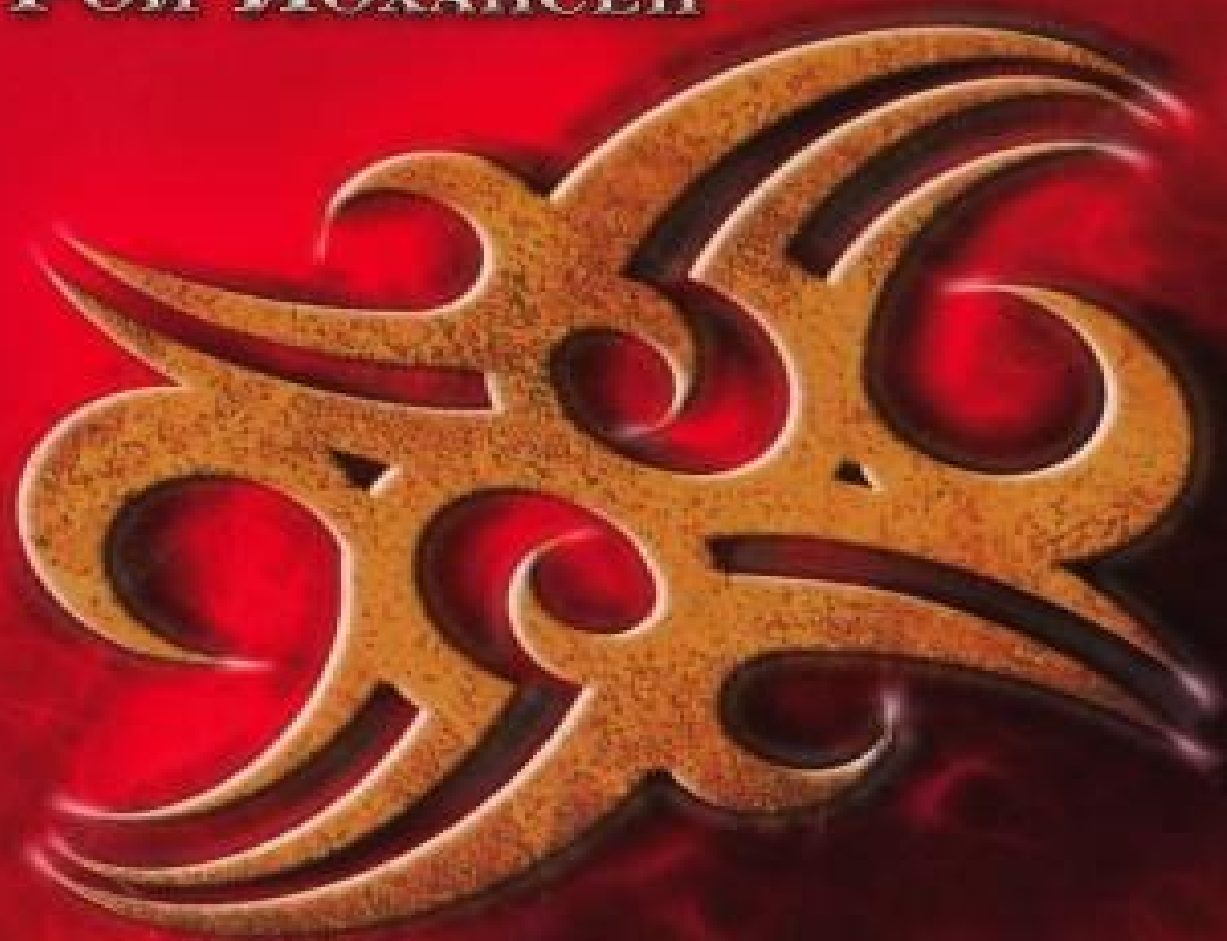

Бестселър №1 на *Ню Йорк Таймс*

АЙРИС ЙОХАНСЕН & РОЙ ЙОХАНСЕН

БУРЕНОСЕН ЦИКЪЛ

**АЙРИС ЙОХАНСЕН, РОЙ
ЙОХАНСЕН
БУРЕНОСЕН ЦИКЪЛ**

Превод: Силвия Вангелова

chitanka.info

Рейчъл Кърби е световноизвестен компютърен гений, който контролира една от най-мощните мрежи в света и има достъп до взривоопасни данни... Обаче тя се страхува, че всичките ѝ усилия са може би напразни, недостатъчни да спасят живота на сестра ѝ, болна от рядка хронична болест.

Рейчъл получава шифрована електронна поща, която ще промени живота ѝ завинаги. На хиляди мили от нея, в дълбините на египетска гробница, археологът и търсач на съкровища Джон Травак е направил откритие, което може да спаси сестра ѝ и да даде живот на отдавна забравена тайна.

Рейчъл няма избор, освен да се съюзи с мистериозния Травак в трескаво обикаляне на земното кълбо, в което ще открият най-удивителното завещание, оставено от древна цивилизация.

ГЛАВА 1

Университетът „Ардмор“

Хюстън, Тексас

Дърветата, които растат по хълма, са идеалното прикритие, помисли си Пелъм.

Той се изкачваше бързо по склона от страната на шосето, където беше оставил колата си. Слънцето беше ниско в небето. Той нямаше много време. Не след дълго Кърби щеше да тича по пътеката към сградата, която подслоняваше Научния отдел. През последните пет дни Рейчъл Кърби работеше по двацет часа в денонощието и почиваше само по четири, които прекарваше обикновено у дома си. След това отново се връщаше на работа, като че ли твърдо решена целият ѝ живот да мине в лабораторията. Днес денят вероятно нямаше да е по-различен. Тя щеше да остави колата си на паркинга, който беше на три мили от сградата на Научния отдел, и да пробяга оставащото разстояние.

Пелъм коленичи, когато стигна в прикритието на дърветата, и погледна университетското градче, което се гушеше долу. По тротоарите се разхождаха студенти, а на стъпалата пред библиотеката на Отдела по английски език и литература седеше момиче, съсредоточило се върху лаптопа в скута си.

Дали не трябваше да ги изведе от сградата? Но така щеше да ги лиши от мотивация. Полицията щеше да реши, че не иска да им сътрудничи, ако вниманието му не беше фокусирано изцяло и единствено върху Рейчъл Кърби. Но подобно поведение би могло да има и друг ефект — то щеше да има обществен отклик, който щеше да затрудни преследването.

„О, добре, ще реша по-късно.“

Инстинктът му обикновено беше безпогрешен, когато се стигнеше до финалния момент. Отвори куфара, в който беше скрито оръжието му.

— Чакай, Рейчъл.

Рейчъл, вече пред входната врата, се обърна и видя Али да слиза по стълбите.

— Трябва да се върна в лабораторията, Али. Закъснявам.

— Отдели ми минутка. Няма да се забавиш много, ако размениш по дума с мен. — Али затвори вратата и се облегна на нея, с което ѝ препречи пътя. — Трябва да престанеш с това, Рейчъл. И преди беше зле, но сега постъпваш буквално глупаво. Работиш толкова много, че ще се доведеш до изтощение.

— Има няколко проблема, с които просто трябва да се справя. Ще си почивам след това.

— Ако не си починеш скоро, няма да имаш сили за нищо — усмихна се сестра ѝ. — Не можем да си позволим да имаме двама инвалиди. Лети ще ни смъмри строго.

— Не съм чула Лети да се оплаква.

Усмивката на Али се стопи.

— Не. Няма и да чуеш. Лети е като теб. Нищо не е прекалено достатъчно добро за мен. Дори това да означава, че вие двете ще сте напрегнати до краен предел.

Рейчъл не желаше да слуша повече. Виждаше, че този момент приближава. Али беше прекалено тиха, смълчана. Рейчъл знаеше, че сестра ѝ я наблюдава и се тревожи за нея, но се беше надявала да избегне конфронтацията.

— Не сме уморени. Нямам нужда от много сън, а пък съм здрава като кон. А Лети просто не може да живее по друг начин. Тя много обича да се грижи за теб. Ти си целият ѝ живот.

— Знам това. Но всичко ще ѝ дойде до гуша и тя ще намрази живота, когато...

— Млъкни, Али. Престани.

— Защо? Аз вече не се страхувам. Приела съм го. — Погледна сестра си в очите. — Искам и ти да го приемеш, Рейчъл. Време е.

Беше по-лошо, отколкото Рейчъл беше мислила.

— Не е така, по дяволите. Няма да се случи.

— Но то вече се случва. Става ми все по-трудно да ходя, губя контрол и над ръцете си. Пастата ми за зъби отива къде ли не, но не и

върху четката ми. Тази сутрин изцапах цялата мивка. И зрението ми се влошава все повече.

— Зрението ти? Кога започна това?

— През последните две седмици. Опитах се да си внуша, че си въобразявам, но изгубих няколко процента и от периферното си зрение. Това първо ме уплаши. — Направи гримаса. — А после полудях от гняв. Във всеки случай обаче ме накара да се опомня.

— Знаеш как се развива болестта. Симптомите се появяват, после изчезват. Могат да минат години, преди състоянието на болния да се влоши.

Али кимна.

— Знам. Следващата седмица зрението ми може да се коригира, както и движенията ми. И аз ще имам добър период. Но трябва да съм готова. Ти също.

Рейчъл затвори очи. По дяволите. Али се бореше с тази болест от дете, но последните няколко години бяха особено жестоки. Глободноклетъчната левкодистрофия, или още наричана болест на Крабе, съкратено ГКЛ, е сериозно нервно заболяване, което атакува обикновено децата. Те рядко живеят повече от две години, но заболялите в по-късна възраст като Али обикновено имат различни симптоми, което означава, че и прогнозите за изхода от болестта са различни.

Али отметна косата от лицето си.

— Не можеш да спреш болестта, като работиш до изтощение заради мен. Не това искам аз. А теб интересуват ли те моите желания?

— Няма значение какво ме интересува. Ти така или иначе ще ми кажеш.

— Можеш да се обзаложиш, че ще го направя. — Тя се усмихна. — Самотна съм, Рейчъл. Искам да прекарваш повече време с мен, а не да стоиш непрекъснато затворена в проклетата лаборатория. Битката е приключена. Нека се примирим със съдбата и да се насладим на настоящето.

Али говореше тихо, гласът ѝ беше нежен, но разкъсваше сърцето ѝ.

— Сражението *не* е приключило — каза тя ожесточено. — Аз няма да го позволя.

— Не можеш да сътвориш чудо, Рейчъл. Вече направи повече от възможното. Основа научна фондация заради мен, чиято основна цел са лабораторните изследвания. Пак заради теб, работата на половината от компютрите в свободния свят се състои в търсене на лекарство за ГКЛ.

— Фондацията скоро ще направи важно откритие, сигурна съм. Аз просто трябва да продължа да... — Но Али клатеше глава. — Не се осмелявай да се откажеш сега. Няма да го позволя!

— Ще се боря, докато мога. Ти го заслужаваш. Аз самата си го дължа. Но няма да се преструвам повече. А сега, ще си останеш ли у дома? Ще си починеш ли поне малко?

Рейчъл поклати глава.

— Не. Добре съм.

Али се отдръпна от вратата.

— Тогава отивай отново да се бориш с вятърните мелници. Но когато се умориш, ела си у дома и бъди с мен.

Тя тръгна нагоре по стълбите. Движеше се бавно. Рейчъл с мъка, граничеща с агония, си помисли, че това се дължи на поредната победа на болестта. Когато беше в лош период, енергията и жизнеността напускаха Али и тя се превръщаше в бледа сянка. Беше с две години по-млада от Рейчъл и когато беше добре — много по-привлекателна от нея. Беше едновременно очарователна и интригуваща с огромните си черни очи, бялата като сметана кожа и бузите с цвят на праскова, с лъскавата червеникавозлатиста коса. Днес обаче очите ѝ бяха не лъчисти, а като покрити с облаци. Тя изглеждаше по-слаба и по-крехка дори от миналата седмица.

— Ще се опитам да намеря свободно време утре! — извика Рейчъл след нея.

— Ще бъде наистина хубаво. — Али хвърли поглед през рамо. — Престани да мръщиш вежди. Всичко е наред, сестричке. Не се опитвам да ти насаждам чувство за вина. Направила съм живота си такъв, какъвто го искам. Смятам, че е добър. Непрекъснато съм заета. Рисувам, работя по колата си, творя с цветно стъкло. Но те обичам повече от всички на света и искам да бъдеш част от живота ми. Просто трябваше да ти кажа как се чувствам.

— Грещиш, Али.

— Може би. Не работи прекалено до късно довечера. — Тя се скри зад завоя на стълбището.

Рейчъл стоеше на мястото си, все още загледана след нея. Болката я разкъсваше. Непрекъснато се удивляваше колко много вътрешна сила притежава на вид крехката ѝ сестра. Али беше винаги спокойна и мила, само понякога показваше дяволита веселост и чувство за хумор. Характерът ѝ беше съвсем различен от този на сестра ѝ. Рейчъл кипеше от енергия, а Али сияеше с мека топлина. И все пак, понякога, Али не можеше да бъде пречупена, беше по-силна от всички. И тази нейна сила трябваше да продължи да живее, по дяволите.

„Запази спокойствие.“

Емоциите нямаше да ѝ помогнат да запази живота на Али. Само упоритата работа и твърдата решимост можеха да постигнат това. И независимо от всичко, казано от Али, Рейчъл беше готова да даде всичко от себе си. Трябваше да прогони всякакви мисли от главата си и да се размърда. Вече закъсняваше за лабораторията. Напоследък ѝ се струваше, че всичко се разпада и това можеше да се окаже последното камъче, което да преобърне колата. Трябваше да го спре, преди да е оказало влияние и на работата на фондацията.

Отвори вратата и изтича надолу по стълбите. Обаче не скочи в колата, както правеше обикновено. Емоциите просто кипяха в нея и трябваше да ги потисне по някакъв начин, едновременно да изгори излишната енергия и да постигне спокойствие, за да може да работи вечерта. Щеше да пробяга осемте мили до лабораторията, може би така щеше да проясни главата си. Обичайният пробег от три мили от паркинга до лабораторията нямаше да е достатъчен в този момент. Не и днес.

Пелъм стисна снайпера.

„Ето я.“

Рейчъл Кърби се беше появила иззад завоя. Бягаше бързо, смръщила чело, концентрирана в усилието. В светлосиния анцуг изглеждаше дори още по-дребна от нейните сто петдесет и пет сантиметра височина. Приличаше едва ли не на дете с деликатните си черти на лицето и късата кафяво-златиста коса. Лицето ѝ сияеше от

енергия и живот. Високите дъбове хвърляха сянка, която пречеше да бъде забелязана добре, и тя можеше да бъде сметната за невинно малко момиченце, което родителите са извикали вкъщи за вечеря. Но тя далеч не беше невинна.

Деликатността ѝ, младежкият вид и псевдоневинността ѝ бяха просто още едни от оръжията ѝ. В тази кобра нямаше нищо детско. Тя беше изпълнена със злоба, беше силна. Знаеше прекрасно какво иска и какво прави, мислеше, че може да постигне всичко.

„Съжалявам, кучко. Не и този път.“

Вдигна снайпера и погледна през окуляра.

„Да се приближи само още малко и...“

„Господи, колко е горещо!“

Рейчъл усещаше как горещината изцежда силите ѝ, как вече не ѝ стига дъх, но продължаваше упорито да тича по пътеката към Научния отдел. Тя мразеше бягането. По дяволите, мразеше физическите усилия от всякакъв род. Но бягаше, защото знаеше, че е полезно за нея, както и за работата ѝ. Тези всекидневни пробези бяха достатъчни, за да е уверена, че ще запази силата и енергията си и ще може да работи. Обаче допълнителните километри днес бяха изцедили силите ѝ, а мисълта за Али все още я преследваше.

„Фокусирай се върху нещо друго. Като например работата ти.“

О, да, тя знаеше какво е да си обсебен от нещо. Питайте Али, ако се съмнявате.

При компютърните системи, които създаваше, поне имаше някакъв ред, както и прости и ясни отговори на проблемите, които срещаше. А животът беше така объркан.

Този неин проект обаче беше различен от останалите. Беше изключително важен. Понякога мисълта, че са заложили милиони човешки животи, я парализираше.

Да, но от всички тези животи само един имаше значение за нея.

„Още само мила.“

Тя се усмихна и махна с ръка на професор Бълок, който тъкмо оставяше колата си на паркинга. Той не я обичаше, но нямаше смисъл да подхранва тези негови чувства, като му демонстрира враждебност.

Най-добрият начин да се справиш със завистта, е да се преструваш, че тя не съществува.

— Не си във форма. Задъхваш се като бременна кобила.

Саймън Монтейт неочаквано се оказа до нея. Той спазваше темпото без затруднения.

— И защо се подмазваш на това надуто копеле?

— Тихо, Саймън. Не се подмазвам, а просто съм любезна. Все пак, живеем в цивилизовано общество. — С отвращение разбра, че той е прав, дробовете ѝ щяха да се пръснат всеки момент. — А и не съм те канила да тичаш с мен. Защо не си в лабораторията? За какво ти плащам?

— За ума ми, за инициативността ми и за това, че те понасям.

— Защо не си в лабораторията? — повтори тя.

— Почивка за вечеря. — Той ѝ се усмихна лъчезарно. — А когато видях как си се запъхтяла, реших да ти покажа в колко по-добра физическа форма съм от теб. Нямам много възможности за това. Виждаш ли колко лесно се справих с тази малка стръмнина? Дишането ми дори не е затруднено.

— Забелязвам, че ти си едва на двайсет и четири, докато аз съм на трийсет и две. По дяволите, все още си играел футбол в колежа, когато те наех преди две години. — Добави саркастично: — Децата винаги са били по-издръжливи от възрастните.

— Някога и ти беше издръжлива. Преди година успя да пробягаш бостънския маратон. Бях силно впечатлен. А после изведнъж престана да тренираш.

— Днес удвоих обичайния си пробег. Освен това, напоследък съм малко заета.

— Да, да правиш живота на Вал, както и моя, все по-нешастен. — Направи пауза. — Как е Али?

— Както обикновено.

Не, не беше така. Днес беше видяла тъга и объркване, начало на примирение у сестра си.

— Каза, че ѝ липсвам. Помоли ме да се откажа.

— И това те накара да се почувстваш виновна, да се разкъсваш от гняв. И затова реши да тичаш от дома си до лабораторията — за да се отървеш от емоциите, нали?

Тя не отрече.

— Трябваше и да помисля. Тревожи ме фактът, че през последната седмица изгубихме много от компютърната мощност. Като че ли в системата ни изведнъж се появи пробойна.

— Рейчъл, известна загуба на процесорна мощност е неизбежна. Като се има предвид колко заета е мрежата...

— Хм, не толкова много, колкото смяташ. Отклонена е някъде. И вероятно всичко се свежда до някакъв код.

— Да, един от милиони.

— Точно така. И това започва да ме подлудява.

— Което означава, че ще побъркаш всички около себе си тази вечер.

— Остави ме сама.

— Не мога. Какво ще правиш без мен?

— Изпрати ми някого, който няма да се заяжда с мен...

Звънна мобилният ѝ телефон. Тя погледна дисплея.

— Нортън.

Не прие обаждането, а го остави да се прехвърли към гласовата поща. Той ѝ се обаждаше вече за трети път през последните два часа, а в момента тя не искаше да си има работа с копелето. Беше ядосана и разтревожена, а трябваше на всяка цена да се концентрира върху работата си.

— Обаждал ли се е и в лабораторията?

Саймън кимна.

— А ние му отговорихме, че лежиш на плажа в Ямайка и си захвърлила някъде телефона си. Доволна ли си?

Тя се усмихна.

— Великолепно.

— Само че тъй като работи в NSA, той вероятно знае всеки твой ход. Защо е вдигнал пара?

— Намалих наполовина компютърното му време.

Саймън подсвирна тихичко.

— Да, това трябва да е.

— Лошо. Това губене на скорост ми връзва ръцете и наистина ме подлудява. Не искам нищо да бави, дори със секунда, медицинските проучвания. А дори не знам по какъв проект работи Нортън. Вероятно се опитва да прокара идеята за нова и по-мощна бомба. Да върви по дяволите!

— Може да ни причини проблеми. Националната агенция по сигурността не е нещо, с което да си играеш. Има хиляди начини Нортън да подкопае работата ти. Правителствените чиновници са доста подли, а и обичат да си играят на власт.

— Майната му! Ще се справя.

— Знам. Ти вече го правиш. Просто отбелязвам. — Извърна поглед. — Не, всъщност излъгах. Не бях на вечеря. Бях в радиолобораторията на Джоунси в Галвестън. Исках да проверя нещо.

Погледът ѝ се закова на лицето му.

— Открил си пробойната!

— Може би. Намерих пътека, която може да ни отведе до изтичането на мощност.

— Каква?

— Ще ти кажа, когато влезем в лабораторията.

— Сега.

Той поклати глава.

— Мисля, че имаш нужда от подтик, от сила, която да ти помогне да тичаш. — Той усили темпото и я остави на метри зад себе си. — Това място е скучно, не ми се нрави. Ще се видим в лабораторията. — Хвърли ѝ лукав поглед през рамо. — Ако успееш да стигнеш до там.

Тя изруга тихо, докато го гледаше как равномерно и с големи крачки се отдалечава от нея. Саймън имаше чувство за хумор, което му придаваше характеристиките на дяволит пакостник, а в момента тя не беше в настроение за закачки. После, увеличила малко темпото, тя затича след него и се усмихна, макар и кисело. Поне беше успял да отвлече мислите ѝ от болката, насъбрала се в нея, а шеговитите му закачки я накараха да тича по-бързо. Искаше ѝ се да може да му остане ядосана, но нали още когато го беше наела на работа, беше наясно с тази негова черта. Той беше брилянтен учен и както и сам го знаеше, новатор. Човек с подвижен ум, когото не можеш да държиш на едно място. Притежаваше характерен темперамент, с който човек трябваше да се съобразява. И ако този негов блестящ ум беше успял да открие защо компютрите им губят мощност, то тя беше готова да се примири с всичко друго.

А Саймън беше достатъчно чувствителен и никога не прекриваше границата. Вероятно беше открил нещо във въпросната

радиолаборатория. При тази мисъл я обзе нетърпение, което едва можеше да сдържа. Дори да беше открил причината, предстоеше им още много работа.

И, да, по дяволите, може би Рейчъл имаше нужда понякога от енергията, която шеговитите му закачки извикваха у нея. Може би трябваше някой да я подтиква от време на време. Ако винаги я оставяха да се налага, тя вероятно щеше да стане непоносима за околните. Повечето от хората около нея вероятно и в момента трудно търпяха присъствието ѝ.

Двамата с Вал работеха до пълно изтощение през последните няколко седмици. Не беше лесно за никого от екипа. Тя имаше късмет, че хората просто не напускаха.

Научният отдел беше точно пред нея. Най-последно Саймън вече вероятно седеше зад бюрото си и я чакаше — с онази своя усмивка, която ѝ напомняше сиамска котка — да влезе в лабораторията. Копеле. Трябваше да измисли начин да го накара да си плати. Може би трябва да се потруди да добие нова форма и да го остави да ѝ диша праха. Мъжката му гордост ще...

Тихо изсвирване.

Болката прониза слепоочието ѝ.

Падане. Мрак.

Мъртва ли беше? Не. Главата ѝ пулсираше, щеше да се пръсне от болка. А човек не изпитва болка, ако е мъртъв. Освен ако не гори в ада. А тук миришеше по-скоро на болница, отколкото на ад. Макар че откъде би могла да знае каква е миризмата там? Описанието на ада, дадено от Бримстоун, е може би най-популярното, но...

— Доктор Кърби? Съжалявам, че...

— Оставете ме на спокойствие. — Тя отвори очи. — Освен ако не сте моят лекар и можете да ми дадете аспирин за проклетото главоболие.

— Аз съм детектив Дон Финли от полицейското управление в Хюстън. Трябва да поговоря с вас. Обещавам ви, че няма да отнеме много време.

— Умирам ли?

— Не, госпожо. Страдате само от леко сътресение на мозъка. Куршумът е одраскал слепоочието ви. Ще се оправите.

— В затвора ли съм?

— Не, в Медицинския център „Шарпстън“.

— Тогава си вървете.

— Медицинският екип каза, че мога да ви разпитам. Съжалявам, госпожо. Ако не говорите с мен, ще се наложи да дойда отново утре, а престъпникът ще има по-голям шанс да се измъкне безнаказано. Пет минути.

Той изглеждаше твърдо решен да си свърши работата, а в момента тя не можеше да спори с никого. Трепна от болка, когато отвори очи. Огледа го. Четирийсетгодишен. Слаб, с оредяваща светлокестенява коса. Студени сиви очи.

— Кажете.

— Знаете ли, че по вас, близо до университета, е стрелял снайперист?

— Не. — Опита се да си спомни нещо, но спомените ѝ бяха размазани, просто неясно петно.

— Не изглеждате шокирана.

— Ще бъда шокирана утре, ако главоболието ми отmine. Елате тогава.

— Отначало се страхувахме, че имаме работа с поредния откачен, който стреля по студентите в университетското градче, но после променихме мнението си. Не вярваме, че е стреляно напосоки. Вие сте били единствената цел. Имате ли представа кой би имал причина да ви убие?

— Не и в момента.

— Нямате ли врагове? Някой, който да ви мрази достатъчно, за да ви убие?

— Много хора ме мразят достатъчно. Но просто не мисля, че биха ме убили. За да извършиш акт на насилие, трябва да притежаваш определена личностна характеристика.

— Дайте ми имената на евентуалните заподозрени.

— Утре ще бъде достатъчно скоро. — Изведнъж ѝ хрумна нещо. — Чакайте. Изпратете някой да наблюдава дома ми. Сестра ми, Али, и икономката ми, Лети Кларк, са сами в къщата.

— Мислите, че са в опасност?

— Не знам. Но не искам да поемам никакви рискове.

— Ако ни сътрудничите, ние също ще ви помогнем.

Тя дълго го изучава с поглед.

— Не се опитвайте да ме изнудвате. Вашата работа е да охранявате, да пазите гражданите. И ето ви възможност. Казахте, че съм била единствената мишена. Саймън и Вал не са ли пострадали?

— Вашите помощници? Не.

Обзе я огромно облекчение.

— Добре. — Затвори очи. — Дръжте и тях под око.

— Защо?

— Защото не искам да се наложи да им търся заместници.

— Те вече са под наблюдение.

— Трябва веднага да се видя със Саймън.

— Не позволяват да приемате посетители. Направиха изключение за мен.

— Тогава отидете да кажете на лекарите, че имам нужда от още лекарства. Ще ви се обадя утре.

Усети колебанието му. Отвори отново очи.

— Няма да научите нищо повече от мен сега. Няма да ви пратя по следата на когото и да било, преди да съм се уверила, че е виновен.

— Наша задача е да решим това.

— Не, отговорността винаги е моя, вече съм го приела — каза тя твърдо. — Но в момента не мога да мисля и, още по-малко, да преценя ситуацията. Ще получите имената, когато мога.

Той смръщи вежди.

— Ще си тръгна, но не искам да чакам дълго...

— Тръгнете веднага или ще започна да викам. Лекарите ще дойдат и ще ви изритат навън. Възможно е дори да ви обвиня в насилие.

Той остана така за миг, загледан в нея, после се завъртя на пети.

— Права сте. Може да ни е необходимо повече време от онова, с което разполагаме в момента, за да прегледаме списъка на заподозрените.

Тя някак смътно осъзна, че го е разочаровала, но едва след като той излезе от стаята. Много лошо. Той просто си вършеше работата. Обаче тя не разполагаше нито с време, нито със сили, за да спори с

него. Трябваше да почива, да се излекува и да се върне към работата си.

Някой се беше опитал да я убие. Мисълта беше едновременно странна и вледеняваща. Тя се беше опитала да скрие от детектива шока, в който беше изпаднала. Шокът беше вид слабост, а тя никога и от никого не биваше да бъде видяна като слаба жена. Не можеше да сваля гарда нито за секунда и да позволи на ченгетата да разберат, че се страхува. Нямахме смисъл да се оплаква, след като добре знаеше какви са рисковете, които беше поела с въпросните проучвания. Беше готова да се справи с всичко.

Не биваше да позволи на цялата тази лудост да ѝ попречи. Нека полицията открие кой е стрелял по нея. Вероятно някакъв откачен, решил, че тя е причината за всичките му проблеми. А тя трябваше да живее. Да работи. Прекалено много хора зависеха от нея. Али беше най-важната от тях. Беше твърдо решена да преживее това покушение и да прескочи абсолютно всички бариери, които ще се изпречат на пътя ѝ.

„Преодолей болката. Излекувай се. Върни се към работата си.“

— Костелив орех! — измърмори Гонзалес, когато детектив Финли излезе от стаята на Рейчъл Кърби. — Прилича на пречупен ангел, както лежи така крехка в леглото, но само докато си отвори устата.

— Не, тя *не* е ангел. — Финли подчерта отрицателната частица. — Но трябва да знаем какво би могла да бъде. Обади се на декана на университета и му поискай доклад за работата на Рейчъл Кърби, както и описание на личните ѝ качества.

— Вече му се обадох и уговорих среща с него. — Подаде му няколко листа. — Това е първоначалният доклад, в който е включена не само тя, но и помощниците ѝ, Саймън Монтейт и Вал Чо. Не се казва нищо за работата ѝ в университета, дадени са просто основните положения. Последният ред е особено интересен. Имат разрешение от правителството и работят по свръхсекретна задача.

— С това ли се занимават?

— А с какво друго? Вероятно има нещо общо с онзи огромен компютър в научната лаборатория. Чух, че имал капацитет, на който

дори в Пентагона биха завидели.

— Искам подробности. — Той прегледа набързо доклада, после тръгна към чакалнята. — Дали Саймън Монтейт и Вал Чо не чакат разрешение да я посетят?

Гонзалес кимна.

— Казаха, че ще чакат, докато тя не стане достатъчно добре, но ще я видят на всяка цена. Струват ми се разтревожени. Вероятно са много близки с нея.

— Това би означавало, че връзката е само от едната страна — каза детективът саркастично. — Тя каза, че причината, поради която не би искала някой да ги убие, е, че ще ѝ се наложи да ги замени с други. Наистина е мила, нали? — Не откъсваше поглед от оскъдната информация за Рейчъл Кърби. — Неомъжена, родителите ѝ са мъртви, една сестра, Али, две години по-млада. Изпрати кола за наблюдение над сестрата.

Беше се опитал да блъфира пред Рейчъл, но ако съществуваше дори най-малката опасност за семейството ѝ, той трябваше да ги защити. И Рейчъл знаеше, че той ще свърши добросъвестно работата си. Въпреки силната болка, която изпитваше, тя беше достатъчно проникателна, способна да долови истинското му „аз“. По дяволите.

Осъзна, че Гонзалес също е бил прав, когато влезе в чакалнята. Младите мъж и жена, които работеха с Рейчъл Кърби, изглеждаха истински разтревожени. И двамата не бяха навършили още трийсет, бяха облечени в дънки и суичъри, но бяха много различни по външност. Саймън Монтейт беше едър и мускулест здравеняк със сини очи и ниско подстригана пясъчноруса коса. Вал Чо очевидно беше от азиатски произход, средна на ръст, тъмнокоса, имаше черни бадемови очи и беше зашеметяващо привлекателна.

— Аз съм детектив Финли. Искам да ви задам няколко въпроса.

— Ние нищо не знаем — каза безизразно Вал Чо. — Не си губете времето да говорите с нас. Намерете кучия син, стрелял по Рейчъл.

— Спокойно — каза нежно Саймън. — Той е длъжен да спази процедурата, Вал.

Финли измери с поглед азиатката.

— Като че ли искаш да се защитиш. Да не би да имаш проблеми с властите?

Саймън се обърна към детектива.

— Вие също може би щяхте да се чувствате по този начин, ако бяхте прекарвали първите десет години от живота си в севернокорейски концентрационен лагер.

— Няма нужда ти да се извиняваш вместо мен, Саймън — каза Вал рязко. Погледна детектива право в очите. — Заподозрени ли сме?

— Не, вече проверихме. И двамата сте били в лабораторията по време на изстрела. Реших, че може би имате представа кой го е извършил. Доктор Кърби не проявява особено желание да ни сътрудничи. — Направи пауза. — Беше малко войнствена.

— Вероятно сте я заварили в добро настроение — каза Саймън. — Обикновено е много войнствена. Особено, когато се чувства безпомощна.

— Затова ли каза, че вероятно има хора, които искат да я убият?

— Не. Кой убива някого, само защото му е противен? Вижте, позволиха ви да разговаряте с нея. Не можете ли да ги накарате да пуснат мен и Вал да я видим? Тя ще се чувства по-добре, ако знае, че нещата са под контрол и в нейно отсъствие.

— Какви неща?

— Лабораторията.

— И с какво се занимавате в тази лаборатория? Разбрах, че в нея се намира един от онези суперкомпютри.

— Не говорим за суперкомпютър в традиционния смисъл. Но накрая наистина може да се окаже, че Джоунси има капацитет да ръководи цялата страна.

— Джоунси?

— Галеното име, което сме дали на компютъра. Матю Алвин Джоунс го подари на университета. А когато живееш с компютър и си така интимен с него, както сме двамата с Вал, той ти става едва ли не приятел.

— Не бих и помислил, че някой може да стане интимен с компютър.

— Грешите. Трябва да видите как Рейчъл работи с него. За нея той е едва ли не продължение на личността ѝ.

— И с какво се занимавате в тази лаборатория? — повтори той въпроса.

Монтейт се засмя тихо.

— Е, не се опитваме да подбием Уолстрийт или пък да създадем биологично оръжие. Просто обработваме и разпределяме данни.

— Скучна работа?

— Понякога.

— Добри пари?

— Достатъчно.

Детективът сведе поглед към доклада.

— Тогава защо си отказал назначение в АТ&Т, работа, която веднага би те издигнала в по-благоприятни позиции?

— Парите не са всичко. Харесва ми университетският живот. Много партита, на които се лее бира. И футболни мачове. Има начини да си отпуснеш нервите.

Вал изсумтя.

— За бога, престани да го увърташ. Щом не искаш да му кажеш, просто не го прави. — Тя погледна Финли право в очите. — Работата е добра и има потенциал да се развие в нещо необичайно. Научаваме много от Рейчъл, за което сме ѝ изключително признателни. Да, тя е корав човек, но такава трябва да бъде. И не заслужава някакъв откачен да се опитва да я убие.

Детективът отново прерови досието.

— В доклада се казва, че е получила докторска степен по компютърни науки още петнайсетгодишна, а докторат по медицина е защитила на двайсет. Впечатляващо. Работила е четири години в Япония, след което се върнала в Съединените щати. А ти си работила в правителствена лаборатория в Йокохама в същия този период. Там ли се срещнахте?

— Да.

— А после тя е дърпала конците. И те е взела на работа тук. За което си ѝ благодарна.

— Не. Рейчъл не приема благодарността като концепция. — Усмихна се едва доловимо. — Казва, че пречи на работата. Този, който дава, започва да се чувства като лицемер, а онзи, който получава, започва да изпитва възмущение, защото е вечен длъжник. Доведе ме тук, защото го искаше. А аз дойдох, защото такава беше желанието ми.

— Защо ти? Защо не американски студент?

— Аз притежавам брилянтен ум. — Погледна невъзмутимо Саймън. — А вижте какво получи, когато нае него.

— Тя имаше голям късмет с мен — каза Саймън. — Аз не съм мадам Бътерфлай, която си въобразява, че е кандидат за Нобелова награда.

— Мадам Бътерфлай е била японка.

— Както и да е. — Саймън се обърна отново към детектива. — Можете ли да ни вкарате да я видим?

— Може би. Тя каза, че също иска да ви види. Защо за работата ви в лабораторията ви е необходимо разрешение от правителството? И по-точно, защо е тази секретност?

— Този въпрос трябва да зададете на Рейчъл. — Той се изправи. — Аз мога да си държа устата затворена, затова и работя в лабораторията. А сега, ще ме заведете ли при нея? — Направи пауза. — Важно е.

Финли се поколеба. Вал направи крачка към него, стиснала ръце в юмруци.

— Знам, че вероятно ви е ядосала. Но толкова често ѝ се налага да се съобразява с какво ли не, че е едва ли не груба, когато престане да внимава за обноските си. Обаче Рейчъл трябва да преценява и да се справя с проблеми, които вие не можете дори да си представите. Дайте ѝ малко почивка.

— Хм. Дайте на мен глътка въздух. Моят началник ще ми подпали задника, ако не открия онзи, който е стрелял по нея. Откъде да знаем дали проклетият снайперист няма скоро да набележи друга мишена? Стрелбите в училища и университети са истински кошмар за нас. Всички родители скоро ще започнат да звънят в университета и ще искат да знаят защо не сме го заловили и дори защо не сме знаели предварително и не сме го предотвратили. А аз съм като слепец, който опипва пътя си в тъмното. И това никак не ми харесва. — Направи пауза. — Така че, извадете ме от огъня, в който се пържа, и ми дайте някаква информация, която да занеса на шефа си, а в замяна аз ще ви вкарам в стаята ѝ.

Сега беше ред на Вал да се поколебае.

— Какво искате да знаете? Нямаме представа кой е стрелял по нея.

— Прекалено много кандидати?

— Може би хиляди. И не се шегувам. Имаме хиляди молби за прехвърлянето на компютърна мощност към други проучвания. Може

да станем причина за скок в нечия кариера, както и да сложим край на друга. За някои от тези хора това може дори да е въпрос на живот и смърт.

— Компютърна мощност? Аз все още не знам за какво, по дяволите, говорите. Не е възможно работата ви да е толкова важна.

— Повярвайте, наистина е така.

— И с какво, по-точно, се занимавате в лабораторията?

Вал говореше простичко, сякаш на дете.

— Знаете ли израза: „Два ума са по-добре от един“?

Финли кимна.

— Разбира се.

— Помислете тогава колко по-добре ще бъде в една работа да участват триста хиляди ума. Защото с това разполагаме ние.

— Какво?

— Хора от целия свят ни позволяват да използваме компютрите им във времето, когато не ги използват те. Правят го възможно, като инсталират малка програма, която ни позволява да изпращаме и получаваме данни — тоест да обменяме данни с тяхната система. Нашият компютър, Джоунси, разпределя задачите и ги прехвърля посредством Интернет към тези хиляди по-малки компютри.

Финли кимна. Очевидно се опитваше да разбере.

— Което означава, че всички тези по-малки компютри работят заедно с вас по същия проблем.

— Точно така. И така хората ни даряват процесорна мощност, която ние използваме за нашите проекти. Ние измерваме компютърната мощност посредством изчислителни цикли. С колкото повече цикъла разполагаме, толкова по-добре.

Саймън се усмихна.

— И не е така само с компютрите. Кажете ми имате ли деца?

Детективът го изгледа с присвити очи.

— Да. Момче.

— А той има ли „Нинтендо“ или „Плейстейшън“ у дома?

— Разбира се.

— В тези видове игри има повече компютърна мощност, отколкото в някои бизнес компютри. Ако собственикът на такава игра се съгласи да я остави включена и свързана с Интернет дори в момент,

в който тя не се използва, ние можем да използваме и нейната мощност за каквито и да било проекти.

— И вие успявате да използвате безплатно компютрите на тези хора?

Вал кимна.

— Абсолютно. Това нищо не им струва, освен може би няколко цента за електричество. А софтуерът на Рейчъл е така програмиран, че използва тези компютри само тогава, когато не се използват за нищо друго. Използваме компютърната мощност на домашни компютри, на тези в офисите — на всички, до които успеем да се доберем. И така те стават част от разрешаването на всякакви световни каузи. Всеки печели.

— Какви каузи?

— Ами, всякакви неща. Но ползата за медицинските проучвания е огромна. В един от нашите проекти ние изучаваме милиони тъканни проби и ги сравняваме с диагнозите на раковоболни. Така можем да направим прогноза за развитието на болестта. Както и да помогнем да се установи по-рано определено раково заболяване. И дори да излекуваме някои видове. Компютрите са особено полезни и при сравняването на различни ДНК проби.

— Значи вие се занимавате предимно с медицински проекти?

— Не. Джоунси също така помага да създадем източници на алтернативна енергия. Друг наш проект води битка с глобалното затопляне. А като анализираме метеорологичните модели през последните петдесет години, ще можем да прогнозираме времето много по-точно отпреди. Това са проекти, които могат да отнемат години, ако се използва традиционният компютър, но нашата система може да се справи с него само за месеци.

— Кой избира проектите?

— Рейчъл. *Единствено* Рейчъл! Това беше част от сделката. Университетът не се интересува от проектите, а от софтуера, разработен от Рейчъл. Защото той може да се окаже революция в сферата на компютрите.

— Но хората вече не са ли работили по този начин?

— Не. Не така добре. Винаги е имало няколко слаби връзки във веригата, а Рейчъл намери решения за почти всички тях. Сложните

задачи трябва да се разделят и да се разпределят между хиляди компютри, а после отново да се комбинират. Работата не е лесна.

— Освен ако не си Рейчъл Кърби, предполагам.

Вал сви рамене.

— Тя също би казала, че не е лесно. Но решенията ѝ са брилянтни. Нейният софтуер определя компютърния потенциал на всяка една от хилядите системи и определя количеството и сложността на изчисленията, които да бъдат изпратени до тях.

— Но защо ви е необходимо разрешение от правителството?

— Рейчъл беше принудена да приеме правителствен проект и точно такъв на Националната агенция за сигурност. Те имаха нужда от компютърно време.

— А те не можеха ли просто да го разработят сами?

— Да. Обаче не искаха това да стане по редовните канали. Джоунси осигурява мощност и секретност.

— Каква мощност?

— В момента, бих казал, контролираме повече компютърна мощност, работим с повече изчислителни цикли от правителствените компютърни системи на цяла Западна Европа.

— Мили боже!

Финли и Гонзалес се спогледаха изненадано. Финли запита:

— И Рейчъл Кърби е шефът на програмата?

— Тя е програмата. Тя убеди университета да я остави да ръководи лабораторията, когато чу за дарения компютър. Те имат необходимия престиж, а тя върши работата. Тя е тази, която успява да захрани достатъчно компютъра. Всяка медицинска и научна организация в света е готова да даде мило и драго, за да бъде приета от Рейчъл. Тя поема само по десет проекта годишно.

— Включително сега и програмата на Националната агенция по сигурността.

— Не ѝ беше оставен никакъв избор. Те подлагаха университета на натиск, а ние много искахме да задържим Джоунси.

— Значи има вероятност да са стреляли по нея, за да осуетят правителствения проект?

— Възможно е. Но това може да се каже за по-голямата част от проектите. Винаги се намира кой да попречи или да жадува отмъщение. — Саймън каза, вече изгубил търпение: — Ето, можете да

занесете тази информация на шефа си. А сега, ще ни заведете ли да я видим?

Финли се поколеба, после се завъртя рязко на пети.

— Ще направя, каквото мога.

ГЛАВА 2

— Рейчъл.

Саймън. Рейчъл се застави да вдигне клепачи.

— Не мислех, че детективът ще ви доведе. Лекарят току-що ми направи инжекция... — Не знаеше колко време ще остане будна. Трябваше да побърза. — Али. Уверете се, че тя е добре...

— Ще отида при нея веднага, щом изляза от болницата. — Взе ръката ѝ в своята. — Всичко ще бъде наред, Рейчъл. Двамата с Вал ще се справим с всичко.

— Това е... Страх ме е.

Той се усмихна.

— А аз мислех, че ще те накара веднага да скочиш от болничното легло. Казах ти, че вярвам в различните видове стимули.

— Изтичането...

— Виждаш ли? Вероятно любопитството те кара да се вкопчваш в живота. Ако ти бях казал веднага за откритието си в радиолобораторията...

— Саймън.

Усмивката му се стопи.

— Открих несъответствие в потока на лабораторията в Галвестън. Беше замаскирано много умело и едва не се препънах в него, както се казва, преди да го забележа. Онзи, който източва процесорната ни мощност, е дяволски умен.

— Това го знаех и преди. Направила съм невъзможно, който и да е хакер да проникне в Джоунси. Успя ли да определиш нашественика?

— Един от тях.

— *Един* от тях?

— Мисля, че той разполага и с други задни входове към системата.

— Няма начин.

— Забелязах следи.

Рейчъл въздъхна уморено.

— По дяволите, ще е необходимо време, за да се поправят щетите. По-добре да отида в Лас Вегас.

— Всъщност не отиваш да се видиш с Демански, нали?

— Няма друг начин. Той разполага с неограничена компютърна мощност. И може да ни помогне, докато успеем да накараме нашата система да заработи с капацитет от сто процента.

— Няма да е лесно. Чух, че някога успял да се справи дори с мафията. Защо той?

— Защото има казина в Лас Вегас, три на Ривиерата, едно в Австралия и едно в Макао. Освен това, има достатъчно власт и връзки сред местните в Лас Вегас, за да ни достави колкото искаш компютърни цикли само като щракне с пръсти. А аз имам нужда от тези цикли. — Стисна устни. — Това проклето изтичане ме кара да излизам от кожата си. Трябва ми нов приток.

— Говориш като вампир, който е по следите на прясна кръв. По-добре е да внимаваш да не би Демански да заби зъби в плътта ти. Не мисля, че той е един от бизнесмените, които можеш да омагьосаш с чара си или пък да го принудиш да ти даде онова, което искаш.

Тя смръщи вежди.

— Аз не използвам нито един от тези методи. Просто винаги успявам да накарам донора да види ползата от дарението си. Няма да ми е лесно с Демански, но ще успея. — Усмивката ѝ не беше приятна, приличаше по-скоро на озъбването на тигрица. — Отдавна чакам срещата си с него.

— Това звучи някак особено лично. Срещали ли сте се преди?

— Веднъж. Тогава бях на деветнайсет. Той ме изхвърли от едно от казината си.

— Защо?

— Току-що се бях научила да броя картите, но бях изключително добра в това. И той се погрижи да ме изхвърли, с оглед на печалбите си.

Саймън се засмя.

— И сега искаш да си го върнеш?

— Може би. А може би той просто е идеалната ни възможност да възвърнем част от мощността на компютъра си. — Тя поклати глава. — Ако само мога да открия последното парче от мозайката.

— Не мисли за това тази вечер. — Той стисна ръката ѝ. — Заспивай. Аз ще отида да нагледам Али, а после ще се върна в Галвестън. Ще имам повече новини за теб утре, когато се събудиш. — Той понечи да се обърне към вратата.

— Чакай. Можеш ли да проследиш изтичането? Да разбереш къде отиват нашите изчислителни цикли?

— Да. Той очевидно е бързал и не е заличил достатъчно добросъвестно следите си. Няма да ти хареса.

— Къде?

— Египет.

— Господи! Средният изток. Само от това имах нужда. Ако терористична организация използва нашата система за създаването на ново оръжие или пък за нахлуването в секретни данни...

— Погледни го откъм добрата страна. Египет, не Иран. Възможно е Джоунси да не помага за създаването на нова атомна държава.

— Но някой все пак може да се вмъкне и да ни затвори достъпа до много от компютрите в света. Знаеш колко мощен стана Джоунси.

— Това не е добрата страна. — Той тръгна към вратата. — Когато излезеш оттук, ще намерим начин да му затворим всичките задни вратички. Ще го изритаме, на всяка цена. А сега, ако непременно искаш да се тревожиш за нещо, Нортън се обади и каза, че ще се качи на първия самолет, който излита от Вашингтон. Разтревожен е от стрелбата по теб. Според мен се страхува, че нещо може да попречи на проекта му.

— Господ да ни е на помощ, ако това се случи. — Тя затвори очи. — Първото, което ще направиш утре сутринта, ще е да дойдеш при мен. Донеси ми чисти дрехи. И не казвай на Али, че са стреляли по мен. Кажи ѝ, че е станала някаква злополука в лабораторията.

— Но тя може да разбере. Новината е отразена във всички вестници.

— Тя не гледа телевизия. Това я прави нещастна.

— Телевизията не допринася за щастието на когото и да било.

— Да, но другите не са така нещастни като нея, когато виждат злото и глупостта на света.

— Ще направя и за двете ви всичко, което мога. — И той излезе от стаята.

Египет. Опитва се да победи съня. Трябваше да мисли за възможните начини да ускори проучванията... Трябваше да бъде подготвена... Не можеше да допусне провал в този момент. Но хакер с такива способности сигурно беше много търсен, което означаваше, че парите в Средния изток са го изкушили...

Унасяше се, потъваше в бездната на безсъзнанието. Не сега. Трябваше да разреши проблемите си...

Борбата беше безполезна. Така да бъде. Понякога, когато се събудеше, вече знаеше решението на проблема.

Египет...

Сахара, Египет

— Да се връщаме — измърмори Бен Леонард. — Това е лудост. Пълзенето в някаква проклета гробница не е идеята ми за добро прекарване на нощта.

— Но ние почти стигнахме.

Джон Травак се плъзна напред по корем към стената от камъни. Надяваше се да казва истината. Нямаха време за грешки. Но досега другата информация за гробницата на Контар се беше оказала вярна. Техният водач, Али, ги беше водил само по централния коридор, а после беше избягал като подплашен заек. Обаче централната зала на малката гробница, построена по времето на Шепсескаф, беше точно там, където му беше казано да я търси. От първата погребална зала бяха изнесени всички артефакти, обаче в района все още нямаше никакви признаци на разкопки. Ако тайното светилище съществуваше, възможно беше то да не е открито все още.

— Стената е точно пред нас, а светилището трябва да е от другата ѝ страна.

— Откъде знаеш?

— От магьосника оракул от Интернет.

— И той ти е казал за светилище, което никой не е открил вече хиляди години?

— Разбира се. Той просто шепне в ухото ми. Затова е оракул.

— Казвал ли съм ти някога, че страдам от клаустрофобия? — запита Бен.

— Не. Колко жалко. Ще те заведа на психиатър веднага, щом се върнем.

Той стигна до стената и започна да я опипва, да я изучава с длани. Не бяха използвани сплави, но камъните прилягаха плътно един към друг. Щеше да е необходимо много време да се изкопае дупка в тях. Той извади малко количество динамит от раницата си и го напъха между камъните.

— Какво правиш? — запита предпазливо Бен. — Каж ми, че няма да предизвикаш експлозия тук долу. Тази гробница трябва да е на над две хиляди години.

— По-вероятно на четири хиляди и петстотин. А експлозията ще е наистина много слаба.

— А какво, ако всичко се срути отгоре ни?

— Няма. Направил съм необходимите изчисления. Отдръпни се. Може да хвъркнат парчета все пак. — Той запали фитила и сам започна да отстъпва назад. — Можеш да покриеш и очите си. Не защото мисля...

Динамитът се подпали. Експлозията беше оглушителна, но ехото не беше продължително. Травак вдигна поглед и видя нацърбена дупка в стената.

— Това трябва да ни свърши работа. — Запълзя отново напред. — Да видим какво ще намерим.

— Мили боже, ти си луд. — Бен запълзя след него. — Подозирам го от години, но едва сега ти го доказва.

Травак вече вадеше свободните камъни от стената.

— Има нещо... — Той насочи лъча на фенерчето в мрака отвъд стената. — *Да!* — Заизвива тяло, за да мине през отвора. — Хайде. Намерихме я.

Прах. Отвратителна миризма, натрупвана векове наред. Влага. И нещо цветно, което проблясваше до далечната стена. Той се претърколи, като се удари в земята от другата страна на стената и извади фенера си от раницата. Запали го и го вдигна, за да огледа стенописа.

— Ето я.

— Уау! — прошепна Бен, когато на свой ред мина през дупката в стената. Седна на пети. — Мислиш ли, че наистина е тя?

— О, да!

Травак не се съмняваше, че жената от стенописа е легендата, довела го тук. Пешет.

— По дяволите, нищо чудно, че фараонът е наредил да я убият — измърмори Травак, втренчил поглед в образа на стената на гробницата. — Египтяните не са толерирали узурпирането на властта. Тя самата много прилича на фараон.

Жената беше изобразена седнала на трон със скръстени ръце, в които държеше форцепс и дълъг тънък нож. Не би могла да изглежда по-горда или с по-царствена осанка...

— Направи снимка — каза Бен нервно. — Тук се задушavam. А Али каза, че разполагаме само с трийсет минути преди връщането на охраната. Египетското правителство не обича незаконния грабеж на пирамидите.

— Отпусни се. — Травак вече правеше снимки на стенописа от всички възможни ъгли. — Още няколко минути...

— Странно е местонахождението на този стенопис. Защо трябва да е тук, долу? Тази не е нейната гробница. Ти каза, че е на един от богатите търговци в града. Защо той би имал тайна стая със светилище на Пешет?

— Нямам представа. Ако имаме късмет, можем да открием...

— А ти откъде знаеш за него, след като на местните нищо не е известно?

— Помогна ми друга дама, която е може би толкова умна, колкото и Пешет. Благодаря ти, Рейчъл Кърби. — Направи снимка в близък план на йероглифите, изписани встрани от фигурата на жената. Извади картата памет на фотоапарата и я постави в компютъра си. — Обаче не искам да тръгна, преди да съм проверил текста. Трябва да разбере дали има и нещо друго толкова ценно тук.

— А лаптопът ти дали ще работи под земята?

— Би трябвало. Поставих ретранслатор навън в пясъка, преди да слезем. Свързан е...

Тази работа не можеше да бъде свършена бързо и без затруднения. Разчитането на йероглифите обикновено е бавен и усърден процес дори с мощността, която теглеше от суперкомпютъра на Рейчъл Кърби. Е, може би точната дума не беше „теглеше“, а „крадеше“.

— Получавам откъслечна информация, която все още не мога да сглобя. — Той изпрати текста като електронна поща до компютъра си в Кайро, изключи лаптопа и върна картата памет във фотоапарата. — Прав си, няма да стане достатъчно бързо. По-добре да изчезваме оттук. — Направи още няколко снимки на стенописа, а после и на другите стени, за да може по-късно да проучи всичко по-обстойно. — Мисля, че е достатъчно.

— Добре — каза Бен с очевидно облекчение. — Не мога да дишам в това тясно затворено пространство. Следващият път, когато замислиш нахлуване в гробница, ще избира да не те придружа.

— Аз не нахлувам в гробница, а само правя няколко снимки — усмихна се Травак. — И ако намеря в текста онова, което ми е необходимо, няма да се наложи да търсим на други места.

— Ако? Тази дума не ми харесва. Не обичам несигурността.

— Много лошо. Светът е съставен от подобен род условия — такива, които започват с „ако“.

— А ти си обсебен от желанието да решаваш всяка задача по свой начин.

— Само онези, които носят много пари.

Бен изсумтя.

— Глупости! Ако това беше вярно, нямаше да пълзим под земята, където шансът да намерим табелата е едно на милион.

— Човек никога не знае. Винаги съществуват отговори и ще ги намериш, ако работиш достатъчно упорито по проблемите.

— За теб може и да е така. Но не и за мен. — Бен се отлепи от стената и огледа внимателно стенописа. — Тя не е красива като Нефертити. Погледни големия ѝ нос.

— Притежавала е ум, не красота. Макар че, ако е живяла малко по-дълго, може би е щяла да изобрети пластичната хирургия. Аз я харесвам. Тя ще ни направи милиардери. — Направи последната снимка. — Мисля, че съм готов. Но само Господ знае дали всичко това ще ни е от полза. Възможно е да се наложи да тръгнем и по друга пътека. Не виждам нищо, което поне малко да прилича на...

Каменният под се повдигна нагоре!

— Какво, по дяволите... — Травак се хвърли на земята. — Възможно е срутване. Залегни!

Започнаха да падат камъни. Стените се наведоха и започнаха да се приближават една към друга. Той чу вика на Бен, но не можа да го види през облака прах и сипеците се върху им каменни отломки.

— Бен!

Камъните престанаха да падат. Фенерът беше смазан, но му беше останало джобното фенерче. Включи го и се огледа. Входът към тази погребална зала беше преграден с камъни, таванът се беше срутил. Единствената останала непокътната стена беше тази със стенописа. Пешет все още спокойно седеше на трона си и гледаше студено света, който първо я беше провъзгласил за богиня, а после я беше унищожил.

Травак чу странен гъргорещ звук някъде зад себе си. Бен. Обърна се и видя Бен, полупогребан под дребните камъчета. Около устата му се бяха събрали кръв и прах.

— Не се опитвай да помръднеш — каза Травак. — Идвам при теб.

— Като че ли имам някакъв избор? — измърмори недоволно, с дрезгав глас Бен.

Травак премести по-големите камъни, които покриваха гърдите на Бен, и насочи лъча на фенерчето в него. Кръв. И късове плът, които се подаваха изпод разкъсаната му риза. По дяволите.

— Толкова ли е зле, а? — Гласът на Бен беше странно кух.

Травак бързо извади от раницата си комплекта за първа помощ.

— Ще се справиш.

— Не това ми казва изражението на лицето ти.

Кръвта не бликаше, а течеше. Вероятно можеше да я спре. Залови се за работа.

— Не мърдай. И не се опитвай дори да говориш.

— Никакъв шанс. — Бен трепна, явно болката беше силна. След като спазъмът премина, той огледа залата. — Изглежда, този път сгреши в брилянтните си изчисления. Едва не разруши цялата гробница.

Травак сръза панталоните му, за да прегледа краката му. Нямаше отворени рани. Може би имаше счупени кости на бедрата или гърба. Беше по-добре да не го мести.

— Няма начин. Не правя подобни грешки. — Травак подуши застоялия въздух. — „Циклотол“.

— Мислех, че използва С-4.

— Така е. Някой друг е заредил втората порция динамит. Била е предназначена за нас.

— Али?

— Ако не е той, тогава някой, на когото е казал за нас. — Травак посочи с глава все още цялата южна стена. — Не е съвпадение, че тази стена още стои. Някой друг, освен нас, също знае за съществуването на тази зала.

— Не позволявай на копелетата да спечелят, тогава. Намери начин да се измъкнеш оттук.

— Работа по въпроса. Ще се измъкнем и двамата, не само аз.

Бен направи гримаса от болка.

— Не мисля така, Травак.

— Ще дойдеш с мен.

— Не усещам краката си, а гърдите ми горят от болка. — Устните му бяха изтънели и побелели от силната болка. — Съжалявам, че се оказах толкова... непригоден.

Раните на Бен го плашеха. Трябваше да се измъкнат бързо оттук. Травак започна да преглежда съдържанието на раницата си. Трябваше да има нещо, което би могъл да използва...

— Не си непригоден, защото, ако беше така, нямаше да дойдеш с мен.

— Ако капанът ни е заложен от Али, то вероятно никой друг не знае, че сме тук.

Травак поклати глава.

— Освен човека, който иска да ни убие.

— Даусън?

— Вероятността е голяма. — Хвърли поглед към стенописа. — Знаеш ли, голяма част от свещениците в кралствата от Средния изток са мразели Пешет. Възможно е да са се погрижили никой никога да не възстанови и частица от нейните знания и постижения. Само че са нямали експлозивни две хиляди и петстотин години преди новата ера.

Бен затвори очи.

— Продължавай да търсиш във вълшебната си торба. Искрено се надявам, че ще намериш нещо, с помощта на което да се измъкнем оттук.

„И аз“, помисли си мрачно Травак. Той не страдаше от клаустрофобия като Бен, но не искаше да завърши живота си погребан

тук долу, под останките от гробницата.

— Там е работата, че не е вълшебна. Ако беше, щях да я превърна в летящо килимче и двамата щяхме да излетим оттук като извънземни в летяща чиния. — Изсипа съдържанието на раницата на земята. — Но все пак може би ще намеря нещо.

— Бил ли си преди под земята при срутване?

— Веднъж. В Австралия. В опаловите мини до Пърт.

— И беше ли подготвен тогава?

— Не. Едва не умрях от жажда, преди да успея да изпълзя навън. Човек се учи, докато е жив. Бях се заклел никога да не се спускам на повече от два метра под земята. И това да стане едва когато ме погребат.

— Но ето, че си тук сега.

— Какво бих могъл да кажа? Изглежда, с възрастта станах по-алчен.

— И аз, приятелю мой.

Травак гледаше втренчено камъните, които ги отделяха от останалата част от гробницата. Дори да успееш да излязат навън, може би щяха да бъдат посрещнати от местните власти. Който и да беше им погодил този номер, очевидно искаше смъртта им. Искеше на всяка цена да запази в тайна информацията, изписана на тази стена.

— Трябва да има начин да се измъкнем.

— Както Йона от корема на кита? Аз не бих разчитал на божествена намеса.

— Аз също никога не разчитам на божието благоволение. Винаги съм вярвал, че Бог помага само на тези, които си помагат сами. И то ако е в добро настроение. Трябва да помисля...

Някой държеше ръката ѝ... Рейчъл познаваше това докосване. Трябваше да отвори очи. Може би Али имаше нужда от нея.

— Али...

Опита се да повдигне клепачи. Господи, колко беше трудно. Сънотворните владееха тялото и ума ѝ и всяко усилие беше почти невъзможно. Накрая успя да отвори очи. Лицето на Али беше просто размазано петно. Но тя стискаше здраво ръката ѝ.

— Спи, Рейчъл. Не исках да те събудя.

— Ти... добре ли си?

Али кимна.

— Трябваше да се досетя, че това ще са първите ти думи. Все пак, стреляха по теб.

— Кой ти каза?

— Не беше Саймън. Обаче него не е трудно да го прозреш, като отворена книга е. Накарах Лети да провери и да ми каже какво се е случило всъщност.

— Тя ли те доведе?

— Да, тя е в чакалнята. А сега мълчи и спи. Ще се наложи да си тръгна, щом предизвиквам у теб безпокойство.

Рейчъл едва успяваше да говори, устните ѝ с мъка оформяха думите.

— Не трябваше да идваш. Това място не е добро за теб. Болниците...

— Вече не ме потискат. Била съм в толкова много болници, че са се превърнали във втори дом за мен. А къде другаде бих могла да бъда, когато сестра ми е болна?

— Не съм болна. Някакъв откачен...

— Се е опитал да те убие. — В очите ѝ блестяха сълзи. — А ти не си искала дори да узная. Как мислиш, че се чувствам? Възможно ли е да бъда по-безполезна...?

„Не плачи, Али. Това ми причинява болка. Та ти никога не плачеш.“

— Съжалявам, помислих... Не се тревожи. Всичко ще бъде наред.

— Обичам те. Не съм добре, но все още съм човешко същество. Защо се опитваш да ми отнемеш дори това? Чуй се. Дори в този момент се опитваш да ме успокоиш.

Нима не разбираше?

— Не е правилно да бъде другояче. Аз съм... толкова силна. Трябва да има начин да ти дам част от силата си.

— Да, ти си истински силна. — Али се наведе напред и целуна нежно Рейчъл по бузата. — Хайде, заспивай.

— Не трябва да стоиш тук.

— Ще си тръгна веднага, щом потънеш в сън.

Рейчъл затвори очи.

— Обещавах ли?

— Да. Ще оставя Лети да ме заведе у дома и да ме настани в моето удобно легло, където ще съм в безопасност.

— Искам просто да бъдеш...

— Знаем. Знаем.

— Как е тя? — запита Лети Кларк, когато Али влезе в чакалнята. — Говорих със сестрите. Според тях, тя ще се оправя.

— Тя е Рейчъл. Какво друго мога да кажа? — Али взе сакото, което Лети ѝ подаде, и го облече. — Тя иска да ме закараш у дома и да се погрижиш за мен. — Поклати глава. — И дори не осъзнава колко смешно звучат думите ѝ.

Лети се усмихна.

— Тя винаги те е пазила и защитавала. Но ти също притежаваш тези качества. Много би искала да я отведеш оттук, нали? — Наклони глава. — Аз виждам как трепериш над нея, как гориш от желание да бъдеш неин ангел-хранител.

— Както тя те е взела на работа, за да пазиш мен?

— Това я накара да се почувства по-добре, защото тя не можеше да е с теб непрекъснато. — Лети ѝ подаде чашка кафе. — А ние двете се разбираме прекрасно, нали, Али?

— Да, което е много добре. — Али се усмихна с любов на Лети.

Когато Лети Кларк се беше появила в живота ѝ преди осем години, тя се беше възмутила от новия опит да ѝ отнемат независимостта. Веднага беше разбрала, че определението „икономка“ е просто лъжа, извинение. Защото Лети почти през целия си живот беше работила като медицинска сестра. Обаче Лети беше успяла да я спечели, дори да я завладее, само за две седмици. Лети беше в средата на петдесетте, с къса червена коса и лешникови очи, които блестяха весело, със сдържан хумор. Тя притежаваше безкрайна енергия, с която можеше да се мери единствено интелигентността ѝ. Знаеше, че трябва да остави на Али възможно повече лично пространство, да ѝ позволява да се опитва да се справя сама, а в същото време да е винаги до нея, когато има нужда от помощ и подкрепа, или пък просто да си поговорят. Сега те бяха близки приятелки.

Али протегна ръка и стисна леко и набързо тази на Лети.

— Благодаря ти, че ме придружи тази вечер. Знаех, че Рейчъл ще се тревожи, ако бях дошла сама.

— Няма проблеми — увери я Лети. — Изпий си кафето. Температурата на тялото ти винаги спада, когато се умориш.

— Не ми харесва, когато говориш като медицинска сестра. — Тя отпи глътка кафе и тръгна към асансьора. — Температурата ми пада, защото съм изплашена до смърт. Едва не я изгубих, Лети.

— Обаче това не стана, а полицията ще открие кой го е извършил.

— И по-добре да го направят. Няма да приема да ми замажат очите. Ще им се наложи да открият копелето. — Стисна устни. — Ако не успеят, ще нахлуя в полицейското управление и ще им поискам сметка.

— Би ми се сторило смешно, ако не знаех, че наистина си способна да го направиш. — Лети натисна бутона на асансьора. — А после Рейчъл ще трябва да плати гаранцията ти, за да те измъкне от затвора.

— Поне ще е достатъчно заета и няма да тича наоколо, че да стрелят по нея. — Вдигна ръка, защото Лети отвори уста да каже нещо. — Добре, добре. В момента няма да предприема каквото и да било. Не и докато не стане ясно дали полицията си върши добре работата, а Рейчъл не започне да се възстановява. — Хвърли празната пластмасова чашка в кошчето за боклук и влезе в асансьора. — Ще бъда мила и ще се подчинявам на желанията на сестра си. Ще довърша картината, по която работя. А после ще боядисам джипа ти. — Натисна бутона за фойето. — Четири дни. А после ще им подпаля задниците.

— Сигурна съм, че ще оценят търпението ти. — Тя се поколеба. — Има нещо, което трябва да знаеш. Видях доктор Лоуън, докато те чаках. Извикаха го да се погрижи за Нора Белдуик.

— Нора? Отново ли са я приели в болница?

Лети кимна.

— Получила е криза. Апоплектичен удар. Станала е резистентна на антиконвулсивните лекарства.

— Мили боже!

Този беше един от най-лошите ѝ кошмари. Преди години тя беше приемана в болница три пъти заради апоплектични припадъци, които, ако не бяха контролирани, продължаваха с часове. Последниците и

усложненията при ГКЛ не можеха да се предвидят. Слепота, глухота, парализа — болестта можеше да атакува всяка страна на нервната система, а апоплектичните припадъци бяха едни от най-лошите симптоми.

— Не може ли Лоуън да направи нещо? Да намери лекарство за нея? Направи го за мен.

— Опитва се — отговори Лети. — Знае, че двете сте се запознали при едновременния си престой в тази клиника. — Направи пауза. — Помоли ме да ти предам, че не желае ти да я посетиш този път.

— Защо? Разбира се, искам да я видя.

Лети поклати глава.

— Тя е в лошо състояние, Али. Не би искала да я видиш така.

Али се стегна.

— Какво друго?

— Мозъкът ѝ е увреден. Няма да те познае.

— О, по дяволите.

— Не исках да ти казвам. Лоуън се страхуваше, че някоя от сестрите може да спомене пред теб, че е тук, и да ти позволи да я видиш. Тук те познават.

— Но аз ще я видя на всяка цена! — Отдалечи се на крачка-две от асансьора. — В коя стая е?

— Ти глуха ли си, или си просиш наказание? Та тя дори няма да те познае.

— Пет пари не давам. Тя има ГКЛ. Можех да съм аз. Не мога да остана безучастна. В коя стая е?

— Триста и дванайсета.

— Всичко е наред, Лети. — Тръгна по коридора. — Няма да се бавя. Не бих могла да издържа по-дълго. Не съм толкова смела. Просто искам да ѝ покажа, че не е сама.

— Часът е почти единайсет. Защо закъсня толкова? — каза Рейчъл, когато Саймън влезе в стаята. — Донесе ли ми дрехи?

— Забавиха ме полицаите — детективите, които заварих в лабораторията. Прегледаха списъка с клиентите ни и зададоха много въпроси.

— Какви въпроси?

— За хората, които участват в проектите ни, за самите проекти, такива неща. Помолиха ме да ти предам, че искат да се видят на всяка цена с теб днес. — Остави сака на леглото. — Али ти приготви дрехите снощи. Искаше тя самата да дойде, но аз успях да я разубедея.

— Хм, само така си мислиш. Тя дойде тук посред нощ.

Той сви рамене.

— Съжалявам. Знаеш колко твърдоглава може да бъде.

— Да. — Вероятно точно тази нейна упоритост и решителност бяха запазили живота ѝ досега. Потупа с длан по сака. — Лаптопът ми вътре ли е?

— Разбира се. Знаех, че ще искаш да започнеш да работиш още по пътя за Галвестън.

— Искан ми се да разполагам с него още тази сутрин, докато те чаках. — Тя грабна сака и тръгна към банята. — Трябва да ме изведеш оттук, преди Нортън да е дошъл. В момента не искам да си имам работа с него.

— Обаче той гори от нетърпение да те види. — На прага стоеше Уейн Нортън. Изражението на лицето му беше мрачно. — Изглежда, се възстановяваш много бързо, доктор Кърби. Сигурен съм, че нямаш нищо против да поседна малко и да проведем кратка дискусия.

— Напротив, имам. — Обаче погледът, който хвърли към лицето му, ѝ подсказа, че той не приема възражения. — Пет минути. — Седна на стола за посетители. — Всичко е наред, Саймън, отиди да платиш сметката ми. Ще се срещнем при входа.

— Мога да остана с теб.

— Тръгвай. — Изглежда Нортън. — Говори.

— Кой стреля по теб?

— Откъде да знам. Възможно е и да си ти. Избухваше като Везувий при последния ни разговор. Може би си решил, че ако ме пратиш на онзи свят, ще можеш да ме замениш с човек, който да изпълнява заповедите ти.

— Каква приятна мисъл! — измърмори той. — Сигурен съм, че почти всеки друг би бил по-мил и сговорчив от теб. Както и да е, нямам време за преговори, а и ти си единствената, която знае как да ми даде бързо това, което искам. Знаеш, че измисленият от теб процес е уникален. Не искам някой да те убие и да ме остави в мрака.

— Тогава открий кой го е сторил. Аз нямам ни най-малка представа.

— Опитвам се. Започнах да проучвам всички благотворителни и научни организации, чиито проекти си приела или отхвърлила. Обикновено първо проучвам личния живот на жертвата, но ти, изглежда, нямаш такъв. — Направи пауза. — Освен връзката със сестра ти.

Тя се досети, че паузата беше преднамерено отлагане на последвалия удар.

— Аз съм изключително зает човек. Кажи ми, а ти имаш ли личен живот, Нортън?

— Сега не говорим за мен. А за сестра ти, Али Кърби. — Стисна устни. — И за причината да отрежеш от компютърното ми време.

— Това няма нищо общо с Али.

— Мисля, че лъжеш. Нима мислиш, че не съм те проучил, преди да прибегна до услугите ти? Още преди да навършиш двайсет и три, ти си успяла да откриеш доста съмнителна научна организация в Охайо, снабдена с лаборатория, която правила проучвания върху ГКЛ, болестта на сестра ти. ГКЛ е изключително рядко заболяване на централната нервна система. Толкова рядко всъщност, че почти не се отделят пари за изследвания. Гигантските фармацевтични компании не искат да влагат пари в разработването на лекарство, което няма да им донесе прилични дивиденди. Това ядосва ли те?

Рейчъл не отговори.

— Вероятно отговорът е положителен, обаче ти си намерила начин да постигнеш своето. Уговорила си трима магнати да ти осигурят помещения и ето, че изведнъж на света се излюпва фондация „Надежда“, чиято цел е да намери лекарство за болните от ГКЛ. Те обаче вероятно са искали да получат парите си обратно, дори с лихви, така че е трябвало да им предложиш нещо. Стремела си се към контрола на суперкомпютъра, дарен скоро на университета от Алвин Джоунс. Успяла си да уговориш Джоунс да те подкрепи и да повлияе на борда на университета да ти позволят да ръководиш проектите. Удивително. — Нова пауза. — А онези трима магнати, които финансират изследователската лаборатория, са все още в списъка ти с клиенти.

— В това няма нищо незаконно. Всичко е отразено в докладите ми. Проучванията за въпросните трима магнати изискват само един нищожен процент от процесорната мощ на Джоунси.

— Обаче ти вливаш много повече мощ и пари във фондацията си, нали?

— Разбира се. Така е. — Тя го гледаше смело, втрещено, право в очите. — Но също така отделям ужасно много време и на други изследователски проекти. Никога не съм мамила когото и да било от клиентите си, осигурявам им цялото компютърно време, от което имат нужда. Каква е целта на този разговор?

— Искам да подчертая, че намали моето време. Трябва да ми го върнеш.

— Имам известни технически проблеми. Ще го получиш обратно, когато ги разреши.

— Мисля, че ми хвърляш прах в очите. Проблемите ти са измислени — каза той рязко. — Като че ли започваш да изпитваш отчаяние. Повечето жертви на ГКЛ не достигат дори възрастта от две години. Дори при по-късните случаи като този на сестра ти, жертвите рядко достигат зряла възраст. Знаеш, че времето на сестра ти изтича. Мисля, че даваш моите изчислителни цикли на твоята проклета медицинска фондация. Така ли е?

— Господ да ми е на помощ, ако се опитвам да спася човешки животи, като ти отнемам от времето! — каза тя саркастично, но и с горчивина.

— А ти откъде знаеш, че не се опитвам да постигна нещо много по-важно от целите на твоята фондация? Шансовете на сестра ти да оцелее са практически равни на нула, обаче ти не искаш да го признаеш. Ти си фанатичка. Е, аз непрекъснато имам работа с фанатици. И няма да ти позволя да ми пречиш. Имам нужда от процесорна мощност.

— Тогава открадни такава от компютрите на ФБР. — Тя се изправи. — Обаче не мисля, че искаш да го направиш. Намери Джоунси и мен, защото онова, с което се занимаваш, далеч не е законно. Не знам дали е проучване на агенцията, или пък напротив — лично, обаче ти искаш то да остане в тайна от всички. Може би трябва да поразпитам в офиса ти във Вашингтон защо ти е необходимо въпросното компютърно време.

— Ще откриеш, че е строго секретно и поверително. Не ме заплашвай! — каза Нортън. — Давам ти три дни. След това ще се нахвърля върху теб. А ти не го искаш. Мога да бъда наистина отвратителен.

— Ще ти върна времето, когато реша проблемите си. Не правиш верните изводи. Грещиш, Нортън. Проблемът е чисто технически.

— Наистина мисля това, което казвам.

— Сигурна съм, че е така. — Тя тръгна към банята. Господи, в момента нямаше нужда от това! Нортън очевидно беше повече от сериозен, искаше кръв. — Обаче няма да отрежа от времето на медицинските проучвания.

— Три дни — каза той, когато тя затвори вратата след себе си.

„Толкова по въпроса за загрижеността му към мен и тревогата заради покушението“, помисли си тя горчиво. Нортън беше дошъл, за да я сплаши и вероятно дори да я изнудва, но да получи компютърното си време обратно. Тя почувства как гневът се надигна у нея, и побърза да го потисне. Не можеше да си позволи да е ядосана на Нортън. За подобни отрицателни чувства се изисква усилие, а тя трябваше да пази всичките си сили, да се концентрира единствено върху целта. Щеше да даде на Нортън това, което искаше, просто за да го държи настрана — веднага, щом се справеше с изтичането на мощност. Не можеше да позволи на битката с него да ѝ пречи в този момент. Той беше прав, Али беше много близо до края.

Страхът стегна мускулите на корема ѝ. „Не мисли за Али сега.“ Трябваше да се концентрира върху изтичането, открито от Саймън в радиолобораторията в Галвестън.

Египет, за бога!

ГЛАВА 3

— Ще умра, нали? — прошепна Бен.

— Не, по дяволите! Все още имаме въздух, което означава, че можем да оцелеем. Успях да отместя част от камъните, а ми се струва, че останалата част от гробницата е чиста. — Травак гледаше втренчено нараненото и кървящо тяло на Бен. По дяволите. — Просто все още не искам да те местя.

— Не мисля, че има... — Бен не можа да довърши изречението, защото изпадна в безсъзнание.

По дяволите, по дяволите!

Травак провери жизнените му показатели. Сърцето на Бен биеше все по-слабо. Трябваше да го изнесе оттук скоро, защото, в противен случай, той можеше да умре. Но как? Може би трябваше първо да излезе сам, да намери път, а после да се върне за Бен. Но дори да успееше да се провре през тунелите, щеше да е лесна мишена, когато се появи на входа. Облегна се на стената, а погледът му не се откъсваше от образа на жената, изписан върху далечната стена. Пешет. Тя изглеждаше властна, спокойна, не се интересуваше от хората, привлечени в гробницата ѝ от обещанието за древни тайни.

— Права си, вината не е твоя — прошепна. — Аз сам се забърках в това и от мен зависи да си спася задника.

Ако беше внимателен и имаше късмет, щеше да успее да се измъкне. Но щом веднъж излезеше от гробницата, може би щеше да има нужда от помощ. На кого можеше да има доверие, че ще дойде достатъчно бързо? На никого. Добре, тогава, кой беше достатъчно умен и твърдо решен да преодолее всичките възможни препятствия, да накара нещата да се случат?

„Мисли, по дяволите!“

Едно име неочаквано изскочи в ума му. Той веднага го отхвърли, после се замисли. Възможно беше. Ако успееше да я мотивира, а мислеше, че ще успее.

Да!

Извади лаптопа си от раницата и го отвори.
— Окей, Пешет, да видим...

Рейчъл и Саймън бяха на половината път до Галвестън. Той тъкмо беше започнал да проверява линковете, които свързваха Джоунси с радиолaborаторията, когато тя чу сигнала, предизвестяващ получаването на електронна поща.

В момента не искаше да излезе от програмата.

— Ще отговориш ли? — запита Саймън.

— Разбира се. Поне ще видя кой ми пише. Али понякога споделя нещо с мен.

Тя записа файла и излезе от програмата. Влезе в пощата си. Три стари съобщения от Нортън, едно от Вал, а последното беше от Джон Травак.

— Кой е... — Тя застина, вледени се. — Господи и Пресвета Дево, това съобщение не е дошло директно в лаптопа ми. Препратено ми е от Джоунси.

— Какво?

— Чу ме. Препратено е от затворената мрежа на Джоунси.

— Как?

— Не знам. Подобно нещо би трябвало да е невъзможно. Но ще разбера! — И тя отвори документа.

„Здравей, Рейчъл Кърби, надявам се да не изтриеш съобщението, преди да си го прочела. Обаче не мисля, че ще го направиш, тъй като го изпратих през обожавания от теб компютър. Дори само любопитството ще е достатъчно да те накара да го прочетеш. Пиша това от гробницата на Четвъртата династия в пустинята Сахара, не съм в най-добрата ситуация и...“

— Сахара... — Погледът ѝ, издаващ изненада, граничеща с шок, се спря на лицето на Саймън. — Египет. Саймън, съобщението е изпратено от Египет.

— Проклет да съм! — измърмори Саймън.

— Не си ти този, който трябва да бъде прокълнат — процеди Рейчъл през силно стиснати зъби. — Това вероятно е копелето, което източва Джоунси.

— Но защо е решил да се свърже с нас и по този начин да се издаде?

Този въпрос си задаваше и Рейчъл. Погледът ѝ се спря отново върху монитора.

„Вероятно вече се питаш защо издавам прикритието си. Причината е инстинктът ми за самосъхранение. В затруднено положение съм, обсъдих нещата с Пешет и тя предположи, че ти си отговорът на проблемите ми. Ти ще спасиш врата ми от въжето, както се казва. И то не защото много ти се иска да го сториш. Тъй като Пешет е мъртва вече повече от четири хиляди години, тя може и да е сгрещила все пак. Обаче аз смятам, че вие двете сте огледален образ една на друга, ето защо реших да опитам.

Няма много време. До мен лежи раненият ми приятел и партньор, който може би ще умре, ако не го измъкна от гробницата. За нещастие, щом се покажем горе, вероятно ще открием, че ни чакат, за да убият и двама ни. Което означава, че изборът не е добър.

Вероятно си мислиш, че е добре, дето светът ще се отърве от нас. Не мога да те обвиня. Затова реших да споделя с теб нещо, което вероятно те интересува.

Пешет.

Огледай я. Няма да откриеш кой знае какво, но тя ще те заинтригува. Била е ръководител на екипа от жени-лекари по времето на пирамидите. Гробницата на сина ѝ е в Лувъра в Париж. Била е изключително умна и начетена, макар по онова време да не се знаело много за нея.

Аз обаче знам почти всичко за нея. А когато приключа, ще знам всичко. Новината, която може би ще те интересува, е нейното твърдение, че е намерила начин да възстановява мъртви клетки от централната нервна система. Откритието не е първо в списъка ѝ. Тя, изглежда,

се е интересувала повече от други лекове. Вниманието ѝ било основно фокусирано върху рака и сърдечните заболявания, но имала повече възможности да експериментира върху ранените работници, пострадали при строежа на пирамидите. След шест години провъзгласила, че е постигнала почти пълен успех. Изнамерените от нея лекарства били записвани върху плочи и се предполага, че те все още съществуват. Възщност в края на писмото си прилагам част от създаденото от Пешет лекарство. Само част, защото само това ни е оставила. Но може да е достатъчно да предизвика интереса ти. Провери го. Но с космическа скорост, моля те, защото нямам много време.

Заинтересувах ли те? Разбира се, че да. А следващата ти реакция ще бъде гняв и отвращение, задето използвам толкова прозрачна уловка, за да получа от теб онова, което искам. И ще имаш право, защото вече откраднах достатъчно от твоя обожаем Джоунси. Докато проучвах потенциала за пълна регенерация на нервните клетки, попаднах на името ти и на основаната от теб фондация. Тъй като имах нужда от доста компютърна мощност, за да стигна до табелите, които споменах по-рано, ми се стори, че просто такава е волята на съдбата. Възможно е да открия търсеното от теб лекарство и да заслужи някой и друг милиард, като продам на света древните лекарства на Пешет. И двамата ще бъдем безкрайно щастливи.

Но за да стане това, трябва да остана жив. Знам, че си близо до отчаянието, на което и разчитам. Ти търсиш чудо и ако намериш начин да ме спасиш, аз ще го сътворя за теб. Прилагам указания как да стигнеш до гробницата, където те чакам с голямо нетърпение. Според Пешет, можеш да го направиш. А аз съм съгласен с нея.

Джон Травак“

— Кой, по дяволите, е този Джон Травак? — избухна Саймън. — Освен че е опортюнист, и то такъв, пред когото въображението немее.

— Никога не съм чувала за него. — Рейчъл не можеше да откъсне поглед от съобщението на екрана. — Би трябвало да не обърна внимание на съобщението му и веднага да го изтрия, нали?

— Той се опитва да те манипулира.

— Да. Възможно е всичко това да са празни приказки.

„Пълна регенерация на нервните клетки.“

— Той е престъпник. И размахва това лекарство като морков под муцуната на магаре.

— Обаче е изключително умен. И двамата се съгласихме, че трябва да е гений, за да може да източи Джоунси.

— Той е престъпник — повтори твърдоглаво Саймън.

„Пълна регенерация на нервните клетки.“

— Ами ако казва истината?

— Рейчъл, стегни се. Той се опитва да те използва.

„Знам, че си отчаяна.“

О, да, тя беше близо до пълното отчаяние, а той безмилостно си играеше с чувствата ѝ и с все по-нарастващата ѝ паника.

— Рейчъл.

— Мислиш ли, че съм сляпа? — запита тя ожесточено. — Пет пари не давам дали се опитва да ме манипулира. Бих позволила дори на дявола да ме използва, ако ми обещае лекарство за Али.

— Обещанията нищо не струват, затова лесно се дават. Те са евтина стока.

— Обаче животът не е евтин. И този на Али също. И аз ще платя за него каквато и да е цената.

— Да, ще го направиш.

— Може би. — Тя изчисти екрана. — Да видим дали той казва истината за единственото, което мога да проверя. Какво беше името? Пешет. — Информацията за древната лекарка беше наистина оскъдна, точно както беше казал Травак. — Няма много тук. Обаче наистина е била известна с ума и мъдростта си, както и със знанията си по медицина. И гробницата на сина ѝ е в Лувъра.

— Това нищо не означава. Ти си луда, Рейчъл.

— Вероятно.

Тя разгледа снимката, приложена от Травак в електронното писмо. На нея се виждаше част от каменна плоча, имаше и превод на издълбаните в камъка знаци.

— Тук пише, че основната съставка, използвана от нея като лекарство, са счукани кости от Хорус.

— А какво е Хорус? — запита Саймън.

— Името на египетски бог, обикновено изобразяван с глава на сокол. Обаче в този контекст вероятно означава нещо друго. Ще изпратя съобщението на доктор Карсън от фондацията на Али, ще го помоля да го прегледа и да ми докладва незабавно.

— Всъщност, вече си решила да се опиташ да спасиш копелето.

— Ако мога. „Ако“ е ключовата дума. — Тя включи преносимия принтер и натисна бутона, за да отпечата указанията за намирането на гробницата в Сахара. — Ако той наистина е вътре и ако казва истината, може би ще може да ни даде онова, което обещава.

Саймън изкриви устни.

— Чудо.

— Чудо, да — повтори тя. — *Моето* чудо. — Усмивката ѝ беше лъчезарна, но отново приличаше на озъбване на тигрица. — А ако не успее да го сътвори, ще му отрежа топките.

Съобщението беше изпратено. Травак изключи компютъра. Рейчъл нямаше да пише до електронната му поща. Или щеше да действа, или не. А на него щеше да му се наложи да почака и да види какво ще предприеме тя. Или пък щеше да изгние тук долу.

Погледът му се спря на Пешет, седнала на трона, спокойна и уверена и напълно безучастна към съдбата му. Обаче Рейчъл Кърби щеше да се интересува дали той ще живее или не, ако успееше да я убеди, че ще ѝ даде така желанието от нея лек за сестра ѝ.

— Тя е костелив орех — каза той тихо. — Много прилича на теб, Пешет. Мисля, че ще я харесаш. А може би не. Ти самата си била дяволски арогантна, защото си имала власт не само над учителите, но и над хората. Възможно е между вас двете с Рейчъл да прехвъркнат искри. И това ще е нещо, което си струва да се види. Искра ми се да...

Бен кашляше. По лицето му беше избила пот, която правеше кожата му влажна и лепкава. Треска? По дяволите! Травак можеше да му даде още много малко време, а след това щеше да се наложи да го изостави. Трябваше да спаси поне себе си.

Погледът му отново се спря върху мозайката, изобразена на стената.

— Ако имаш някакво влияние над нея, няма да възразя да я накараш да побърза. Все пак ние двамата ще се постареем да възвърнем статута ти на древна лечителка и богиня.

Тя обаче прекрасно знаеше, че е богиня. Точно както и Рейчъл прекрасно знаеше коя е и какви са способностите ѝ. Той затвори очи и облегна глава на стената.

„Хайде, дами, да пренесем шоуто на повърхността на земята.“

— Какво чакаме? — Въпросът на Соренс беше отправен към Чарлс Даусън. — Сигурно вече са мъртви. Да влезем.

— Не бъди нетърпелив. — Даусън се намести по-удобно, подпрял гръб на стената на гробницата, стиснал карабината М-16. — Травак е непредсказуем и има девет живота като котките. Ще почакаме да видим дали ще излезе. Много по-безопасно е да останем тук и просто да ги заловим, вместо да рискуваме да попаднем в засада там долу. — Усмихна се. — Всичко зависи от това, кого чака той. Никога няма да се научиш, Соренс.

Соренс сви рамене и извърна глава. А Даусън с раздражение си помисли, че той е прозрачен като стъкло. Вярваше, че е егоистично копеле, което няма търпение да го примамва във вътрешността на гробницата. „Това няма да се случи, Соренс. Винаги е имало хора, които са родени за водачи, и други, които са обречени да служат. А ти си някъде надолу по стълбицата на еволюцията.“

Обърна се към Али, който стоеше на няколко метра от тях, и каза с присмех:

— Ти трепериш като лист на вятъра, откакто експлозивите гръмнаха. Предполагам, че не бързаш да се спуснеш в дълбините на земята, а?

Али поклати глава.

— Няма да слеза долу. Земните пластове може да се срутят и...
— Млъкна, когато срещна погледа на Даусън. — Няма да е безопасно
— довърши страховито.

— Но за мен ще е още по-опасно, ако слеза долу без водач, нали?
— запита тихо Даусън. — А ако съм принуден да го направя, не мога

да ти позволя да се измъкнеш безнаказано, нали разбираш? Затова трябва да си доволен да ми правиш компания.

Али навлажни устни.

— Разбира се. Както кажеш.

— Мислех си, че ще имаш своите страхове и предубеждения.

Погледът на Даусън се спря на входа на гробницата. Али беше абсолютен задник и той се изкушаваше да счупи врата му — хлъзгав и противен като този на крастава жаба. Обаче той познаваше гробницата на Контар и беше възможно Даусън да има нужда от него повече от веднъж, за да стигне до светилището на Пешет. Изпита едва сдържано вълнение, като помисли за залата и за кучката, която царуваше в нея.

Ако въобще имаше подобна зала. Травак вярваше, че тя съществува, и беше наел Али, за да му начертае маршрута. Забавно беше да използва Травак да му проправи път, но вече започваше да изпитва нетърпение.

„Мъртъв ли си, Травак? Господи, надявам се да не си. Има толкова малко хора на тази земя, които биха представлявали предизвикателство за мен.“

Травак беше водачът, в каквото Соренс можеше само да мечтае да се превърне. Много жалко, но Даусън не можеше да му позволи да оцелее.

Защо лъжеше сам себе си? Нямахше начин да му остави живота. Даусън можеше да се радва, в известна степен, на това предизвикателство, но омразата, която изпитваше към Травак, надделяваше над всяко друго чувство. Тя го изгаряше и разкъсваше, откакто беше нает да свърши тази работа. Понякога дори сънуваше кучия син и се събуждаше, обладан от безсилен гняв.

Щеше обаче да го остави да поживее още малко. „Да, живей, Травак. Искам да си жив, за да можеш да говориш.“

Няколко часа на „убеждаване“ и той щеше да узнае всичко, което Травак знаеше за каменните плочи на Пешет. А после можеше да си позволи да си поиграе с него и така да облекчи гнева и завистта, които го владееха. Вече нямахше да си спомня униженията, на които го беше подлагал Травак. Всичко това щеше да бъде изтрито, оставено в миналото. Той щеше да бъде лидерът, който превъзхожда всички останали — така, както трябваше да бъде.

А после, след като го пречупеше, щеше да го остави бавно да умре...

Нортън подпря лакти на бюрото и се наведе напред, присви очи и погледна екрана на мобилния си телефон. Рейчъл Кърби.

Кучка.

Току-що го бяха информирали, че е издърпала системата от ръката си и е избягала от болницата с един от помощниците си. Но ето че поне му се обаждаше. През двете години, в които я познаваше, единственият му шанс да поговори с нея, беше да се качи в колата си и да отиде до университета. Примадоната не можеше да бъде безпокоена по телефона и не отговаряше на обажданията му. Натисна бутона за приемане на обаждането.

— По-добре за теб ще е новините да са добри, Кърби.

— Така е. Ще разполагаш с цялата необходима ти компютърна мощност само след двацет и четири часа.

Гласът ѝ звучеше напрегнато. Не беше като този на хладнокръвната Рейчъл Кърби, която той познаваше. Може би разговорът им бе имал по-голям ефект, отколкото той беше помислил за възможен.

— Това обещание ли е?

— Предложение.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да направиш нещо за мен. Няма време за обяснения или уговорки. Трябва да бъде направено веднага.

— Винаги има някаква уловка, нали?

— Още нищо не си чул. Говоря за нещо, което трябва да бъде направено на десет хиляди километра оттук.

— *Какво?*

— Близо до Кайро. Знам, че имаш необходимите способности. Какво става например, когато получиш информация за евентуален терористичен акт?

— За това ли говорим?

— Не. Но ще се наложи да използваш връзките си в Кайро.

— Ти си луда. Трябва да се обърнеш към ЦРУ, не към мен.

— Не ми казвай, че нямаш пръст във всяка една мръсна кална локва в и извън Съединените щати. Ако не можеш сам да ми помогнеш, може да дръпнеш конците на марионетките си.

— И защо да си правя труда?

— Онзи, който източва компютърната мощност на компютъра ни, е в Египет. Забъркал се е в някаква каша. Трябва да го извадим от нея.

— Но Националната агенция за сигурност не се занимава с това, Кърби.

— А какво, ако някой от твоите хора попадне в безизходна ситуация? Ще се стремиш към всичката помощ, която можеш да получиш. И дори ще направиш някоя и друга услуга на ЦРУ. Освен това, Националната агенция за сигурност умее изключително добре да защитава интересите си. С това си зает непрекъснато.

— Но... спасителна мисия? Звучи така, като че ли ако не направи нищо, ситуацията сама ще се разреши.

— Не искам това да се случи. Човекът се казва Джон Травак и искам да разговарям с него. Точно той източва мозъка на Джоунси, а разполага и с друга информация, която искам да получа на всяка цена.

— По дяволите, мислех, че системата ти е сигурна. Ако някой от моите проекти е компрометиран...

— Твоята информация се пази от всякакъв достъп, бъди спокоен. Ако настъпи такъв пробив, цялата мрежа ще се изключи — така съм задала програмата.

— Но този Травак очевидно е успял да проникне през другите ти защитни кодове. Защо трябва да ти вярвам, че...

— Трябваше да те познавам по-добре и да знам, че не можеш да вярваш на никого и на нищо — прекъсна го тя. — Ако си предубеден, можеш да разговаряш със самия него. Но ще трябва да побързаш, защото, в противен случай, той ще умре и вече няма да ни е от полза.

Кучката беше студена като смъртта, докато се опитваше да го накара да преглътне новината. Много би искал да можеше да я прати по дяволите. Обаче не, нямаше да го направи. Имаше нужда от проклетия й компютър, а тя беше пазителката на този храм.

— Колко бързо трябва да действам?

— Колкото по-бързо, толкова по-добре. Най-много четири часа.

Нортън изруга тихо под носа си.

— Не мога да направя необходимата организация за толкова кратко време.

— Можеш, ако искаш.

— Само за да ми върнеш онова, което и без друго ми дължиш? Върви на майната си.

Тя замълча.

— Мисля, че ще ни направиш тази услуга, Нортън. Изплюй камъчето.

— Искам цялата мощност и компютърно време, които се полагат на проекта ми. Плюс резерв от още една трета.

— Ти, кучи сине!

— Или ще приемеш, или няма какво да говорим повече.

Тя не отговори веднага.

— Ще ти дам допълнителна мощност от една четвърт от сегашната, и то само за следващите три седмици.

— Една трета.

— Довиждане, Нортън.

Време беше да отстъпи. Беше доволен, че е постигнал дори повече от първоначалното споразумение. Може би щеше да успее да изстиска още, след като заловеше Травак.

— Няма да проявявам алчност. Не искам да преча на медицинските ти изследвания. Ще приема предложението ти.

— Много си мил! — каза тя саркастично. — Ще ти дам GPS координатите, както и цялата друга информация, предоставена ми от Травак. Размърдай се, Нортън.

Кайро, Египет

Нури се облегна назад. Седеше в открито кафене и почукваше нетърпеливо по купата плодова салата с наргилето си. Огледа се. Беше почти един часът след полунощ, а заведението все още беше претъпкано, както и всички останали по улица „Ал-Азхар“. Устните му се склочиха около дървения мундщук и той пое щедро от тютюна с аромат на ябълка.

Собственикът на кафенето беше приятел на покойния му баща и напоследък често беше тероризиран от група млади хулигани, които предлагаха „защита“ на заведението му. Нури беше предложил да им

даде да се разберат при следващото им посещение и, по техния начин, да им покаже каква грешка правят.

Откъде приятелят на баща му знаеше, че може да се обърне към него? Този въпрос се въртеше в главата на Нури. Не бяха се виждали от години. Дали репутацията му наистина беше стигнала толкова надалеч? Нямахше значение. Той щеше да се погрижи за тези хулигани.

Откъм завоя се чу скърцане на гуми. Нури се обърна и видя познат пикап, в каросерията на който се возеха шестима млади мъже и три покрити с платно палета. Зад кормилото беше Низам. Той извика през прозореца:

— Качвай се. Имаме работа.

— Какво е заплащането?

— Имай ми доверие. Ще се радваш да изпълниш задачата.

Нури хвърли поглед към мъжете отзад. Бяха най-добрите и най-скъпите изпълнители на Низам, а той подозираше, че под платното се крие една цяла малка артилерия. Приблужи се.

— ЦРУ? МІБ?

— Има ли значение?

— Разбира се, че не.

— Качвай се, тогава.

Сахара, Египет

Беше време за действие. Даусън направи знак на Соренс.

— Още не са излезли. Ще ги нападнем.

Дали Киплер беше взривил останалите динамити — онези в другия край на гробницата? Соренс кимна.

— Но защо да си правим труда? Да влезем просто през входа.

— Не. Няма начин да пълзим по този тесен и нисък главен коридор. Едно взривяване, което да ни осигури достъп до залата, и още едно, последно, за да разрушим гробницата завинаги. Така е по-чисто.

Киплер приключи с разпределянето на експлозивите и направи добре известния на всички жест с вдигнатия палец. Даусън кимна.

— Взриви ги.

Киплер се обърна с гръб към входа и отново използва палеца си, за да покаже на останалите, че трябва да сторят същото. Вдигна малка

черна кутия и натисна бутона, разположен в горната ѝ част. Не много силна експлозия отвори дупка в пясъка. Даусън се усмихна.

— Виждаш ли? Няма срутване, а имаме прекрасен достъп. Пригответе джобните фенерчета, всички. Джонсън, ти ще останеш тук отвън и ще пазиш.

Киплер се присъедини към тях и всички те — Даусън, Соренс и Али — включиха фенерчетата си и пропълзяха през дупката. Камъните бяха образували нещо като нестабилно стълбище, което щеше да ги отведе до главното ниво на гробницата.

— Къде е разположена залата на Пешет, Али? — запита Даусън.

— Не съм сигурен. Би трябвало да е зад този завой. — Али се задъхваше. — Не мога да дишам. Знаех си, че трябва да минем през главния вход.

— Не си сигурен? По-добре да се окажеш прав, Али.

След няколко минути завиха зад ъгъла и през отломъците от камъни и други боклуци той видя изработения предимно в златисти тонове стенопис.

— Пресвета Дево, наистина е там — измърмори Даусън. — Травак успя да я открие. Не трябваше да... — Киплер пристъпи напред, но Даусън му препречи пътя. — Чакай минутка. Виждаш ли Травак?

Киплер посочи с ръка камъните.

— Няма начин да е оцелял след това.

— Така ли мислиш? Виждам съм го да оцелява след... Изстрели. Горе, пред входа на гробницата.

— Какво, по дяволите? — Той се завъртя към входа, където, в първата зала, отекваха стъпки. Двамата с Киплер пригответяха оръжията си за стрелба.

Видяха Джонсън да тича към тях.

— Осем мъже в пикап — каза той, останал без дъх. — Много оръжия, цяла артилерия. Възможно е да са ме проследили дотук.

Даусън изруга, гневът го завладя. Беше толкова близо до тайните на Пешет, както и до завършека на опитите си да убие това копеле Травак.

— Сигурен ли си, че са повече на брой от нас?

Джонсън кимна.

— И са прекалено добре въоръжени. Видях веднага два автомата АК-47. Не са египетската полиция. Откриха огън веднага, щом ме видяха.

— Няма значение кои са. Трябва веднага да излезем оттук. Вероятно са проследили Джонсън до дупката, която направихме в стената. — Даусън извади фотоапарат от раницата си. — Не спирайте, каквото и да става. И открийте огън, дори да видите сянка.

— Но нашите хора са...

— И това няма значение. Ако тези копелета заемат позиции вътре, свършени сме. Размърдайте се!

Джонсън и Киплер затичаха през залата с пригответени за стрелба оръжия. А Даусън направи няколко снимки на стенописа. Беше дошъл, подготвен да го изнесе, но тази задача, доста трудна между другото, трябваше да почака. Може би щеше да успее да се върне по-късно и да го огледа по-добре. По дяволите!

„Тук ли си, Травак? Издаде ли ти тайните си тази кучка?“

Нямаше значение.

Даусън се втурна към входа, като в същото време напъхваше фотоапарата обратно в раницата и проверяваше мунициите на полуавтоматичния си пистолет. Сега, когато знаеше местонахождението на стенописа, нямаше да се спре пред нищо, за да разгадае всичките му тайни. Всеки негов инстинкт му казваше, че Травак е още жив. Нямаше да може още дълго да го мами.

„Това е само отлагане, Травак.“

Изстрели. Автоматични оръжия. Поне едно от тях беше автомат АК-47. Травак познаваше голяма част от оръжията по стрелбата дори без да ги е видял. Не можеше да сбърка и острите залпове от два М-9. Пред гробницата се беше развихрила истинска битка.

Но защо?

Беше чул гласа на Чарлс Даусън — не можеше да го сбърка — от съседната зала, а после шума от бягащи нозе. Даусън искаше да го убие почти толкова много, колкото и да присвои безценното съкровище на Пешет. Защо не се беше опитал да сложи ръка върху него?

Отново шумът от бягащи нозе надолу по главния коридор към залата, където лежаха двамата с Бен. Отново Даусън? Той се сви на

една страна и затвори очи.

— Намерих го!

Някой коленичи до него, обърна го. За части от секундата, Травак обви врата му с ръка и скочи на крака. Мъжете бяха четирима, както бързо отбеляза той. Преди да са успели да реагират, Травак взе оръжието на мъжа, а тялото му използва като щит.

— Отстъпете назад. Или ще му пръсна мозъка.

— Много неучтиво от твоя страна — каза висок брадат мъж, въоръжен с АК-47. — Но Абу вероятно го заслужава, след като прояви такова невнимание.

Погледът на Травак обходи мъжете в залата. Всичките имаха бронзова кожа и бяха въоръжени.

— Къде е Даусън?

— Ако това е мъжът, който стреля по нас отвън, предполагам, че е на път обратно към Кайро. Не изглеждаше да гори от желание да остане. — Сви рамене. — Оставихме го да се измъкне. Нашата работа беше да се погрижим за теб и да те измъкнем жив оттук.

— Кои сте вие?

— Аз съм Низам. А предполагам, че ти си Джон Травак. — Добави: — Моля те, ще освободиш ли Абу? Изглежда леко блед. И не мисля, че му харесва пистолетът да е насочен в главата му.

— Вашата работа? Кой ви изпрати?

Низам пренебрегна въпроса, погледът му се спря върху Бен.

— Той не изглежда добре. — Направи жест. — Нури.

Нури бързо коленичи до Бен и отвори голям комплект за първа помощ. Приготви игла за подкожна инжекция.

— Не го докосвайте — каза Травак. — Или приятелят ви, Абу, ще поеме по своя път към рая.

— Но това е само лекарство, което ще противодейства на шока — каза Нури. — Ако исках да го убия, мога да го направя с което и да е от оръжията. — Погледна Травак. — Може ли?

Травак се поколеба. Не беше сигурен какво става, но трябваше да се довери на инстинкта си. Кимна бавно. Нури инжектира лекарството в гърдите на Бен.

— Лекар ли си?

Нури кимна.

— По талант, не по професия. Трябва да заведем приятеля ти в болница.

— Ще се оправи ли?

— Трудно е да се каже. Но ще му окажем възможно най-добрата помощ.

— Не ти желаем злото — каза Низам. — Имаш много силни съюзници, мистър Травак. Платиха ти висока цена, за да те измъкнем жив от гробницата.

Травак му вярваше. Освободи Абу и го побутна по-далеч от себе си.

— Все още не си ми казал кой ви нае.

— Работодателят ми предпочита името му да остане в тайна — каза Низам. — Време е да излезем оттук. Трябва да се тревожим не само за египетската полиция, но и за повторното идване тук на мъжа, който иска да те убие.

Двама от хората на Низам разпънаха носилка, направена от два дълги пръта и зебло. Под указанията на Нури, те нежно положиха Бен върху нея. Травак погледна образа на Пешет. Низам беше прав, Даусън може би щеше да се върне скоро. „Ако е имал време, вероятно е направил снимка на стенописа“, помисли си Травак. Но той може би щеше да сметне за необходимо да го разгледа по-внимателно, по-отблизо. Не беше получил онова, което искаше, а проклетото копеле никога не се отказваше.

— Защо не отидеш в болницата с Бен? Аз искам да остана тук още малко.

— Искаш да се срещнеш с врага си — поклати глава Низам. — Но не такива бяха моите заповеди. Трябва да дойдеш с нас.

— Трябва? Това не звучи особено приятелски.

— Напротив, аз съм изключително дружелюбен. — Усмихна се и посочи пътя с автомата. — Хайде, приятелю мой. Позволи ми да завърша мисията си с хепиенд.

ГЛАВА 4

Международно летище „Буш“

Хюстън, Тексас

— По-бавно, Рейчъл. Ще успеем.

Саймън буквално тичаше, за да върви редом с нея. А тя крачеше с широки решителни крачки. Той премести сака от едното си рамо на другото, двамата завиха зад ъгъла и влязоха в главната зала на летището. Рейчъл поклати глава.

— Знаеш колко досадни и дълги могат да бъдат проверките тук. Самолетът може да е стигнал на половината път до Кайро, преди да съм минала през металния детектор.

— Преувеличаваш.

— Само малко. — Провери дали няма неприет разговор или съобщение. — Нортън вече ми изпрати по електронната поща предварително досие за Джон Травак. Вероятно е в списъка за наблюдение на Националната агенция за сигурност.

— Или това, или имат досиета за всички. Парите също са добра причина да бъдеш наблюдаван. — Саймън я гледа втренчено една-две секунди. — Наистина ли мислиш, че идеята е добра? Само преди четирийсет и осем часа стреляха по теб. А сега ще прекосиш половината свят, за да се изправиш срещу изключително умен хакер.

— Не се опитвай да ме разубедиш. Той не е просто някакъв си хакер.

— Ти не знаеш кой е той.

— Знам, че много малко хора имат неговите способности. Почти няма друг човек в света, който да може да източи толкова мощност от Джоунси. Ти например знаеш за Джоунси много повече от всеки друг човек на планетата. Ще можеш ли да го източиш някъде отвън?

— Виж, аз също имам въпроси по отношение на този човек. Както очевидно и Нортън. Но фактите са си факти. Той открадна компютърна мощност от теб, а сега се опитва да те използва.

— Нима мислиш, че не го знам?

— Тогава остави Нортън да се справи със ситуацията. Няма причина за твоето отиване до Египет.

— Трябва да говоря с Травак. Дори да съществува и най-малката възможност той да казва истината в съобщението си до мен, аз...

— Знам. Знам. Просто не искам по никакъв начин да пострадаш. Тя направи гримаса.

— Смешни думи, като се има предвид, че са отправени към жена, по която наскоро са стреляли със снайпер.

— Знаеш какво имам предвид.

— Наистина знам, Саймън. И го оценявам. Но трябва да го направя, а от теб искам да сложиш край на източването на данни от нашата система и да откриеш всички задни вратички, които Травак е използвал. Обещах да възстановя мощността, която е отредена за проекта на Нортън, веднага и сто процента.

— И как ще стане това?

— Още не знам. Но имам пред себе си дълъг самолетен полет, по време на който ще мога да мисля.

— И с какво мога да помогна аз?

— Не вярвам на информацията, която Нортън ми даде за Джон Травак. Искам да проникнеш в системите на ЦРУ и Интерпол и да видиш какво ще можеш да откриеш.

— Няма да е лесно. Трябва да си Айнщайн, за да проникнеш през защитните им кодове. Мерките им за сигурност са невероятни. — Добави иронично: — За кого ме мислиш? За Джон Травак?

— Надявам се да не си. Нямаме нужда от втори Травак, за да се прибави още един проблем, с който да трябва да се справим. Просто направи всичко, на което си способен.

— Да, добре, ще се постарая — каза Саймън. — Нещо друго?

— Все още нямам новини от доктор Карсън от фондацията, чието мнение потърсих. Много ме интересува какво мисли той за информацията за регенерацията на нервните клетки, за която Травак говори в съобщението си. Казах му да се свърже с теб, докато аз съм на борда на самолета.

Саймън поклати глава.

— И ще отидеш там, без дори да знаеш дали има и най-малка вероятност този лек да е законен?

— Не искам по-късно да имам съжаления, че не съм действала достатъчно бързо. Няма време. — Нито за Травак. Нито за Али. — Една последна услуга. Али. Наглеждай я. И се опитай да я предпазваш. Не искам проблеми с нея в този момент.

— Каза ли й, че заминаваш?

Рейчъл поклати глава.

— Ще й се обадя от Кайро. Реших, че може би ти...

— Страхливка.

— Да. — Тя закри по-бързо. — Какво бих могла да кажа? Да й дам надежда, че лекарство съществува, без да съм сигурна дали Травак не ме мисли за сукалче? Или да й кажа, че съм готова да се съюзя с престъпник, защото има шанс, макар и нищожен, да й помогна?

— Не, тя ще се чувства много виновна. — Направи пауза. — Защото и двамата знаем, че онова, което се каниш да направиш, е истинска лудост.

— Лудост или не, ще го направя. — Тя спря и се обърна с лице към него. Трябваше да се успокои, защото гласът й беше започнал да трепери. — Али показва признаци на отчаяние. Тя гасне с всеки ден. Няма да й позволя да си отиде. И пет пари не давам дали не съм тръгнала на лов за диви гъски. Готова съм на всичко, за да спася живота й.

— Рейчъл.

— Не ме гледай така. Не искам ничие съжаление. Необходима ми е помощ. Дай ми я, Саймън.

— Имаш я. — Той прочисти гърлото си. — Ще се грижа за нея дотолкова, доколкото тя ми позволи. Но макар и по някакъв по-мил и ненатрапчив начин, тя е толкова твърдоглава и решителна, колкото си и ти. Не знам срещу коя от вас ми е по-трудно да се изправя.

— Пред мен — каза Рейчъл. — Изпрати ми по електронната поща всичко, което успееш да откриеш за Травак. — Взе сака с дрехите си от него. — Или аз ще ти се обадя от Кайро.

Университетът „Ардмор“

11:20 сутринта

Когато детектив Финли навлезе в университетското градче, новината се разнасяше гръмогласно по радиото. По дяволите, медиите

разгласяваха случилото се като всяка друга стрелба в района на училище или университет, представяха всичко като дело на психопат, избрал целта случайно. Стотици родители бяха дошли веднага, за да отведат децата си у дома, и въпреки че учебното заведение беше все още отворено, на лекциите присъстваха едва седемдесет процента от студентите.

Финли не мислеше, че в този изстрел има нещо случайно. Той беше само един. Една-единствена мишена. След като беше решил, че е изпълнил задачата си — тоест, че е убил Кърби — стрелецът веднага беше избягал. Никой не го беше видял. Това определено не беше едно от онези нападения над учебни заведения, когато се стреля по всеки и по всичко, а накрая психопатът лапа дулото на оръжието и слага край на живота си.

Финли паркира колата пред голямата бяла каравана, която служеше като главна щабквартира на полицията в университетското градче. Изкачи бързо трите стъпала и отвори вратата, след което се озова в стерилна чакалня. Още преди да е успял да каже каквото и да било на секретарката, на прага застана Гонзалес.

— Идвам от болницата — каза Финли. — Рейчъл Кърби е напуснала.

— Какво?

— Въпреки лекарската забрана. И като че ли никой не знае къде е.

Гонзалес въздъхна.

— Чудесно. И аз не се справих по-добре. Ела да погледнеш.

Финли го последва по тесния коридор към слабо осветеното централно помещение, където двамата дежурни полицаи наблюдаваха дузината компютри. На всеки няколко минути, всеки от компютрите показваше различно място от университетското градче. Гонзалес направи знак на един от полицаите, дребна и крехка жена с очила с много тънки рамки.

— Това е Триша Дентън. Била е тук, когато са стреляли по Рейчъл Кърби. Но не, нищо не е видяла.

Финли поклати глава.

— Наистина ли нищо не видя?

— Видях единствено доктор Кърби да пада на земята. — Триша посочи редицата монитори. — Увеличих образа от всички камери, но

така и не открих стрелеца.

— Той вероятно се е смесил с потока студенти. Ще трябва да прегледаме всеки един запис от охранителните камери. Записвате, нали?

— Всеки кадър от която и да е камера се записва върху твърд диск. Данните се пазят в продължение на четирийсет и осем часа, а после автоматично се изтриват. Ако обаче решим, можем да ги запазим по-дълго време, като променим настройките.

— Кажете ми, че сте го направили.

— Разбира се. Веднага щом разбрахме какво се е случило, ние зададохме команда за запазването на записите.

Жената и детектив Гонзалес си размениха бързи погледи. Засечка.

— И така, какъв е проблемът?

Гонзалес направи гримаса.

— Записите са изчезнали.

— Какво?

— Няма ги. Изтрити са.

Финли се обърна отново към Триша.

— Как?

— Не знам. Изгубили сме шест записа, направени от три различни камери. Изтрити са от твърдите дискове. Само снимките от района, където е бил скрит стрелецът.

— Били са саботирани?

Триша прехапа долната си устна.

— Ако е било така, със сигурност са знаели как да прикрият следите си. Устройствата се държат в заключен шкаф в края на коридора. Нито по вратата на шкафа, нито по рекордерите се виждат признаци някой да ги е пипал. Устройствата работят добре. Само дето липсва всичко за няколко часа преди и няколко след стрелбата. Който го е извършил, е познавал абсолютно добре охранителните системи.

Финли изруга тихо.

— Кой има достъп до шкафа?

Отговори Гонзалес:

— Само шефът на охраната на университетското градче. Вече разговарях с един от техниците ни. Той няма никаква представа, както и останалите от нас. Запознат е със системата и според него никой не

би могъл да го направи, без да има някои специфични познания. Казва, че дори компанията, произвела устройствата, може да има проблеми с постигането на такъв краен резултат.

Финли извади телефона си.

— Добре. Да накараме тогава добър специалист да разгледа внимателно въпросните рекордери. Ако наистина се изискват високи технически познания, няма да са много хората, които могат да свършат работата. Нека помислим — кои може да са тези хора и къде биха придобили нужните знания?

— Разбрах.

— И да видим кои точно са липсващите записи. Това ще ни покаже какво не е искал да видим стрелецът. Ще фокусираме въпросите към хората точно около това, и ще разберем дали наистина никой нищо не е видял.

— Нещо друго?

— Не и преди да сме разбрали къде е Рейчъл Кърби — каза мрачно Финли. — Имам чувството, че тя самата не разбира в колко трудна ситуация се намира.

Кайро, Египет

— Няма да чуеш нищо повече, Полк — увери го Травак. — Вече ти казах, че не съм успял да проникна през нито един от кодовете на правителството на Съединените щати. Аз не съм терорист. — Той изгледа агента на ЦРУ право в очите. — И ти го знаеш. Този разпит е пълна глупост. — Погледна Нури, седнал на стол срещу него. — Ако наистина вярвахте, че съм заплаха, нямаше да позволите на тези наемници да ме задържат. Задникът ми вече щеше да е на път към Лангли.

— Не си в положение да откажеш каквото и да било — каза Джеймс Полк. — Здравата си загазил. — Разрушил си гробницата, а с нея и важни артефакти.

— Да, да... А ето, че ти питаш единствено за моите хакерски способности. Намирам това за изключително интересно. — Той поклати глава. — Но не достатъчно, все пак, за да продължа да отговарям на въпросите ви. Върни се при онези, които са те изпратили, и им кажи, че могат да правят каквото пожелаят. Никога не давам

каквото и да е, без да получа нещо в замяна. Особено информация. — Обърна се с гръб към агента. — Нури, ще покажеш ли на тези господа пътя навън?

Нури се засмя тихо.

— Тази е единствената стая. Мисля, че могат да намерят пътя.

Травак чу как Полк тихо изруга, а после и затръшването на вратата.

— Ядоса го — каза Нури. — Но по-добре ти, отколкото аз. ЦРУ ме изнервят. Обичам всичко да е ясно. А в случая с ЦРУ никога не знам какво ще направят.

— И с мен е така. Да разбирам ли тогава, че ти не работиш за ЦРУ?

— Аз работя за Низам. Което означава, че той е човекът, който трябва да се тревожи.

— Това ми звучи като добро уреждане на нещата.

Травак крачеше неспокойно из стаята с размери десет на дванайсет крачки и без прозорци. Бяха му завързали очите още преди да го изведат от гробницата и доведат в този дом, строен, както изглежда, само за едно семейство. Както в цяло Кайро, движението беше изключително натоварено и по тази улица и шумът, който долиташе отвън, беше силен и неприятен. Откъм вратата, разположена в далечната стена и единствена за тази стая, се носеше силен мирис на цитрусови плодове и зеле.

Той се обърна към Нури, който се беше облегал назад и седеше като че ли съвсем спокойно.

— Още колко ще трябва да остана тук?

Нури отхапа от голямата и сочна смокиня.

— Трудно е да се каже. Имаме нареждания.

— От кого?

— Предполагам, че би трябвало да знаеш, Травак. Нима имаш много приятели, които биха си създали толкова проблеми заради теб? Искаш ли фурми? Превъзходни са на вкус.

— Не, благодаря. Искам да видя Бен Леонард.

— Той е в болницата, която е на пет минути отук. Последните новини са, че се възстановява. Ще те заведе — веднага, щом получим разрешение.

— Разрешение? Страхотно. По дяволите, държите ме тук през последните осем часа. Защо? Какво чакаме?

Нури се усмихна.

— Разбрах, надявал си се, че ще можеш да се върнеш в гробницата. Мислел си, че Даусън може да се върне, и си искал да му причиниш болезнена смърт. Разбирам жаждата за отмъщение. И я одобрявам. Обаче и ти трябва да разбереш, че сме длъжни да правим това, което ни кажат. Така си изкарваме прехраната.

— Разбирам само, че Даусън и хората му са на свобода и имат всичкото време на света да се върнат и да разгледат обстойно стенописа. Докато аз все още съм под ключ.

— Много тъжно. — Нури потупа галъовно оръжието, праметнато през рамото му. — При това, пази те въоръжена охрана. Каква ирония! Тази е думата, нали? Ирония.

— Да, точно тази е думата, да.

— Имаш късмет, че ЦРУ не предоставиха разпита на местните власти. Защото те пет пари не дават за твоите човешки права.

— ЦРУ винаги имат предварителен план. Очевидно в него не влиза измъчването ми, нито пък обезглавяването ми.

Нури се усмихна сияещо.

— Това са изключително добри новини.

— Ще има и по-добри, ако ме пуснеш.

— За мен ще е удоволствие. Но, за нещастие, ще останеш тук поне до утре.

— *Утре?*

— Ще имаш и друг посетител. Млада жена. Тя лети насам от Съединените щати. — Наклони глава. — Усмихваш се. Тази новина приятна ли е за теб?

— Може би. Интригуваща, във всеки случай.

— Мисля, че името ѝ е Кърби.

Травак започна да се смее.

— Нещо смешно ли има?

— Не.

Точно това беше очаквал. Въпреки гнева и разочарованието, че не може да се впусне по следите на Даусън, изпитваше и нетърпение да се изправи лице в лице с Рейчъл Кърби. Осъзна, че е едва ли не

разочарован от факта, че тя още не е пристигнала. А сега изпитваше радостна възбуда и въодушевление.

— Няма нищо смешно или забавно в Рейчъл Кърби. Разпитът на ЦРУ ще бъде нещо като детска игра в сравнение с мъченията, които ще се наложи да изтърпя от нея.

Нури го изгледа с присвити очи.

— Обаче я очакваш с едва скрито нетърпение. — Усмихна се. — Мисля, че си много странен човек, Джон Травак.

— Няма да проговори — каза Полк, след като Нортън прие обаждането му. — А аз няма да му окажа по-голям натиск. Нека мръсната ви агенция си свърши сама работата. Успях да прикрия експлозията в гробницата и ви спестих разправията с местните власти. И това ви е много. Египетското правителство не обича хората, които разрушават съкровищата му. Те имат нужда от тези гробници, за да привличат туристи и пари за страната си.

— Нямах мой човек на място — каза Нортън. — И ти обещавам услуга в замяна. Когато имаш нужда.

— И по-добре да спазиш обещанието си. Защото ние сме много заети да тичаме насам-натам по света и да запушваме пробойните в твоите мерки за сигурност. — Полк направи пауза, после злобно добави: — Колко жалко, че базите ви с данни са така незащитени, че всеки хакер може да проникне.

Нортън много искаше да може да му отвърне по същия начин. Ако можеше да изстиска информация от Травак преди пристигането на Рейчъл Кърби, нямаше да се замисли ни най-малко. А и усилията му бяха отишли на вятъра. Ето че сега беше длъжник на това копеле от ЦРУ, а той вероятно щеше да изцеди кръвта му, ако можеше.

— Не беше проблем с компютрите. Макар че Травак очевидно е забележителен специалист в тази област.

— Не знам нищо за това, но е студен като айсберг — каза Полк. — Трябва да ти предам думите му. Каза, че никога не дава каквото и да било, без да получи нещо в замяна. Е, вече знаеш. Сам се оправяй с него. — И той затвори.

Нортън изруга. Полк не знаеше колко много желае да може сам да се разправи с Травак. Той беше успял да проникне в онзи компютър,

а това беше просто нечувано. Ако разполагаше с информацията на Травак, щеше да контролира Рейчъл Кърби. Господи, как мразеше да е в подчинено положение по отношение на тази кучка!

Обаче щеше да му се наложи още известно време да се примирява с положението. Той можеше да бъде търпелив. Щеше да остави Рейчъл Кърби да се справи с Травак, да изтръгне информацията вместо него. Полк го беше сравнил с айсберг, а Кърби имаше цялата мощ на „Титаник“. Какво ли можеше да се случи... Току-що им беше дал възможност да се сблъскат и да се унищожат един друг.

Телефонът на Рейчъл звънна, тъкмо когато тя излизаше от митницата в Кайро. Саймън.

— Какво имаш за мен, Саймън? — запита тя.

— Джон Травак, възраст трийсет и осем, неженен, няма деца. Роден в богато семейство от висшето общество. Баща: Рандолф Травак, брокер. Майка: Нанси Картър Травак, не работи, постоянно ходи на скъпи екскурзии. Единствено дете.

— И това е кучият син, откраднал компютърните ми цикли?

— Почти със сигурност. Защото, както се оказва, Травак е някакъв феномен. Бил е дете-чудо с коефициент на интелигентност, който не можел да бъде измерен. Посещавал лекции в „Харвард“ още десетгодишен. Учителите му казвали, че с подходящо обучение и окуражаване може да се превърне в нов Айнщайн. Способността му да решава математически задачи била удивителна. — Направи пауза. — Може би за него е било много лесно да проникне в нашия Джоунси и да източи компютърна мощност.

— *Не* му е било лесно! — ядоса се Рейчъл. — Пет пари не давам дали е втори Айнщайн, подсигурих се достатъчно, за да направя стореното от него почти невъзможно. Трябва да е работил упорито, да е бил твърдо решен да успее. Но защо му е било необходимо това, питам се. С произход като неговия, защо въобще трябва да краде каквото и да било? С такива пари, би могъл да получи всичко.

— Понякога парите нямат значение. Очевидно за него е така. Според доклада, родителите му се отнасяли с него като с безценно съкровище, което непрекъснато показвали на приятели и бизнес клиенти. Той се уморил от това и избягал от дома си и луксозния

живот още осемнайсетгодишен. Никога не погледнал назад. Изчезнал от университета, където участвал в групата по различни видове проучвания и бил смятан за главна атракция, и тръгнал да обикаля света и да събира житейски опит. Или може би по-точната дума е да го поглъща жадно. През следващите пет години се занимавал с какво ли не. Бил наемен войник в Африка, участвал и в незаконно изнасяне на артефакти от Китай.

— Има ли криминално досие?

— Не, само е бил под подозрение. Обаче докладът на Интерпол беше доста убедителен и красноречив.

— Продължава ли да изнася незаконно артефакти от различни държави?

— Не се е занимавал с това дълго време. — Саймън се поколеба. — Като имам предвид заниманията му напоследък, бих казал, че се е отегчил достатъчно през онези първи години. Преживяванията са били различни, да, но не са предлагали голямо предизвикателство. А дори като дете, той имал нужда от постоянна стимулация, бил нещо като пристрастен към силните усещания. Катерел планини, участвал в надбягвания с моторници, пилотирал самолети. А по едно време дори бил наеман да връща самолети на компаниите собственици. И с това си изкарвал прехраната.

— Какво?

— Плащали му да връща бойни самолети на производителите, които не получавали парите си след продажбата им на страни от Третия свят. Това било особено рисковано, тъй като трябвало да се прокрадва във военни бази и буквално да отвлича самолетите.

— Лудост.

— Но особено доходно занимание. Получавал над милион долара за самолет. Но напоследък много рядко се захваща с това. Занимава се с археологически и технически проблеми. Може да разчита йероглифи, както и няколко древни езика. Станал е експерт по антиките. Целта му е предимно възстановяването на изгубени или откраднати обекти.

— Като например кражбата на онези самолети?

— Не точно. Ако някоя компания купи защитна мрежа и откаже да плати за нея, Травак намира начин да прекрати работата ѝ. Когато компанията си получи парите, той отново я активира. Той също така

проследява безценни обекти, които са били откъснати от музеи и частни колекции във време на гражданско неспокойствие, открадва ги на свой ред и ги връща. Много доходно занимание, но и много опасно.

— Мили боже! Той наистина е пристрастен към силните усещания.

— Без съмнение. Вероятно ще можеш да използваш това за свои цели. Ще ти е трудно да се справиш с него. Ще имаш нужда от всичките си сили и умения.

— Ще се справя. Ще изпратя задника му в затвора, ако не иска да се съгласи с мен.

— Желая ти късмет. След като приключим разговора, ще ти изпратя снимка на Травак.

— Ще го видя от плът и кръв само след часове. — Направи пауза. — Чу ли се с доктор Карсън от фондацията?

— Да, но вероятно не трябва да ти казвам мнението му за изпратената му от теб проба.

Тя се напрегна.

— Мисли, че са глупости?

— Не, беше очарован. И силно развълнуван. Помниш ли каква е основната съставка на чудотворния лек? Смачкани кости от Хорус. Оказа се, че древните египтяни са наричали така минерала магнетит. Едва през последните две години, в университета в Маями, са проведени изследвания, според които магнитните наночастици, или МНЧ, могат да стимулират растежа на увредените неврони на централната нервна система.

Рейчъл едва ли не трябваше да си напомни, че трябва да диша, ако иска да живее.

— Ако проучванията са успешни, ще се окаже, че Пешет е изпреварила времето си с пет хиляди години.

— Може би. Обаче в нейното лекарство има и други съставки, за които нищо не знаем. Както ти е известно, тялото изпраща химически сигнали, за да възпрепятства растежа на увредените неврони в централната нервна система. Но ако нейното лекарство наистина е това, което древните плочи обещаваат, възможно е тя да е открила начин да спре въпросните химически сигнали. То може да бъде комбинация от растителни екстракти, седименти или кой знае какво. Във всеки случай, Карсън иска още материал за изследвания.

— Не разполагам с такъв.

— И аз така му казах. Обаче, след като узнах резултатите, получени от Карсън, разбрах, че няма да се спреш пред нищо, за да ги получиш.

— Дяволски си прав.

Надежда. За първи път от години, в далечината проблесна лъч надежда.

— Кажи на Карсън да се свърже директно с мен, ако има някакви нови резултати. А говорил ли си скоро с Али?

— Да, тя иска да ѝ се обадиш, за да може да ти се скара. — Добави: — И тъй като аз свърших мръсната работа и ѝ поднесох новината за заминаването ти, е по-добре да го направиш. И някой друг, освен мен, трябва да понесе вината.

— Ще ѝ се обадя. Благодаря, Саймън.

— Обади ми се, ако имаш нужда от мен. — И той затвори.

Тя остана така, на мястото си, докато осъзнае напълно новината, току-що предадена ѝ от Саймън. Надежда. Карсън беше брилянтен учен и не беше склонен да прави прибързани заключения. Когато кажеше нещо, той имаше добри основания за това. Съществуваше вероятност да е проявила здрав разум и интуиция, тръгвайки на това пътешествие до Египет.

„Той иска още материал за изследвания.“

Желанията му съвпадаха с тези на Рейчъл. Нуждата ѝ да успее в това начинание беше дълбока, тя изпитваше глад за удовлетворение от поставените цели. Трябваше само да протегне ръка и да вземе онова, от което Али имаше нужда.

Натисна бутона за приемане на снимката, изпратена ѝ от Саймън. Беше моментална и на нея се виждаше Травак, застанал до самолет, облечен небрежно, тъмната му коса — разрошена от вятъра. Изглеждаше по-млад за трийсет и осемте си години. Беше висок и силно загорял, в тъгълчетата на очите му се бяха образували бръчици, характерни за хората, които прекарват много време на слънце. Носът му беше малко по-дълъг от нормалното, устните му — прекалено пълни, но сините му очи блестяха от живот. Не беше красавец, но жизнеността и интелигентността на изражението му бяха почти хипнотични.

„Прави силно впечатление“, помисли си тя.

Всичко у Травак ѝ правеше силно впечатление — още от онзи миг, в който беше отворила електронното му писмо.

„Престани да мислиш за него.“

Затвори телефона и тръгна към изхода. Нямаше значение дали Травак е човек с голямо въздействие. Беше срещала силни мъже и преди, и се беше изправяла срещу тях. С Травак нямаше да е различно.

ГЛАВА 5

Рейчъл се поколеба, застанала пред малката къща, до която беше стигнала, следвайки инструкциите на Нортън. Дали да почука, или просто да влезе и да се изправи срещу копелето? По-добре беше да почука. Нортън беше казал, че Травак е охраняван, а тя не искаше да ги изненада и вероятно така да се изложи на опасността да бъде застреляна на място.

Дребният мургав мъж, който ѝ отвори вратата, ѝ се усмихна лъчезарно.

— Мис Кърби, да? Аз съм Нури. А там до масата е Джон Травак. Чакахме те. — Отвори широко вратата. — Той прояви огромно нетърпение. Каква неблагодарност! Давам му храна, играя шах с него, разказвам му интересни истории за семейството си, а той пак иска да си тръгне.

— Семейството ти очевидно наброява повече хора от населението на малко градче — каза Травак. — Когато стигна до второто поколение, ме изгуби като слушател. — Изправи се и наклони глава. — Не бих могъл да бъда по-щастлив да те видя, Рейчъл Кърби.

„Прави силно впечатление“, беше си помислила тя, когато беше видяла снимката. Но когато видя Травак от плът и кръв, разбра, че думите ѝ са били далеч по-слаби от истината. Очите му бяха електриковосини и изпъкваха на загорялото му лице, аурата, която го заобикаляше, също беше електрическа. Носеше бяла риза, прашни кафяви ботуши и дънки. Беше висок и мускулест, но въпреки това, дори в тези дрехи, изглеждаше елегантен.

— Не бъди толкова щастлив. — Тя тръшна вратата след себе си. — Защото аз никак не съм щастлива да те видя, Травак. Ти си крадец и подлец, най-лошият вид престъпник. Искан ми се да ти прережа гърлото.

Той се усмихна.

— Тогава няма да ти бъда полезен. — Издърпа стол за нея. — Няма ли да седнеш? Нури, би ли донесъл чаша вино за дамата?

— Разбира се. — Нури извади допълнителна чаша от шкафа. — Чичо ми е отгледал гроздето, от което е произведено това вино. Казах ли ти това, Травак?

Джон направи гримаса.

— Хиляди пъти. — Взе шахматната дъска от масата и я остави върху леглото. — Както и за съпругата му, която се развела с него. И за дъщеря му, която отишла да учи в Сорбоната и се кани да промени света.

— Ще го направи, ще видиш. — Нури напълни чашата с вино и я остави на масата. — Тя е изключително умна. Трябва само да ѝ се даде възможност. Седни. Седни. Искаш ли плодове?

— Не — отговори Рейчъл с нетърпение, граничещо с раздразнение. — Не искам и вино. Нищо не искам, освен да говоря с Травак насаме. Би ли излязъл навън?

— Това е проява на неучтивост — възрази Травак. — Нури е нашият домакин.

Нури се засмя.

— Вярно. — Потупа пистолета в кобура. — Трябва да те защитавам от нея. Изглежда ми войнствена и готова на всичко.

— Излез! — процеди тя през стиснати зъби. Изражението ѝ беше диво, зъбите — оголени.

Усмивката на Нури дори не трепна, обаче той все пак тръгна към вратата.

— Както искаш. Имам заповеди да ти се подчинявам, без да задавам въпроси. Бъди нежна с него. Дължи ми пари, изгубени при партиите шах.

Тя загледа как вратата се затваря след него. После се обърна към Травак.

— Говори.

— Откъде да започна? О, да, безкрайно съм ти благодарен, че така бързо отговори на молбата ми. Бях близо. Много близо.

— Благодарността ти не ми е нужна. Знаеш защо дойдох. Трябва да откроя дали казваш истината за каменните плочи, или просто ме манипулираш чрез чувствата ми. — Направи пауза. — Не ми харесва да бъда манипулирана, Травак. Това ме кара да изпитвам гняв, да бъда опасна за околните. А, да, мога да бъда много лоша.

Той се засмя.

— Така и чух. Историите, които се разнасят за теб, определено са страшни.

— Но не са те уплашили достатъчно, щом си решил да проникнеш в Джоунси.

— Никой друг не разполагаше с мощността, от която имах нужда, затова се осмелих да напада дракона.

— Истината ли каваш за древната Пешет и нейното лекарство? За регенерацията на централната нервна система?

— Абсолютно. Но няма как да знам със сигурност, докато не открия плочата. — Направи пауза. — Или плочите. Ще бъда доволен и на едно лекарство, но ще бъде истински късмет, ако открием и други. Както ти казах, основният ѝ фокус не е бил клетъчната регенерация.

— Обаче това е моят единствен фокус.

— Знам — каза той тихо. — Това може да има огромно значение за милиони хора, за всички, които страдат от болести на нервната система. Говоря за случаите на Алцхаймер, за болестта на Лу Гериг, на Хънтингтън... Без да споменавам факта, че може да накара страдащите от параплегия да проходим отново.

— Извини ме, ако не се вълнувам достатъчно, но с течение на годините се научих да не бързам и да не очаквам прекалено много.

— Сигурен съм, че вече си изпратила материала на доктор Карсън, за да узнаеш мнението му. Какво каза той?

— Можеш и сам да се досетиш.

Той кимна.

— В противен случай, не би дошла тук. Прекалено си практична, за да се впуснеш в лов на диви гъски. А как е сестра ти?

— Не е твоя работа. — Дланите ѝ се свиха в юмруци. — Как мога да сложа ръце върху плочата, за да преценя сама дали е нещо, което си струва, или пък, напротив, е пълни глупости?

— Там е въпросът. — Той седна до масата и посочи стола срещу себе си. — Не мога да ти дам задоволителен отговор само с няколко изречения. Може и да стоиш там и да ме гледаш гневно, обаче това няма да помогне да дам по-бързи обяснения. Защо не седнеш и не изпиеш чаша от виното на Нури? Не е лошо.

Тя не помръдна. Той вдигна чашата си.

— Знам, че ако останеш права, докато аз съм седнал, получаваш психологическо превъзходство, обаче то няма да ти помогне. Защото

нямаш нужда от него. Аз винаги плащам дълговете си.

— Не можеш да ми платиш за всичките компютърни цикли, които открадна от проектите ми.

— Човек никога не знае. Още в самото начало ти казах, че планирах да споделя с теб информацията, ако открия плочата.

— И аз трябваше да ти повярвам?

— Вероятно не. — Облегна се назад и протегна крака пред себе си. — Просто искам да го знаеш.

— Дай ми отговори. Защото мога да те пратя в затвора. Нортън от Националната агенция за сигурност никак не е щастлив от твоето проникване в Джоунси. Трябва само да кажа една дума и те...

— Националната агенция за сигурност? Питам се кого използва, та ме измъкна толкова бързо. ЦРУ бяха твърде безцеремонни по време на разпита. Нортън ги е помолил за помощ и те изпратиха тежката артилерия. — Наклони глава, замисли се. — Действал е наистина бързо. Винаги ли подскача само като щракнеш с пръсти?

— Ще разбереш, когато узная какво ти е известно за плочата.

— Напрегната си. — Той побутна с няколко сантиметра чашата, напълнена от Нури. — Виното ще те отпусне. Обещавам, няма да сметна за победа факта, че пием заедно.

Тя го гледаше унило. Той беше напълно отпуснат и толкова уверен, че тази увереност изглеждаше съвсем естествена за него. Заплахите не му бяха повлияли ни най-малко. Беше готов да подходи от съвсем друг ъгъл, да опита отново. Тя седна с изправен гръб.

— Какво искаш? Какво мога да ти дам?

Той я изучаваше с поглед.

— Би ми дала всичко, целия проклет свят, нали? Не бива да си толкова прозрачна, Рейчъл.

— Идва време, когато вече няма значение дали издигаш бариери пред хората. — Тя го гледаше право в очите. — И, да, кажи какво искаш. Хайде. Ако не разполагам с него, ще го намеря заради теб.

— Наистина обичаш да разглезваш мъжете, нали? — Погледът му се спря на превръзката на слепоочието ѝ. — Ранена си. Какво се е случило?

— Няма значение. Как мога да ти се отплатя? Щом плочата не е у теб, вероятно знаеш къде е. По дяволите, използва достатъчно от циклите на Джоунси, та да откриеш всяка тайна на човечеството.

— Информацията те отвежда само до определен етап. След това са необходими анализи, за да разрешиш загадката. — Отпи от виното. — И ти го знаеш, Рейчъл.

— Да. Дай ми информацията, аз ще свърша останалото.

— Точно това очаквах от теб. И от Пешет. Казах ли ти колко много си приличате? Работя толкова близо до двете ви през последните месеци, та ми се струва, че започвам да ви опознавам.

— Не ме познаваш.

— Грешиш. Мисля, че знам основното, а нямам търпение да открия останалото. — Той вдигна ръка, когато тя направи опит да каже нещо. — Знам. Информацията. Окей, ето я. Казах ти, че Пешет е била шеф на института, в който са членували само жени-лекарки преди около две хиляди и петстотин години. Всички сведения за нея са били изгубени до откриването на гробницата през 1929 година. Но дори тогава сме узнали единствено името и професията ѝ. Доскоро не се знаело нищо за нея.

— Не можах да открия нищо повече.

— Защото другата информация била открита само преди няколко месеца от Артър Джемърсън, управител на малък музей в Брайтън, Англия. Амбициите на Джемърсън били свързани по-скоро с него, отколкото с историята или облагодетелстването на човечеството. За него изложбите в египетските музеи нямали никаква стойност. Престояли в онзи малък музей в Брайтън повече от сто години. Сред артефактите била и фалшива врата от гробница, на практика забравена в продължение на повече от сто години.

— Фалшива врата?

— Стена, която изглеждала като врата. Тези гробници, или както още ги наричат, мастабас, почти винаги имали такива фалшиви врати, върху които били издълбани сложни релефни изображения. Египтяните вярвали, че тези подобия на врати позволяват на мъртвите да преминат в отвъдното. Срещат се наистина често, а египетското правителство ги продавало със стотици в началото на двайсети век. Нямало нищо специално в онази въпросна врата или поне не и докато напредъкът на технологиите не стигнал и до Брайтън. Джемърсън подложил вратата на изследване с рентгенови лъчи и открил, че в нея има вградена друга стена. А на тази засекретена стена била изписана, с издълбани в нея букви, историята на Пешет, разказана от една от

нейните ученички, Нати́фа. — Направи пауза. — И част от рецепта за неизвестно лекарство. Ставало ясно, че се отнася до лекуване на заболявания на нервната система. Говорело се за клетъчна регенерация. Спомни си, че Пешет практикувала по времето, когато са се строели пирамидите. Без съмнение, ставали достатъчно трудови злополуки, които ѝ осигурявали непрекъснат поток пациенти, върху които да пробва новите лекарства. И, най-вероятно, много възможности за аутопсии, които да покажат какво е действието им.

— Само част от рецепта?! По дяволите, това е *нищо*!

— Не, това е начало — поправи я той. — Било достатъчно, за да накара Джемърсън да запише рецептата и да я изпрати на свой приятел, Тед Милс, шеф на фармацевтична компания в Съединените щати. Милс бил развълнуван, но и предпазлив. Искал да знае къде би могъл да открие останалата част от формулата. А това било достатъчно за Джемърсън. Знаел колко пари може да спечели човек от такъв пробив в полето на медицината. И решил да се впусне в преследване на голямата награда. Фалшифицирал резултатите от рентгеновите изследвания, според които, и както било известно на всички негови колеги от музея, египетските находки нямали никаква стойност. А Джемърсън продължил да търси и накрая попаднал на човек, за когото вярвал, че ще успее да открие липсващата част от формулата.

— Теб?

— Мен. — Наклони глава. — Сигурен съм, че разполагаш с досието ми и знаеш, че способностите ми са уникални. Срегнах се с Джемърсън и той ми предаде текста, писан преди хилядолетия от Нати́фа.

— И колко ти плати, за да приемеш работата?

— По-малко, отколкото заслужавам. Но възможностите ме заинтригуваха.

— Искам да видя превода на текста, записан върху тайната стена.

— Разбира се.

— Веднага.

Той поклати глава.

— Не може. По-късно.

— Ще отида при Джемърсън и ще го взема.

— Пътуването ще е дълго. Представям си в какъв ад се пържи той напоследък. На алчността и корупцията никога не се е гледало с

добро око. Особено от небесните съдници.

Тя замръзна на място.

— Той е мъртъв? Ти?

— Не. Аз само приех работата. Никога не убивам кокошката, която снася златни яйца. Беше убит от Чарлс Даусън, копелето, от което беше така любезна да ме спасиш снощи. — Смръщи вежди. — Обаче няма да ми позволят да го преследвам. От което не съм особено доволен. По дяволите, има голяма вероятност да се е върнал в гробницата.

— Въобще не ме интересува дали си доволен или не. Нортън трябваше да ти спаси живота и да те задържи до срещата ти с мен. Това е всичко.

— Обзалагам се, че много скоро ще започна да те интересувам. Докато приключим, вероятно ще си толкова ядосана, че Даусън непрекъснато ни диша във врата, колкото и аз.

— Защо? И кой, по-точно, е Чарлс Даусън?

— Доктор Чарлс Ансъл Даусън. Има няколко научни степени, една от които е по медицина. Изключително умен, притежава морала и съзнанието на кобра, абсолютен егоист.

— Звучи точно като описанието на твоята личност.

— Не. Различаваме се по много неща. На мен ми е останала все още някаква съвест.

— Така твърдиш ти. И Даусън ли търси лекарството на Пешет?

Травак кимна.

— Той е оръжието на Тед Милс. Наемен убиец е, с това си изкарва прехраната. Принципно е „чистач“. Когато фармацевтичните компании се забъркат в незаконни машинации зад граница, наемат Даусън, който да се погрижи репутацията и имената им да останат некомпрометирани. И той прави всичко, което се изисква, за да изпере мръсните им ризи. — Сви рамене. — А понякога неговото „чистене“ е по-лошо, отколкото мръсотията, разпространявана от фармацевтичните компании.

— И защо Даусън е убил Джемърсън?

— Както казах, бил е нает от приятеля на Джемърсън, изпълнителния директор на фармацевтичната компания, Тед Милс, за да открие информацията, която аз трябваше да доставя на Джемърсън. Даусън се е отбил първо при Джемърсън и никак не е бил внимателен

във воденето на разпита. Джемърсън починал от инфаркт, но очевидно бил пребит от бой, имал две счупени ребра. А Даусън е по петите ми след неговата смърт, затова е логично да предположа, че Джемърсън му е казал всичко, което каза и на мен. — Направи гримаса. — Обаче Даусън не разполага с предимството, което ми дава помощта на Джоунси, затова трябва да разчита, че аз ще успея в търсенето.

— Ти го познаваш?

— О, да, сблъскахме се преди няколко години. Срещата не беше приятна за нито един от нас, обаче изходът беше по-добър за мен.

— Какъв беше поводът?

— Отвратителна работа. Британска фармацевтична компания имаше завод в Боливия. А той беше замърсил водата и почвата в няколко села. Бяха измрели стотици хора. Даусън и неговите хора нахлуха в района с достатъчно оръжия, за да променят възгледа на хората за случилото се. Изведнъж беше разгласено, че вината е на фабрика за производство на почистващи препарати, изоставена по време на Втората световна война, че отдавна забравени под земята контейнери за химически отпадъци внезапно са се спукали и изтекли.

— Отдавна забравени?

— Да, трудно е да си спомниш за нещо, което никога не е съществувало. Местните власти подкрепиха истинността на историята. Всеки, който не приемал предложения подкуп, бивал убиван.

Рейчъл поклати глава.

— А ти как беше замесен във всичко това?

— Обединените нации предлагаха награди от по няколко милиона долара за доказателства, че е допуснат геноцид, последван от злоупотреба с властта. А аз реших, че това може да се превърне в интересно предизвикателство.

— Естествено! — каза тя саркастично.

— Отидох в района и останах достатъчно, за да изровя доказателства. Което струваше милиарди на компанията. А репутацията на Даусън беше съсипана за дълго време след това. Най-силното му желание на този свят е да ме види мъртъв.

Рейчъл се замисли.

— Фармацевтичната компания „Милс“ никога не е показвала интерес към регенерацията на нервните клетки. Техните приоритети са

други.

— Да, така е. Ако лекарството на Пешет има ефекта, на който се надявам, ще донесе милиони на компанията, която го пусне на пазара. Обаче печалбата на „Милс“ се измерва в десетки милиарди всяка година и сега. Погледни списъка с предлаганите от тях продукти: ще откриеш пълна гама аналгетици и антиконвулсанти, чиято главна цел е да се борят със заболяванията на нервната система. Техните клиенти им остават верни цял живот, а не само през няколкото месеца, в които лекарството трябва да се приема.

— Мислиш, че „Милс“ искат да монополизират рецептата, за да я унищожат? И така тайната на Пешет да остане заровена завинаги?

— Да. За да не попадне лекарството в нечии други ръце, които ще причинят *тяхната* гибел. Обаче не приемай думите ми на абсолютно доверие. Направи проучванията. Мисля, че ще стигнеш до същото заключение. — Травак изпи и останалото вино. — Е, а сега мисля, че ти дадох достатъчно материал за размисъл и работа, за да си доволна поне известно време. Твой ред е и ти да започнеш да ме правиш щастлив.

— Луд ли си? *Не* съм доволна. Информацията ти е едва ли не равна на нула.

— Всичко на този свят е относително. Знаеш повече, отколкото когато дойде тук. — Бутна стола си назад и се изправи. — А и обеща, че ще ми дадеш всичко, което поискам. А в момента искам да се обадиш на Нортън, който да нареди на Нури да ми позволи да се върна в хотела си. Успях да направя снимки на стенописа в залата на Пешет. Вижда се тя и йероглифите до нея. Изпратих снимката до компютъра си тук, в Кайро, за да бъде преведен текстът.

— Програмата, която прави това, е доста сложна.

— Така помисли и Джоунси, когато му наредих да я разработи за мен. И аз реших, че никога няма да я получа. Но когато дадеш на един такъв компютър достатъчно цикли...

— Ти, кучи сине!

— Както и да е. Ще ти позволя да дойдеш с мен. Сигурен съм, че би искала да видиш дали Джоунси си е свършил работата.

— Ще ми позволиш? — Той знаеше, че тя не би му позволила да отиде да провери работата на програмата без нея. — Да. Аз отивам. —

Тя се изправи. — Но няма да кажа на Нури да оттегли охраната. Той ще ни следва до хотела и ще се погрижи да не избягаш.

Травак кимна.

— Умен ход. Защото не мога да обещаая, че няма да направя опит да възвърна независимостта си. Което обаче няма да е, преди да съм видял компютърната разпечатка. — Грабна раницата си и тръгна към вратата. — Всъщност ние сме заедно толкова много, че се привързах към Нури. Не че няма да ме гръмне с оръжието, което носи, но мисля, че ще съжалява за това поне час или два.

— Аз ще остана тук. — Нури се облегна на стената срещу вратата на хотелската стая, която Травак тъкмо отключваше. — Освен ако нямаш нужда от мен, мис Кърби? Трябва само да ми се обадиш и аз ще дойда. И ще се погрижа да се отървеш от него. След като ми плати дълга си, разбира се.

— Разбира се. — Травак отвори вратата и се отдръпна, за да пусне първо Рейчъл. — Това се подразбира. — Светна крушката над главата си и пусна раницата на пода, преди да затвори вратата. — Остани на мястото си. Трябва първо да проверя стаята.

— Защо?

— Защото Даусън има почти двайсет и четири часа преднина. — Травак извади някакво малко устройство и започна предпазливо да се движи из стаята. — И едно от първите неща ще бъде да нахлуе тук и да се погрижи за обезвредяването ни, преди да се върне в гробницата.

Тя го загледа как прокарва устройството по дължината на прозорците и по вратата на гардероба.

Трябваше й секунда, за да проумее думите му.

— Експлозив?

— Този беше начинът му на действие в гробницата. Сигурен съм, че му е останало достатъчно количество.

Когато осъзна, че тази обикновена хотелска стая би могла да се окаже смъртоносен капан, тя беше завладяна от силен страх.

— Но той нямаше ли да се взриви още с отварянето на вратата?

— Не. На вратата поставих сигнално устройство, което нямаше да е включено, ако някой беше направил каквото и да е с ключалката. — Погледна я. — Искаш ли да изчакаш отвън с Нури?

— Не. — Тя навлажни устни. — Просто направи необходимото и да разгледаме внимателно разпечатката.

— Не мисля, че ще ме изпуснеш от поглед.

— Какъв е детекторът, който използваш?

— Сензор, който надушва фините частици във въздуха — точно както правят кучетата, които обезвреждат бомби. — Прокара устройството по лампата на нощното шкафче, после я включи и погледна зад него. — Има около деветнайсет хиляди миризми, свързани с експлозивите. Този детектор върши наистина чудесна работа и не се влияе от различните видове разсейване и умората, които понякога се проявяват при кучетата.

— Винаги ли се грижиш за безопасността на хотелските си стаи?

— Опитвам се.

— Но това е наистина нещо драстично. Вероятно има много хора, които не те харесват.

— Дори само един би бил достатъчен. — Провери вратата на банята, после я отвори. — Един като теб, Рейчъл.

— Аз не бих изработила план, който да включва експлозив... Освен ако не се опиташ да ме изиграеш. Или ми попречиш да помогна на сестра си.

— Освен ако. — Излезе от банята. — Този израз ме кара да се чувствам несигурен.

— Така и трябва.

— Е, не откривам нищо подозрително. — Усмихна се. — Което ме прави изключително подозрителен. — Тръгна към бюрото, почти изцяло заето от лаптопа и малкия, само шест инча, квадратен външен хард драйв. — Да видим дали Натифа ни е изпратила нещо, което бихме могли да използваме. — Прокара малкия детектор по бюрото и отвори компютъра. — По-добре да видим дали Джоунси е успял да декодира нещо.

— А за какво е външният хард драйв?

— Там е записана декодиращата програма на Джоунси. Тя използваше прекалено много памет, затова я инсталирах на отделен диск. — Отвори файла, който съдържаше снимката на Пешет и гробницата. — Ето я. Първата ти среща с Пешет. Изглежда дяволски арогантна, нали?

— Да, но се съмнявам да е позирала специално. Просто хората я възприемат такава.

— Възприятието е всичко. Който и да е създал този образ, я е смятал или за богиня, или за фараон. — Увеличи лицето. — А ако е спасила живота на Контар, мъжа, който е погребан в тази гробница, той вероятно я е боготворял. И да, ти си права, не е позирала специално за портрета. Била е мъртва по времето на строежа на гробницата. Натифа, без съмнение, е човекът, казал на майстора как да я пресъздаде и какво да пише на стената.

— Натифа?

— Помниш ли? Лекарката, чиито издълбани в камъка букви разказват историята на Пешет на онази фалшива стена, намираща се в музея в Брайтън. Тя била една от ученичките ѝ и очевидно избрана от Пешет да крие формулите на лековете ѝ от фараона. Кое то никак не е било лесно, тъй като тя самата е трябвало да се крие.

— Защо? Мисля, ти каза, че фараонът е назначил Пешет за шеф на института, в който членували само жени-лекарки.

— Така е. И бил въодушевен от успеха ѝ. Тя била перлата в короната му. Изпратил я, заедно с другите лекари, във всички страни от цивилизования свят, за да им покаже силата и интелигентността на двора си. Пешет станала известна и се превърнала в ценен ресурс, тъй като фараонът сключвал бартерни сделки с чуждестранни владетели, разменял уменията и знанията ѝ срещу стоки, достъп до търговски маршрути и всичко, за което успеел да се сети. Тя продължила да прави медицински проучвания и цената се увеличила многократно. — Травак увеличи образа на йероглифите, част от мозайката до образа на Пешет. — Но в един момент Пешет се разбунтувала и заявила, че иска да даде формулите и лекарствата на хора, които имат нужда от тях.

Рейчъл поклати глава.

— Не е било много умно от нейна страна, макар да е притежавала брилянтен ум.

— Да. Обаче фараонът решил, че разполага с подходящо решение. Заставил я да му даде копия от всичките си изследвания. И му останало само да се отърве от нея, жената, която в този момент му създавала само проблеми, преди да е издала на някого скъпоценните си тайни. Наредил на войниците си да я преследват и убият, както и всички останали жени-лекарки. Кое то войниците и сторили, при това

— бързо и ефикасно. Доколкото знаем, само Натифа оцеляла след кръвопролитията.

— Прилошава ми.

— Фараонът се е виждал като Бог, на когото всичко принадлежи по право. А ето, че те се опитали да му отнемат нещо. И той освободил гръмотевиците, своето божествено оръжие. Едва по-късно открил, че Пешет го изиграла. Тя пропуснала да спомене по някоя съставка във всички рецепти, предадени нему.

— Браво на нея! — Рейчъл смръщи вежди. — Но може би, ако фараонът беше получил верните формули, нямаше да ни се налага да ги търсим сега.

— А може би той щеше да запази тайната и да я погребее със себе си. Все пак той е смятал, че са негови и че може да ги вземе със себе си в другия свят, ако пожелае. — Смръщи вежди. — Тук не виждам нищо, което би могло да бъде кодирано. Да видим дали Джоунси е открил нещо... — Набра кода за достъп и зачака. — Не отговаря. Дяволски бавно.

Рейчъл изчака две минути, втренчила поглед в празния мониторен екран, после запита:

— Значи, преди да умре, Пешет е поръчала на Натифа да скрие тайните от фараона?

— Да, но също така ѝ е казала, че знанието не трябва в никакъв случай да се изгуби. Че трябва да намери начин да го измами, да даде наследството на онези, които имат нужда от него. И Натифа се заела със задачата. Не можела да рискува, като просто скрие каменните плочи на едно място. Тяхното разположение трябвало да представлява пъзел, и то толкова сложен, че никой от двора на фараона да не може да го сглоби. И така също като Хензел и Гретел, тя разпръснала хлебни трохи информация, които накрая щели да отведат някого до плочите.

— Ако си спомням правилно, Хензел и Гретел били почти изядени от вещицата, преди да са имали възможност да се опитат да се върнат у дома си — каза сухо Рейчъл.

— Да. — Той се усмихна. — Това сравнение вероятно се дължи на прочетените от мен книги на Фройд.

— И първата троха те е насочила към гробницата, където си намерил залата на Пешет? Тя е записала информацията на онази фалшива стена?

— Не беше толкова просто. Но в историята се споменава, че Контар, както и много други хора, е бил приятел на Пешет. А след като научих, че Натифа умишлено е разпръснала информацията, зададох на Джоунси задачата да състави разкодираща програма. Преводът на йероглифите и разшифроването, особено комбинирани, беше трудна, да не кажа монументална задача. И накрая Джоунси избра Контар като възможност и ме насочи към гробницата му.

— Мислиш ли, че текстът, който си изпратил до този компютър, ще ни посочи пътя до плочите?

— Натифа използва думата „разпръсвам“ и цифрата „пет“. Обзалагам се, че най-доброто, на което можем да се надяваме, е друга троха информация. — Натисна отново бутона за достъп. — Защо, по дяволите, екранът остава празен?

Рейчъл се питаше същото.

— Може би разкодиращата ти програма не е толкова добра, колкото мислиш.

— Имам повече доверие в Джоунси от теб. Той ме отведе до гробницата на Контар.

— Но това може да се окаже по-трудно от...

Думите изскочиха неочаквано на екрана.

„Няма налична информация. Външният хард драйв не отговаря.“

— Кучи син! — Травак смръщи вежди. — Не би могъл да се повреди сам. Подсигурих го с толкова пароли, че... — Млъкна наскре изречението и погледът му се спря на нощната лампа. Цялото му тяло се напрегна. — Крушката мига.

— Но защо...

— О, по дяволите! — Травак скочи на крака и сграбчи Рейчъл за ръката. — Вън! — Буквално я влачеше през стаята. — Бързо!

— Какво правиш...

— Не спори! Мърдай! — Отвори рязко вратата, която водеше към коридора. — Умник е мръсникът! Подменил е лампата. Аз не...

Лампата експлодира. Силата на ударната вълна ги изблъска в коридора. Травак покри тялото й, когато върху тях се посипаха летящи парчета. Тя чу Нури да ругае тихо, после го видя да става от пода.

— Добре ли си? — Травак я гледаше загрижено.

— Да... Така мисля. — Пое си дълбоко дъх. Беше замаяна. Разтърси глава, за да я проясни. — Бомба ли беше?

— А какво друго? — Стана, с което освободи тялото ѝ, и се обърна към Нури. — Окей?

— Да, но не ти благодаря за въпроса. — Нури опъна ризата си. — Защо хората непрекъснато се опитват да те вдигнат във въздуха? Това започва вече да ми лази по нервите.

— Осмелявам се да твърдя, че това е слабо казано.

Рейчъл също се изправи на крака. Господи, краката ѝ трепереха. Погледна унило останките от хотелската стая.

— Какво стана? Нали каза, че детекторът ще подуши какъвто и да е експлозив.

— Повечето. Но напоследък се произведоха някои експлозиви, чиято формула е променена така, че не излъчват характерната миризма. Използваха ги и в Ирак. — Изтупваше прахта от косата и раменете си. — Даусън е конфигурирал компютъра като задействащ механизъм, свързан безжично с бомбата, която да се задейства от подаден от него блутуут сигнал. Умен е, кучият син! Компютърът обикновено не се използва по този начин, а лампата няма сложен електронен механизъм, който да бъде уловен от детектора.

— Блутуут. — Тя се опита да си спомни подробностите от няколкото последни объркващи минути. — Лампата мигаше.

— Сместа я нагриваше — каза той разсеяно с поглед, прикован в пламъците, които избухваха в стаята. — Трябва да се върна вътре, преди...

Тръгна към стаята, после спря. Вратите започнаха да се отварят една по една, а хората — да се изсипват в коридора.

— Изведи я бързо оттук, Нури. Бързо. По стълбите. В хотела ще настане объркване, охраната ще е тук всеки момент. Ще се срещнем в кафенето, което е на две пресечки оттук.

— Добре. — Нури хвана Рейчъл за ръката и я поведе към вратата, зад която беше аварийното стълбище. — Хайде. Аз ще се погрижа за теб.

Рейчъл хвърли поглед през рамо и видя Травак да влиза в стаята.

— Какво правиш?

— Трябва да измъкна нещо оттам. Ако не се е разхвърчало на парчета. Ще дойда скоро.

Рейчъл и Нури вървяха по улицата, когато тя изведнъж разбра каква идиотка е. Закова се рязко на място.

— Връщам се.

Нури поклати глава.

— Решението не е мъдро. Хотелската управа ще извика полицията, а те никак няма да са мили с теб. По-добре е просто да изчезнеш.

— Точно това ще направи Травак. Просто ще изчезне и ще ме остави дори без надеждата, че някога отново ще го открия. Връщам се.

— Прекалено е късно. Ако онова, което казваш, е вярно, той вече няма да е там и ще се наложи ти да се разправяш с полицията. — Нури я хвана за лакътя. — Хайде, ще отидем в кафенето и ще чакаме. Може би грешиш.

— Не е вероятно.

Обаче разсъжденията на Нури бяха правилни. Травак имаше достатъчно време да избяга. Тя нямаше избор, освен да чака и да се надява, че той ще се присъедини към тях. По дяволите! Погледна вратите на кафенето, което беше само на няколко метра от тях.

— Да вървим.

— Но той може да дойде — каза Нури. — Ако му е угодно. Трудно е да се каже. Намирам Травак доста озадачаващ.

Рейчъл — също. Озадачаващ, предизвикващ гняв... и интригуващ. Мили боже, скоростта, с която работеше мозъкът му там, в хотелската стая, беше удивителна. Бяха минали само секунди от мига, в който беше уловил премигването на лампата, а той вече ги избутваше през вратата.

Събитията се развиваха толкова бързо, откакто го беше срещнала, че тя едва имаше време да си поеме дъх. Чувстваше се замаяна, беше ѝ трудно да приеме наведнъж поднесената от него информация, а у нея се бореха за надмощие надеждата, объркването и гневът. Беше дошла тук с мисълта, че вероятно се е впуснала в лов на диви гъски, но ето че преживяването се беше оказало много по-опасно от един такъв лов.

Да, по дяволите, тя вярваше в онова, което Травак ѝ беше разказал. Той обичаше да се присмива на хората, нямаше скрупули, беше абсолютно безразсъден и напълно погълнат от себе си. Но увереността и интелигентността, които присъстваха във всяко едно

негово движение и дума, бяха очарователни. Интелигентността винаги я очароваше, а Травак вече беше доказал, че е изключително умен. Тя трябваше просто да наложи контрола си над ума му и да получи онова, което иска.

Ако той въобще можеше да бъде контролиран.

Но как щеше да го открие в този огромен чужд град, който й приличаше на лабиринт, ако той решеше да избяга от нея?

ГЛАВА 6

Рейчъл и Нури бяха седели в кафенето повече от трийсет минути, когато Травак влезе. Беше облечен в бяло ленено сако, обтегнато на широките му рамене. Рейчъл се опита да скрие облекчението, което изпита, обаче очевидно не успя. Травак се отпусна на съседния стол и зацъка с език.

— Помисли, че съм избягал? Аз държа на думата си, Рейчъл.

— Но аз не го знам. Знам единствено, че си крадец. — Отпи от черното кафе. — И още, че хората май искат да те взривят.

— Да, на повърхността нещата може би изглеждат точно така. — Той направи знак на келнера. — Обаче ти имаш навика да се вглеждаш по-внимателно и да търсиш по-надълбоко.

— Тя беше силно разтревожена — каза Нури. — Казах й, че ти си човек на честта... може би...

— Твоята подкрепа ме разчувства — каза Травак. — А съм сигурен, че носи успокоение и на Рейчъл.

— Защо си с това сако? — запита Рейчъл. — Приличаш на келнер.

— Това е точно такова сако, каквото носят сервитьорите. Откраднах го от гардероба, който се намираще на втория етаж на хотела. Ризата ми се беше разкъсала на гърба и щях да привличам вниманието. Щях да дойда и по-рано, но трябваше да се измъкна през задния вход и да вървя по тъмната алея, за да избегна погледите на пожарникарите и полицаите.

Рейчъл не беше забелязала скъсаната му риза. Не беше изненадващо, като се имаше предвид състоянието й след експлозията. А сега осъзна, че той всъщност никак не прилича на келнер. Носеше сако с небрежна елегантност, която й напомняше филмовите герои от трийсетте години. Но това беше единствената небрежност у него. Сините му очи блестяха на загорялото му лице, а всеки един негов мускул беше в готовност. Беше така жив, че тя имаше чувството за енергиен източник — страхуваше се, че ако го докосне, ще бъде като

ударена от ток. Злополуката само му беше дала допълнителни сили, което просто не беше за вярване.

— Защо се върна в стаята?

— За да взема раницата си. Тя беше до вратата, така че имаше шанс да не е напълно унищожена. — Кимна към чантата в краката си. — Скъсана е на доста места, но компютърът ми е оцелял. Кутията му е вдлъбната на места, но той все пак работи.

— И защо имаш нужда от него?

— Оригиналните снимки от гробницата са все още в него.

— Обаче външният хард драйв експлодира. И не разполагаш с Джоунси, който да разшифрова йероглифите.

— Е, това не е съвсем вярно.

Тя го гледаше изненадано.

— Разполагал си и с копие на данните?

Той кимна.

— Аз съм изключително внимателен по отношение на някои неща. Направих копие на последната декодираща програма, разработена от Джоунси, записах я на друг хард драйв и го заключих в сейф.

— Къде?

— В Париж. Но ще трябва да активирам софтуер пакета и да го накарам да работи върху кодираното съобщение, което открихме тук, в Египет.

— И колко време ще мине, преди то да ни даде някои отговори?

Травак сви рамене.

— Достатъчно е сложно. Четири или пет дни, може би.

— Това е прекалено много време.

— Тя започва да се ядосва — каза Нури. — Мисля, че ще те оставя да се справиш сам, Травак. — Изправи се и погледна Рейчъл. — За мен беше голямо удоволствие да се запозная с теб, мис Кърби. Ще остана, докато имаш нужда от мен, но всъщност не вярвам, че той представлява заплаха за теб. С твое разрешение, ще си тръгна сега.

— Да, няма нужда да останеш по-дълго. Довиждане, Нури. И ти благодаря.

Нури се обърна към Травак.

— Ти си много интересен човек. Беше удоволствие да те охранявам.

— Да ме охраняваш!? Мислех, че съм затворник.

— „Затворник“ е грозна дума. Нима не те хранех и не те забавлявах? И дори не те моля да ми върнеш парите, които ми дължиш. — Усмихна се. — Светът е малък. Възможно е да се срещнем отново.

Травак кимна.

— Довиждане, Нури.

Рейчъл го загледа как се отдалечава, а после се обърна към Травак.

— Четири или пет дни е много време. Не може ли да стане по-бързо?

— Възможно е. — Направи пауза. — Ако ми дадеш повече цикли, мога да намаля времето наполовина.

— Върви по дяволите!

— По-голямата мощност означава по-бързи отговори. Нима и твоите операции не са базирани на този принцип?

— Да, така е. — Тя сведе поглед към чашата си. — Добре, ще ги получиш. Предполагам, няма нужда да питам дали не можеш сам да ги източиш от Джоунси.

Той кимна.

— Мога, да. Просто кажи на помощника си, Саймън, да не обръща внимание на загубите.

— Знаеш за Саймън?

— Знам за Саймън, за Вал, за Али и за всичко друго, което успях да открия за теб.

— Винаги ли проучваш така старателно жертвите си?

— Не. — Той отпи от кафето си. — Ти ме заинтересува. Уникална си.

— Всеки е уникален.

Той поклати глава.

— Не съм съгласен. След известно време се отегчавам от повечето хора. Вината е моя. Имам аналитичен ум, което може да бъде и проклятие. Откривам, че изучавам всички около себе си, опитвам се да им направя дисекция. Накрая мога да предвидя с абсолютна точност какво ще кажат или направят. — Погледна я над ръба на чашата. — Много рядко можеш да попаднеш на човек, който да притежава

оригиналност, която никога не гасне. Не мисля, че някога ще се отегча от теб, Рейчъл.

— Това трябва ли да означава нещо за мен?

Тя разбираше защо скуката и отегчението могат да представляват проблем за Травак. Когато коефициентът ти на интелигентност се намира в скалата на гениите, малко хора могат да общуват с теб, а масата не достига дори до средата на нивото ти.

— Думите ти създават впечатлението, че си ужасен егоист.

— Вероятно съм. — Той се усмихна. — Ще трябва понякога да ме връщаш на земята, както се казва. Предлагам да тръгнем веднага за Париж и да наемем там апартамент, за да мога да се заловя за работа.

— Няма да отидем никъде, преди да сме постигнали споразумение. — Тя задържа погледа му. — Ако ти помогна, ако не извикам полицията да те арестува, ще ми предадеш ли веднага информацията, която ще намериш записана върху каменната плоча? И няма да се стремиш да получиш най-високата цена?

Той не отговори веднага.

— Ще получа правата върху всички медицински открития, но ще позволя на фондацията ти да получи първа исканата от теб формула и да произведе лекарството. Съгласна ли си? Достатъчно ли е за теб?

— Да. Но трябва също така да се съгласиш да ми покажеш всяка задна вратичка, създадена от теб и помогнала ти да проникнеш в Джоунси.

— Сделката е сключена. — Той се усмихна. — Да потеглим към Париж, тогава.

Тя се замисли, после поклати глава.

— Ще отидем до Париж, за да вземем външния хард драйв, но няма да останем там.

Той повдигна вежди.

— Не? Къде ще отидем, тогава?

— В Лас Вегас.

— Какво?

— Имам работа там. Ти каза, че ще са ти необходими няколко дни, за да програмираш компютъра и да получиш информацията. А аз ще използвам това време. Обещах на Нортън да му върна компютърната мощност, която му отнех, когато ти започна да ме източваш. Този беше единственият начин да го убедя да те измъкне от

онази гробница. — Стисна устни. — А сега ти ми казваш, че имаш нужда от още процесорна мощност на Джоунси. Ще трябва някак си да му се реванширам.

— В Лас Вегас?

— Този е най-добрият ми шанс.

— Можеш да отидеш в Лас Вегас, а мен да оставиш в Париж.

— Няма начин.

Той се усмихна едва доловимо.

— Нямаш ми доверие? Каква изненада!

— Докато не намерим плочата, ще сме като сиамски близнаци, съединени в бедрото.

— Думите ти извикват интересен образ в главата ми. — Той кимна. — Но ми харесва.

— На мен — не. Но така трябва да бъде. — Тя се изправи. — Хайде, да тръгваме към летището.

— Не е толкова далеч. — Той се изправи. — Трябва да се отбия в болницата, за да видя как е Бен.

— Бен? — После направи връзката. — Мъжът, който е бил с теб в гробницата. Лошо ли е ранен?

— Състоянието му не е критично, но можеше да бъде. Подобрява се. — Усмихна се. — Благодарение на теб, ще живее и ще ме проклина, че съм го завлякъл на онова проклето място.

— Звучи така, сякаш той е един изключително умен човек. — Тя се обърна и тръгна към вратата. — Добре, ще се отбием в болницата на път за летището.

— Време беше да дойдеш — каза Бен. — Лежа тук и се питам дали си се впуснал да преследваш Даусън.

— Не се налага — каза Травак. — Трябва само да погледна зад гърба си. — Посочи Рейчъл. — Това е доктор Рейчъл Кърби. Реших, че ще искаш да се запознаеш с жената, която ни измъкна от онази каша. Бен Леонард.

Бен направи гримаса.

— Здравей. Няма да питам как е успял да въвлече хубава дама като теб в нашите приключения. Обикновено успява да получи,

каквото иска. Но ти благодаря, че ми спаси живота. Мисля, че този път се отървах на косъм.

— Няма защо. Надявам се да се възстановиш бързо.

— Лекарят казва, че ще изляза оттук след около седмица. — Погледна Травак. — Ще имаш ли нужда от мен по-скоро?

— Не, трябва да обработя някои данни, а за това ще ми е необходимо време. — Усмихна се. — Вярвам, че можем да си позволим да ти дадем време да се излекуваш.

Бен го изгледа някак странно, предпазливо.

— Какво, тогава? Каж ми, че няма да има повече гробници.

— Това не мога да ти обещавам. Но ще се справя сам, ако се натъкна на някоя.

— Добре. — Бен въздъхна облекчено. — Не искам вече да имам нищо общо с погребалните обичаи и места. Мисля, че когато ми дойде времето, ще пожелая да бъда кремиран. А дотогава мисля да остана на повърхността на земята и да си пазя гърба.

— Е, това вероятно ще свърши добра работа. Имаш ли нужда от нещо?

Бен поклати глава.

— Просто от пропуск да се измъкна оттук. Но пък, от друга страна, мога и да се насладя на почивката. Ти не си човек, с когото някой да се отпусне, Травак.

— Ще се отегчиш.

Бен поклати глава.

— Не, ти си този, който не може да остане на едно място повече от два часа. Аз съм мързелив по природа. Обаче не мога да го покажа, когато съм край теб. — Погледна Рейчъл. — Пази се, той не е като другите хора. Става неспокоен и изведнъж се оказва, че пристъпваш на пръсти в минно поле.

— Тогава защо ще продължиш да работиш с него?

Бен сви рамене.

— Проклет да съм, ако знам. Предполагам, че предизвиквам смъртта. — Усмихна се. — Или може би защото той обеща да ме направи богат. Да, вероятно има нещо общо с това.

— Много общо — каза Травак. — Нали трябва да имаш пари за кремация. — Стисна ръката на Бен. — Тук ще се погрижат добре за теб. Ако ти създават проблеми, обади ми се. Ще се върна веднага.

— Ще го направя — каза Бен. — Длъжник си ми. — Направи пауза, без да откъсва поглед от Травак. — И не се забърквай в каквото и да било, преди да съм излязъл оттук.

— Не, просто, както казах, ще направя малко проучване. — Травак се обърна към вратата. — Оздравявай, Бен. Имам нужда от теб.

Лицето на Бен грейна.

— Да, знам. Ще ти се обадя веднага, щом ме изпишат.

— Непременно го направи. — Травак му махна от прага. — Ще чакам.

Рейчъл мълча, докато вървяха по коридора към асансьора.

— Ти наистина си загрижен за него.

— Да. Защо си изненадана?

— Аз само... Сигурна съм, че нямате много общо.

— Възхищавам му се. Той не е герой. Но когато е уплашен, се изправя срещу страха си и продължава напред. — Направи гримаса. — Не преценява добре характера на хората, но дори това е в моя полза. Понякога хората откриват, че съм труден, и не им е никак лесно да ме преглътнат. Той разчита на инстинкта си. Не знае защо, но ме харесва. И аз го приемам такъв, какъвто е.

— Наистина ли имаш нужда от него?

— Не, но той се радва да го чуе. Какво лошо има?

— Нищо.

Рейчъл обаче не знаеше дали тя би била така загрижена за някого, че да му каже онова, което той иска да чуе. Тя имаше репутацията на булдозер и повечето време наистина прегазваше всички. Да, повечето пъти заслужаваше мнението, което хората имаха за нея. Беше концентрирана единствено в работата си и не се спираше дори за миг, за да види или анализира каквото и да е. Интересуваше я само целта, която си беше поставила.

— Просто се изненадах.

Травак я погледна и натисна бутона на асансьора.

— Ще свикнеш. Изненадите са нещо естествено в процеса на опознаване. Очаквам с нетърпение първия път, когато ти ще ме изненадаш, Рейчъл.

Тя извърна поглед.

— Според думите ти, ти си ме проучил основно. Не бих могла да имам тайни от теб.

— Не е вярно. Ние всички имаме своите тайни. — Той я покани с жест да влезе първа в асансьора. — Крием ги в ума си, в сърцето си, в тялото си. Искане ми се да изуча основно твоите.

Тя изпита шок. Думите бяха казани между другото, но все пак съдържаша интимност, която тя въобще не беше очаквала.

— Пригответи се, тогава, за разочарованието, което неминуемо ще дойде.

— Винаги съм подготвен. Това ме кара да се чувствам много по-добре, когато сгреша.

Рейчъл не проговори известно време.

— Непрекъснато откривам колко умел си ти в манипулирането на хората. Никога не се опитвай да ме манипулираш по този начин, Травак.

— А аз това ли правя? — Той се усмихна. — Възможно е. Аз не мисля така, но понякога откривам, че го правя несъзнателно. Ще трябва да ме държиш под око.

„И не само това, ами ще се наложи и непрекъснато да мисля за теб“, помисли си Рейчъл.

— Не се тревожи, никога не съм имала някакво друго намерение.

— Още са живи — каза Соренс на Даусън, когато той отговори на телефонното му позвъняване.

Даусън изруга тихо.

— Защо? Нима бомбата не експлодира?

— Напротив. Стаята едва не стана на парчета. Травак и Рейчъл Кърби вероятно са били извън обсега ѝ на действие. Излязоха поотделно от хотела и се срещнаха в кафенето на няколко пресечки оттам. А после отидоха в болницата на посещение при Бен Леонард. След четирийсет минути потеглиха към летището. Купиха билети за първия полет до Париж.

— Кучи син! Защо ще ходят до Париж, по дяволите?

Но Травак вероятно имаше причина. Мислеше, че е разрешил завинаги проблема, който този мъж представляваше, но ето че Травак отново беше успял да се измъкне. О, добре, той разполагаше с информацията, записана от Травак на външния хард драйв, и беше наел експерти, които работеха по нея. Първата им задача беше да

установят съвсем точно какви са възможностите на програмата. По всичко личеше, че тя се използва за разкодиране, но наетите от него специалисти бяха изумени от нейната мощност и сложност. Е, не беше чудно, че Травак може да свърши нещо, което Даусън не може.

Даусън, напротив, не беше изненадан от характеристиките на програмата. Не и след като му докладваха, че жената с Травак е Рейчъл Кърби. Изглежда, Травак се беше сдобил с партньор, който можеше да проникне в гигантския мозъчен тръст. А това караше Даусън да се изпълва с гняв и разочарование.

„Успокой се.“

Скоро те също щяха да могат да обработят информацията, открита от Травак на стената на гробницата. Не биваше да показва нетърпение. Бяха го уверили, че ще пробият защитните кодове на Травак. Тогава той ще може сам да разгадае наследството, оставено от Натифа. И щеше да преследва Травак по целия свят като добре обучено куче.

— Трябва ли да изпратя човек да го следи в Париж? — запита Соренс.

Въпросът беше глупав. Травак беше непрекъсната заплаха, а внезапното му пътуване до Париж караше Даусън да се чувства неспокоен. Смяташе, че като получи информацията, записана върху онзи хард диск, ще го остави да му диша прахта. Обаче с Травак човек никога не можеше да е сигурен.

— Да, по дяволите. Искам да знам какво прави той там. Изпрати веднага някого на летището. И не използвай човек, когото може би е видял в гробницата и ще успее да разпознае.

— Ще изпратя Меделин. Той е много добър. Възможно е дори да успее да се качи на същия самолет.

— Добре. — Даусън направи пауза. — Накарай хората си да оправят кашата, която сътворихме в хотела. На всяка цена. И също така им заповядай да опитат пак. Не съм толкова любопитен какво прави. Искам го мъртъв.

— Полетът за Париж е чак след два часа — каза Травак. — Искаш ли да потърсим ресторант и да вечеряме?

— Не. Не сега. — Рейчъл извади мобилния си телефон от чантата. — Трябва да се обадя. — Телефонното обаждане, от което се страхуваше, още откакто беше пристигнала в Кайро. — Обещах да се обадя на сестра си.

— И никак не си щастлива, че трябва да спазиш обещанието си — каза Травак и се приближи към гишето за проверка. — Ще ти осигуря спокойствие. И без това трябва да свърша нещо.

— Травак.

Той ѝ хвърли поглед през рамо.

— Искам да прочета превода на написаното от Натифа на стената. Не се опитвай да ме убедиш да чакам още.

Той кимна.

— Ще сглобя превода на моя компютър и ще ти го изпратя. Ще можеш да го прочетеш по време на полета. Доволна ли си?

— Да.

Загледа го как се разполага с компютъра на една от пейките и започва работа, и едва след това набра номера на Али. Напрегна се, още щом чу гласа на сестра си.

— Не започвай да спориш с мен, Али. Няма да промениш решението ми.

— О, не. Ти никога не променяш решенията си, нали? — Гласът на Али беше груб, напрегнат. — Ти просто правиш каквото искаш и ме оставяш да се тревожа. Не го прави повече, Рейчъл.

— Саймън каза ли ти защо съм тук? Разбира се. Тогава сигурно разбираш, че просто трябваше да го направя.

— Не, нищо такова не разбирам. Това е лудост. Хващаш се за сламки и си губиш времето. Всъщност губиш времето и на двете ни. Престани, ела си у дома, по дяволите!

— Има шанс. Съществува и голям процент несигурност, но трябва да приема риска. Ще си дойда у дома веднага, щом мога. Опитай се да ме разбереш, Али.

— Не разбирам. Едва не те убиха преди няколко дни, а ето че сега обикаляш Средния изток. Там не е безопасно. Ами ако отново стрелят по теб?

— Няма причина някой да се опитва да ме убие. Онова беше просто случаен инцидент.

— Не го знаеш със сигурност.

Рейчъл не можеше да оспори думите ѝ.

— Не мисля, че има някаква връзка с работата ми.

— Предполагам, че взривяването на гробницата също е било случаен инцидент?

— Ако някои хора са готови да извършат престъпление, за да получат монопол върху лекарството, то вероятно има висока стойност, нали? Така диктува логиката.

— Логиката може да върви по дяволите! А какво ще ми кажеш за този Травак? Какъв човек е той?

Погледът на Рейчъл се спря на Травак. Изражението му беше фокусирано, вгълбено. Гледаше неотлъчно компютърния екран. И тя отново усети интелигентността и енергията, които буквално се излъчваха от него.

— Той е... различен.

— Това е добре, но остава малко встрани от темата. — Али направи пауза и Рейчъл усети разочарованието, което се криеше в мълчанието ѝ. — Думите ми не стигат до теб, нали?

— Трябва да го направя, Али. Ако стигна до състояние, в което вече няма да виждам и надежда, или ако открия, че няма смисъл, ще спра. Ти може и да си се предала вече, но аз не мога да се откажа.

— Виждам. В момента не мога да говоря повече, Рейчъл. Довиждане.

— Моля те. Не исках да те тревожа, Али.

— Доста слабо казано. Разбира се, че съм разтревожена. Обаче не бива да се тревожа, не трябва да позволявам на нищо от реалността дори да ме докосне, а още по-малко — да ме вълнува дълбоко. Трябва да си легна и да те оставя да ме пазиш от целия проклет свят. — Гласът на Али трепереше. — А сега ме чуй. Не може да продължава така, не бива да поемаш повече рискове. Бъди внимателна. Не искам да ти се случи нищо, само защото си имала лошия късмет да бъдеш моя сестра. — И тя затвори.

По дяволите. По дяволите. По дяволите.

Рейчъл също прибра телефона си и втренчи поглед през огромните прозорци към самолетите по пистите. Разговорът не мина така лошо, както се опасяваше, но все пак причиняваше болка. Още повече, че тя знаеше откъде идва примирението на Али. Е, тя беше

взела своето решение и нямаше да го промени. Щеше да се опита за момента да забрави за Али.

Нямаше начин. Али беше винаги с Рейчъл и това не можеше да се промени. Тя беше единственият човек в живота на Рейчъл, когото обичаше, и нямаше да ѝ позволи да премине в отвъдното. Щеше да я остави на спокойствие няколко дни, за да се успокои, а после щеше отново да ѝ се обади и да се опита да изглади нещата. Може би дотогава щеше да разполага с добри новини.

Стана и забърза към Травак. Имаше нужда от неговата помощ и нямаше да се спре, докато не изтръгнеше от него цялата информация.

— Травак.

Той вдигна поглед. Бяха му необходими няколко секунди, за да престане да мисли за задачата, с която умът му беше зает.

— Свърши ли? Вечеря?

— Да. Гладна съм.

Той я погледа малко, после се усмихна.

— Да, така е. Гладна си за нещо повече от храна. Вече ти изпратих превода на написаното от Натифа и това ще запълни част от гладата ти. — Изправи се. — Но другия вид глад можем да задоволим веднага.

— Тя не иска да ме чуе. — Али се обърна към Лети, след като приключи разговора със сестра си. — Ще я убият. Какво съм ѝ направила, по дяволите?

— Нищо не си направила — каза тихо Лети. — Няма да ти позволя да обвиняваш себе си, защото Рейчъл е ужасно твърдоглава. Тя не е господарка на чувствата си, не би могла да се чувства различно. Ще ти се наложи да разбереш.

— Ако имам възможност. — Стисна устни. — Не, ще имам възможност. Ще се погрижа.

Отиде отново до платното, върху което работеше, преди сестра ѝ да се обади. Беше портрет на Рейчъл. Беше го сътворила от набързо нахвърляна скица, защото Рейчъл никога нямаше време да позира. Беше я уловила в градината. Изражението ѝ беше замислено, на устните ѝ нямаше усмивка, но бяха пресъздадени интелигентността ѝ и енергията, която струеше от нея.

„Обичам те, по дяволите. Трябва да ме чуеш.“

Пое си дълбоко дъх и взе четката. Търпение. Беше преживяла ужасно много през краткия си живот. Щеше да преодолее и това.

„Работа. План. Пригответи се.“

Рейчъл отвори файла с текста на Натифа веднага щом самолетът излети.

„Поздравявам ви. Аз съм Натифа, главна помощница на великата лекарка Пешет, и пиша по заповед на високоуважаваната дама. Срещу Пешет и всички мои сестри-лекарки беше извършено ужасно престъпление. Те загинаха от ръцете на войниците на фараона, а аз успях да се спася, защото по това време бях във Вавилон по поръка на господарката ми. Тя знаеше, че е възможно фараонът да се обърне срещу нея, и ми заръча да остана вън от кралството, да се крия от гнева му. Но също така ми заповяда да запазя историята ѝ и постигнатото през целия ѝ живот.

Тя знаеше, че няма да бъде построена гробница, която да приеме тялото ѝ, и че няма да има какво да вземе за последното пътуване на душата си — към отвъдното. Образът ѝ беше изстърган от всяка една стена в Египет и аз горях от гняв, когато се замислях за това. Никой не заслужава почетно погребение, уважение и признателност, приживе и след смъртта, повече от моята господарка. Кой друг би могъл да спаси умиращите? Кой друг би могъл да накара сакатите да проходим? Боговете са я изпратили на земята, за да освети със светлината си цялото кралство, и тя се превърна в изгрева за света.

Тя ми заръча да скрия лекарствата ѝ и да ги дам на хората едва тогава, когато е безопасно. А кога ще стане това в кралство, което се нахвърля върху хора като Пешет? И аз ги скрих добре, така че никой да не ги намери, освен ако не работи упорито и не притежава мъдрост, която да го

ръководи в търсенето му. А Господ знае, че в това кралство такъв човек няма да се намери. Цели шест години се трудих за поставянето на загадката, разпределих всичко на пет места, така че, ако аз също бъда убита, да може да се изпълни желанието на Пешет. Работата ѝ може да е изгубена, но само докато в това кралство не се завърнат мъдростта и здравият разум.

И, боговете са ми свидетели, ще намеря начин да запазя светостта ѝ и да накарам света да узнае какъв велик учен беше тя.

По-долу съм разказала подробно нейната история и съм демонстрирала една малка част от огромните ѝ познания в областта на медицината. Останалото потърсете сами. Пешет ми каза веднъж, че всичко, което има някаква стойност в живота, идва отвътре.

Повярвайте ѝ.

Боготворете я.“

Рейчъл прегледа набързо останалата част от текста. Той съдържаше основно историята на Пешет, разказана ѝ вече от Травак, но с много повече подробности. Следваше списък с болести и лекове за тях, както и постиженията ѝ в лекуването. Бяха нахвърляни алтернативни средства за лечение на тумори, белодробни заболявания, проблеми с дишането, безсъние, както и много други по-големи и по-малки оплаквания.

Тя погледна Травак, който седеше до нея.

— Мили боже, някои от лекарствата, споменати от Натифа, са удивителни. Биха могли да се използват срещу рака, сърдечните заболявания, диабета...

Той кимна.

— Казах ти, надявам се, че има много повече от тази единствена плоча. Какво мислиш за Натифа?

Тя отново погледна текста.

— Харесвам я. Виждам у нея преданост, сила, способност за вземане на решения. Тя е направила това, което Пешет е поискала от нея, но по свой собствен начин. — Усмихна се леко. — И е успяла да

накара света да отдаде почит на господарката ѝ, като е убедила Контар и господ знае още кого другико да уредят тези светилища в нейна чест. Два заека с един изстрел.

— Аз пък съм готов да се обзаложа, че не е давала и пет пари дали плочите ще бъдат открити или не. Тя просто е искала да ги скрие от владетеля, убил Пешет. — Наклони глава. — Или може би е искала да бъде сигурна, че който ги открие, ще притежава интелигентността да ги използва мъдро. Какъвто и да е бил мотивът ѝ, тя преднамерено е поставила препятствията, с които ще ни се наложи да се справим.

Тя продължаваше да гледа текста с присвити очи.

— Тук не виждам да е спомената дори гробницата на Контар. Има само дълъг списък с имената на приятелите на Пешет, както и друг, с тези на клиентите ѝ.

— Избрах гробницата на Контар едва след като Джоунси разшифрова текста. Тя говори за загадка, върху която е работила цели шест години. Натифа е била изключително умна жена, а не виждах никаква загадка. Кодът обаче може да бъде разглеждан като такава, затова реших, че си струва да задам въпроса на Джоунси.

— Направил си пробив в моя компютър заради толкова малък шанс?

— А ти не би ли постъпила по същия начин?

— Аз имам мотив.

Той се усмихна.

— Аз също. — И смени темата. — Накарах стюардесата да провери разписанията. Няма полет до Лас Вегас или Ню Йорк от Париж по-рано от утре сутринта. На мен ще ми е необходим около час да извадя хард диска от сейфа. Искаш ли да вземем стая в хотел близо до летището?

— Щом не можем да тръгнем по-рано...

— Можеш и сама да провериш, щом не ми вярваш.

Тя не проговори известно време.

— Вярвам ти.

— В определени граници.

— Да, точно така.

Той се засмя.

— И предполагам, че искаш да дойдеш с мен, когато изваждам диска от сейфа?

— Знаеш го. — Тя направи пауза. — Говориш за сейф. Къде е той?

— В моята собствена частна банка. На около трийсет минути от летище „Шарл дьо Гол“, където ще кацнем.

— Имаш собствена банка?

— Нещо такова. Предполагам, че е по-скоро депозитна кутия. Не обичам банките, управлявани от финансовите общности. Знаем колко е лесно да се проникне в сметките им от всяка точка на света.

— Само от човек като теб.

— Щом аз мога, някой друг също би могъл да успее. Не, предпочитам собствената си банка. Много по-безопасно е.

— И къде се намира твоята банка?

— На Северната гара. Ще се качим на влак още от летището и ще слезем на Северната гара. И ще сме взели хард диска в ръка само след петнайсет минути. После ще вземем влак обратно до летището и ще отседнем в хотел „Хаят“. Окей?

— Щом трябва. Имаме нужда от диска.

ГЛАВА 7

— Господи, тук е ужасно оживено!

Погледът на Рейчъл обхождаше огромната гара, така пълна с хора, че нямаше място къде да падне. Току-що бяха слезли от високоскоростния влак на Северната гара. Травак я държеше за лакътя и ѝ помагаше да си пробие път през огромната тълпа, като в същото време я държеше плътно до себе си.

— Да. Тази е третата по големина гара в света.

— А сега, къде, по дяволите, е твоята банка? Трябва ли да... В какво си се загледал?

Травак гледаше втренчено през рамо пътниците, които продължаваха да слизат от влака.

— Нищо. Или поне така се надявам. — Ускори крачка. — Хайде, по-живо.

— Но ти на практика вече тичаш!

— Хм. — Той намали малко темпото. — Ако това въобще е възможно в тази тълпа. Не обичам да съм толкова близо до хората.

— Страдаш от клаустрофобия?

— Не. — Той отново хвърляше погледи през рамо. — Просто внимавам. — Изведнъж започна да я бутва към редицата магазини и сергии с бързи закуски. — Гледай право напред. И не спирай.

— Но какво има пред нас? Не виждам нищо, което дори слабо да прилича на банка.

— Напротив, точно върху нея сме. — Спря до цветна будка, където се продаваха списания и вестници, и заговори на високия и слаб мъж зад щанда: — Добър ден, Раул. Как върви бизнесът?

— Достатъчно добре. — Мъжът, към когото Травак се беше обърнал с името Раул, се усмихна и разкри два реда здрави зъби. — По това време обаче не е оживено. През работните дни е далеч по-добре.

— На мен никак не ми изглежда спокойно. — Травак посочи Рейчъл. — Раул Жубер. Рейчъл Кърби.

Раул кимна.

— Очарован съм. — Погледът му отново се спря на Травак. — Дошли сте, за да теглите?

— Да.

— Добре. — Направи гримаса. — Плащаш добре, но винаги съм се чувствал неудобно да отговарям за бизнеса ти.

— Не би трябвало да е така. Няма нищо незаконно. Този път няма дори оръжие.

— Може би се чувствам неудобно заради теб. — Вдигна дървената врата. — Ела да вземеш, каквото ти трябва.

Травак погледна Рейчъл.

— Чакай тук.

— Никъде няма да отида. — Тя го загледа как минава зад вратата, кляка и премества куп списания. — Това е твоята банка?

— А защо не? — Той беше отместил капака, вграден в пода, и отдолу се показва вратичката на сейф. — Имам доверие на Раул. Той е мой банкер през последните дванайсет години. — Набра бързо цифрите, които трябваше да отключат сейфа. — И депозитите ми винаги са там, където съм ги оставил. — Извади сива найлонова торба и отново заключи сейфа. — Хайде. Крайно време е да изчезваме оттук. — Изправи се и се обърна към Раул. — Благодаря. Ще поддържам връзка с теб.

— Да, добре — отговори разсеяно Раул, защото обхождаше тълпата с поглед. — Знаеш ли, че те следят?

— Да, мъж със среден ръст, кестенява коса, черно сако, сиви панталони. — Травак повдигна вратичката. — Качи се на същия влак още от летището. Видях го и на митницата. Вероятно е пътувал със същия самолет, на който се качихме и ние от Кайро.

— Внимавай — прошепна Раул. — И стой далеч от мен поне шест месеца. Аз също трябва да внимавам.

Погледът на Рейчъл проследи този на Раул, но тя закъсна и не можа да види нищо повече от мъж, който бързо се смеси с тълпата.

— Не ми каза, че ни следят.

— Отначало не бях сигурен. — Той я сграбчи за ръката. — Но вече съм. Трябва да изчезнем бързо оттук.

— Ще вземем ли влак обратно до летището?

— Не. — Той вървеше в обратна посока и се стараяше всячески да се смеси с тълпата. — Улицата.

— Защо? — Тя тичаше, за да върви редом с него. — Нали каза, че влакът...

— Искам да избегна тази тълпа. Тук всеки може да забие нож между ребрата ми, без никой дори да разбере.

— Мислиш, че този тип иска да ни убие?

— Не нас. Аз съм мишената. Обаче не искам и ти да му се изпречиш. Мисля, че го бяхме загубили по някое време, обаче той ще ни види веднага щом започнем да изкачваме стълбите, които водят към улицата. — Той вече я дърпаше нагоре по въпросните стълби. — Не знам какви заповеди има. Може да му е поръчано да открадне диска, а може би иска смъртта ми, кой знае. — Отвори вратата и се огледа, преди да я избути на тротоара. — Не чакай на тази опашка, за да хванеш такси. — Бутна диска в ръцете ѝ. — Побързай! Трябва да се отдалечиш поне на две пресечки. И вземи такси оттам до хотела. Ще се срещнем по-късно.

— Ще се срещнем? Ела с мен сега.

Той поклати глава.

— Аз ще се върна, за да му отвлека вниманието. Тръгвай.

— Преигравай. Може би не ни следят.

— Не преигравам. Тръгвай.

— Няма, по дяволите!

— Не спори с мен. — Той се обърна и тръгна обратно към вратата, която водеше към гарата. — Изчезвай веднага!

Тя все още се колебаеше. Той хвърли поглед през рамо и тя замръзна на място, като видя лицето му, което издаваше студена решителност.

— Чуй ме. Човекът на Даусън не иска хард диска — каза ѝ тихо. — Съмнявам се някой въобще да знае, че съществува и копие. То само ще им дойде като награда. Той иска мен. — Отвори вратата. — И ще ме получи. Уморих се да бягам от Даусън и неговите хора. Нека видят какво ще стане, когато реша да спра.

Рейчъл остана закована на мястото си за миг, втренчила поглед в него. До този момент не беше виждала тази негова страна, но сега разбра, че Джон Травак е опасен мъж, който може да убива. Побиха я ледени тръпки.

„Изчезвай оттук.“

Да, трябваше да се размърда. Да се отдалечи от опасността. И да остави Травак да се впусне в лов, щом го иска. Можеше да тръгне с нея и да бъде в безопасност, но беше избрал пътя на насилието. Всъщност той беше направил този избор отдавна, още когато беше напуснал университета, за да заживее в реалния свят. Но това не трябваше да има значение за нея. Тя държеше диска в ръцете си, трябваше да го пази. Заради Али. Обърна се и закрачи бързо по улицата, далеч от гарата.

Травак се спря за малко, преди да започне да се спуска надолу по стълбите, погледът му обхождаше тълпата под него. И видя преследвача, който си пробиваше път през гъстата тълпа към вратата. Обаче, когато видя Травак, той спря до една будка и се престори, че разглежда чадърите. Играта започваше. Травак усети познатия прилив на адреналин.

„Хайде, раздвижи се, копеле. Ела да ме хванеш.“

Не разпознаваше в мъжа нито един от нападателите си в гробницата на Контар. А щеше да е по-добре да знае с кого си има работа. Протегна ръка към телефона си и направи бърза снимка, преди да започне да слиза бавно по стълбите. Набра номер и Бен отговори още преди Травак да е разбрал, че телефонът звъни.

— Травак е. Включен ли е лаптопът ти?

— Никакво „Здравей, как се чувстваш“?

— Няма време за празни приказки. Току-що ти изпратих електронна поща. Снимка. Сравни я с файла за хората на Даусън, който ти дадох да проучиш. Все още го пазиш, нали?

— Разбира се. В какво си се забъркал?

Травак започна бързо да си пробива път през тълпата.

— Просто погледни, а?

— Вече отварям пощата си. Видях снимката. О, този кучи син е доста страшен на вид, нали?

— В момента е на около двайсет крачки зад мен.

— Предполагам, че затова бързаш.

— Отвори ли файла на Даусън?

— Да, докато говорим. В момента го преглеждам. Не към всички имена има прикрепени снимки. Все още търся... Не си ми изпратил

най-добрата снимка, знаеш ли?

— А може би трябва да го помоля да позира? В момента е на десет крачки от мен.

— Добре. Добре. Мисля, че го открих. Дейвид Меделин. Даусън го е вербувал в Хърватска. Изключително добър с огнестрелните оръжия, но все пак специалността му са ножовете. Бил е задържан на лондонското летище „Хийтроу“, защото се опитвал да се качи на борда на самолет с нож в ботуша. Имаш ли нужда от нещо друго?

„Ножове. Окей, Меделин. Правилата на играта са определени.“

— Не. Благодаря ти.

— Какво ще правиш?

— Ще се погрижа за проблема си.

Травак сложи край на връзката. Погледна през рамо и видя, че Меделин е само на няколко метра зад него. След това спря поглед на електронното табло с разписанието на влаковете. Преди няколко минути беше пристигнал влак от Амстердам, който вероятно все още беше на осми перон. Това щеше да му свърши работа. Заслиза бързо по стъпалата, които щяха да го изведат на открития перон. Сребристочервеният високоскоростен влак чакаше. Перфектно.

Травак огледа отвън целия влак и забеляза, че с него пътува и почистващ екип. От двете страни на влака имаше кабинни, тънки и елегантни, скосени под ъгъл. Това извикваше в главата му представата за змия. Вратата на кабината в задната част на влака беше отворена.

„Хайде, Меделин. Твоят вагон те чака.“

Травак влезе вътре и се огледа. Вътрешността на кабината много приличаше на кабината на самолет със своите две седалки с колани, разположени пред таблата за управление и огромното предно стъкло.

„Обичаш ножовете, а, Меделин? Прекалено скучно. На мен ми харесва да използвам самия влак.“

Отвори леко вратата, която се намираще зад седалките. Направи няколко крачки в тясното машинно отделение и спря, защото чу нещо. Меделин беше влязъл в кабината. Травак се плъзна в тясната пролука зад машинните табла.

Стъпките на Меделин отекваха в предния отсек, след това плавно преминаха в машинното отделение. Тишина. Беше спрял, вероятно преценявайки следващия си ход. После се чу как си пое дълбоко дъх, дрехите му прошумоляха тихо, той направи колеблива крачка напред.

Травак все още не го виждаше. Е, добре, можеше поне да си го представи. Ако Меделин държеше нож, той вероятно беше на височината на кръста му. Мъжете обикновено държат огнестрелните оръжия близо до гърдите си. Но Травак беше готов да се обзаложи, че Меделин държи нож.

„Благодаря ти, Бен. Сега!“

Травак излезе стремглаво от прикритието си, сграбчи китката на Меделин и я удари силно в металното табло. От ръката му изпадна нож с кафява керамична дръжка и се заби в пода.

Травак отвори вратата, на която пишеше: „Трансформатор“. И вкара главата на Меделин вътре. Стиснал с едната си ръка гърлото му, той постави палеца на другата върху червения бутон.

— Двайсет и пет хиляди волта, приятелю. Не мърдай.

Меделин замръзна.

— Ти си луд. И двамата ще се изпържим.

— Не, аз няма. Ще те напъхам дълбоко в трансформатора в мига, в който натисна бутона. И електричеството буквално ще потече в тялото ти. Повярвай ми, знам едно-две неща за влаковете. Пътуванията ми ме отвеждат до тази гара вече години наред, а моят приятел Раул е много горд заради всичките тези супервлакове. А сега, хайде да поговорим. Защо ме преследваш, Меделин?

— Не те преследвах.

Ръката на Травак се приближи до червения бутон.

— Добре — каза Меделин. — Платиха ми да го направя.

„Защо въобще си правя труда да му задавам въпроси?“, помисли си Травак с раздражение. „Знам отговорите. Това нищо няма да промени.“

Но изпитваше постоянен ужас да не направи грешка. Винаги искаше да бъде сигурен.

— Даусън?

— Тъй като знаеш името ми, сигурен съм, че знаеш и кой ме е наел. Не съм тук, за да те убия.

— Така ли?

— Той просто иска да знае къде отиваш.

— Сигурен съм в това. Но какво ще се случи, когато аз... По дяволите!

Меделин като по чудо беше извадил нож — вероятно беше сгъваем и той го беше държал в дланта си дотогава — и беше намушкал Травак отдясно. Хватката на Травак естествено отслабна и Меделин успя да се отдръпне от трансформатора. Но Травак го напъха обратно вътре и хвана ръката, която държеше ножа. Устните на Меделин бяха отдръпнати назад и разкриваха зъбите му в чудовищна животинска гримаса.

— Кървиш, Травак.

Травак изви болезнено китката му и заби острието на ножа в стомаха му.

— Ти също, Меделин.

И натисна червения бутон.

„Минаха вече повече от три часа, помисли си унило Рейчъл. Къде, по дяволите, е Травак?“

А може би той въобще нямаше да дойде. Може би странният епизод на гарата беше просто трик, който трябваше да прикрие опита на Травак да изчезне. Рейчъл все пак не беше проверила хард диска. Вероятно беше проявила безмерна глупост, като се беше доверила на Травак. И ето я, седи тук и се тревожи за проклетия кучи син, а той просто я изиграва като последната глупачка.

Обаче изражението на Травак миг преди да се върне в сградата на гарата не беше актьорска игра. То я беше шокирало и ясно ѝ беше показало с какъв човек си има работа. Трябваше да вземе хард диска и да побегне. И със сигурност не трябваше да се тревожи дали Травак е ранен или не... На вратата се почука.

— Травак.

Тя прекоси стаята само за секунди и отвори.

— Можеше да ми се обадиш. Къде...

— Имаш ли нещо против да вляза? — Травак не изчака отговора ѝ. Влезе в стаята и затвори вратата. — Имам нужда от малко помощ. — Съблече коженото си яке. — Отбих се в една аптека и купих комплект за първа помощ, но ще стане по-бързо, ако някой друг направи превръзката.

— Комплект за първа помощ. Какво... — Тя млъкна рязко, когато видя, че ризата му е пропита с кръв отдясно. — Мили боже!

— Изглежда по-зле, отколкото е. — Той ѝ подаде комплекта. — Моля те.

Тя го гледаше втренчено, изумена.

— Каква е раната?

— От нож.

— Трябва да те види лекар. И да се докладва в полицията.

— Не. И не. Прекалено много усложнения. — Той седна на стола зад бюрото. — Ще ме превържеш ли, или аз да се справя сам?

Рейчъл не помръдна известно време, но после отвори комплекта.

— Ще ти помогна. — Отиде в банята и се върна с чисти кърпи и вода. — Какви усложнения?

— Забавяне. Обяснения. — Съблече ризата си. — Виждаш ли, не е прекалено зле.

Плътта беше разкъсана, раната беше с неравни краища, кървава и дълга около шест сантиметра.

— Това не трябваше да се случва. Трябваше да дойдеш с мен.

Той не отговори.

— Ще ми кажеш ли какво се случи?

— Погрижих се за проблема. Свърших работата.

— И това е всичко? Гледаш на случилото се като на работа?

— Беше работа за Меделин. — Вгледа се в очите ѝ. — Той се казваше Дейвид Меделин и беше зlobен кучи син. Той не искаше само да ме рани, Рейчъл.

Тя прибра раната с цитопласт.

— Той се казваше Дейвид Меделин?

— Аз не правя грешки. Няма да има последици. Всичко приключи. Историята е минало.

— Какво му направи?

— Каквото казах. Престанах да бягам и му позволих да ме хване.

— Това не е отговор.

— Само това ще получиш от мен. — Усмихна се леко. — Признай, това е всичко, което искаш. Карам те да се чувстваш малко неудобно. Казах ти: ние всички имаме своите тайни, а ти току-що откри една от моите.

Тя постави голямата превръзка върху раната.

— На теб ти харесваше. Ти искаше да се впуснеш в играта, наречена лов.

— Да.

— И вероятно си бил склонен към насилие толкова, колкото и той.

— Не, изглежда, че моята склонност беше по-голяма.

— Пристрастен си към адреналина.

— Да, но той е само едно измежду другите неща. — Облече ризата си. — Ние всички сме сложни личности, нали, Рейчъл? — Изправи се. — Например, ти си силно емоционална, но и изключително корава жена. Обзалагам се, че вероятно тревогата за мен те е разкъсвала, но в същото време си се питала дали не съм ти погодил номер. Опитал ли се да провериш хард диска?

Господи, колко беше умен — това не можеше да му се отрече. В тази ситуация беше проява на интелигентност да бъдеш подозрителен.

— Не още. Този щеше да е следващият ми ход, ако ти не се беше върнал.

Травак се усмихна.

— Щеше да откриеш, че не съм те излъгал. Нито за диска, нито за копелето, което заби острието на ножа си в мен. Можеш да задържиш диска и да го разгледаш, ако желаеш.

Да, но в някои случаи не беше проява на интелигентност да покажеш подозрителност.

— Не, така само ще изгубим време. Искам веднага да започнеш работа по него.

Той кимна.

— Довечера. Вероятно ще имам напредък в момента, в който се качим на борда на самолета сутринта.

— Сигурен ли си, че няма да ни арестуват заради бягство от местопрестъплението?

— Престъпление? Какво престъпление? Казах ти, че не допускам грешки.

— Направи такава в хотела в Кайро и едва не загинахме.

Той се засмя тихо.

— Е, поне не правя често. — Взе хард диска от нея и тръгна към вратата. — Ще съм през две врати оттук, ако имаш нужда от мен. Обещавам, че няма да избягам.

— Така ли? Няма да спя добре довечера.

— Това е твой проблем. А аз ще имам достатъчно проблеми с твоето друго „аз“, наречено Джоунси. Ще се опитам да източа цикли, които да ми помогнат да си свърша работата.

Тя поклати глава.

— Ето, сега знам, че въобще няма да мога да мигна.

На следващата сутрин Рейчъл и Травак се качиха на борда на самолета за Лос Анджелис, който щеше да направи връзка в Лас Вегас.

— Няма ли да седим един до друг? — запита Травак, докато вървяха по пътеката в отделението първа класа. — А аз очаквах с нетърпение този момент на близост.

— А аз очаквам с нетърпение да приключиш работата по програмата. Освен това, аз самата имам работа, която непременно трябва да довърша, и не искам някой да ме разсейва.

— Снощи свърших доста работа. Джоунси ми помогна много...
Беше изключително щедър.

Тя трепна.

— Което означава, че постъпвам добре, като отивам в Лас Вегас, за да доставя откраднатите от теб цикли. Вероятно ще свършиш още доста работа, тъй като полетът е изключително дълъг. — Смръщи вежди. — Защо спориш за местата?

— Искам да наглеждам работата ти.

— Какво?

— Работата е твоята страст. Любопитен съм какво и колко влагаш в нея. Винаги намирам за интересен този аспект на личността.

— Е, в такъв случай любопитството ти ще трябва да почака. — Тя се настани на мястото си и дръпна ципа на чантата с лаптопа. — Или ще ме наблюдаваш от разстояние. Твоето място е от другата страна и през две редици.

Травак кимна и тръгна към своето място.

— Ще се видим в Лос Анджелис.

Той също се настани и отвори чантата с компютъра си, а външният хард диск постави на специална табла. След това се облегна назад, без да откъсва поглед от Рейчъл.

Тя вече беше забравила за него, погълната от екрана пред себе си. От време на време той виждаше как очите ѝ проблясват, а през

лицето ѝ минава сянка на вълнение или раздразнение. Предполагаше, че трябва да започне собствената си работа, която далеч не беше пред своя край. Имаше много малко време да наблюдава Рейчъл и да се наслаждава на смяната на израженията ѝ и дори да се опитва да ги предсказва, за да може още по-пълно да опознае тази нейна съществена част. До този момент не беше имал подобна възможност. Когато бяха заедно, той усещаше други нейни аспекти, също толкова важни за личността ѝ. Докато правеше проучванията си по неин адрес, не беше и помислил, че физическото привличане между тях ще му пречи. Но още от самото начало той изпитваше сексуално желание всеки път, когато я погледнеше. И ето че сега имаше възможност да се дистанцира за малко и да се наслади на качествата, които първоначално го бяха привлекли.

„Работи, Рейчъл. Позволи на блестящия си ум да се прояви. Аз ще те изучавам и когато стигнем в Лос Анджелис, ти ще си ми издала една от най-важните си тайни.“

Федералната сграда

Хюстън, Тексас

— Мистър Нортън! — Детектив Финли извика, за да го чуят през площада, по това време на деня пълен с хора, които се изливаха от двайсет и две етажната сграда на „Смит стрийт“, за да ползват обедната си почивка.

Уейн Нортън дори не наруши темпото, с което крачеше, като видя детективите Финли и Гонзалес да вървят към него.

— Съжалявам, много бързам. Обадете се в офиса ми.

Финли бръкна в джобчето на самото си и извади полицейската си значка, а двамата с Гонзалес препречиха пътя на Нортън.

— Обадохме се в офиса ти — каза Гонзалес. — Няколко пъти. Трудно е човек да се свърже с теб.

— Казах ви, че бързам — отговори студено Нортън.

Финли кимна.

— Добре. Ние също. Да приключим бързо, тогава. Разследваме стрелбата по Рейчъл Кърби.

— И?

— Ако можеш да ни отделиш само минутка от ценното си време...

Нортън ги изгледа втренчено и сви рамене.

— Винаги съм готов да сътруднича, но в този случай наистина не знам дали мога да ви бъда от полза.

— Запознахме се с всички проекти, по които работи Рейчъл Кърби. Вашият е вероятно най-интересният.

— Аз бих казал, че е най-малко интересният.

— И защо смяташ така?

Нортън се усмихна.

— Деветдесет и девет процента от работата на Националната агенция по сигурността е да пресява информация. Данъчни декларации, отбивки от данъци, различни форми на скучни комуникации...

— Електронна поща? Частни телефонни разговори? — запита Гонзалес.

— Не мога да обсъждам този въпрос, обаче не се занимаваме с нищо незаконно. Един от начините да се запази сигурността в страната, е, да се анализира информацията. Миналата година заловихме терорист, защото шофираше в нетрезво състояние във Финикс. Нашите компютри отбелязаха задържането му и го сравниха с още куп подозрителни събития. Ако се бяхме забавили дори с няколко минути, той щеше да плати гаранцията си и просто да изчезне. И мостът Голдън Гейт Бридж вероятно нямаше да съществува днес.

— Чух за това — каза Финли. — Но за какво, по-точно, използвате компютърната мрежа на Рейчъл Кърби?

— Не само за едно нещо. Нито дори за пет или сто неща. А части от много. От всичко всъщност. Не е тайна, че Националната агенция за сигурност вече разполага с огромна и мощна компютърна система. Обаче и количеството информация, което достига до нас, се увеличава многократно. И ние се борим да се задържим над водата. Инвестираме в системи като тази на мис Кърби, а те ни помагат в периодите, когато се налага да увеличим скоростта на обработката на данни в нашите вътрешни системи.

Финли кимна.

— Има ли нещо във вашите проекти, което би могло да превърне мис Кърби в мишена?

— Абсолютно не.

— Сигурен ли сте?

— Да. — Той направи пауза. — Защо сте така настоятелен, детективе?

— Изведнъж стана очевидно, че си имаме работа с доста опитен нападател. Нашият стрелец е успял да даде изстрел посред бял ден в оживеното университетско градче и да се измъкне, без никой да го види. Освен това, успял е да покрие следите си, като е изтрил данните от камерите. Почти невъзможно е да го заловим.

— Какво?

— Не така биха постъпили обичайните стрелци, с които си имаме работа. Това нападение е добре обмислено, внимателно планирано. Сигурен ли си, че не можеш да ни помогнеш?

— Да. Съжалявам. Приключихме ли?

— Засега. Приятен ден, мистър Нортън. Ще поддържаме връзка. Нортън бързо се отдалечи. Гонзалес се обърна към Финли.

— Защо му каза за записите от камерите?

— Просто хрумване. Или интуиция. Искрах да видя реакцията му.

— Почти нямаше такава. Той е хладнокръвен човек, лицето му е като издялано от камък.

— Онова, което видях, ми е достатъчно — измърмори Финли с поглед, прикован в отдалечаващата се фигура на Нортън. — Да, достатъчно е.

— Травак и Рейчъл Кърби се качиха на борда на самолета за Лас Вегас тази сутрин — каза Соренс на Даусън, когато той отговори на телефонното му обаждане. — Взеха някакъв пакет от гарата снощи, но Меделин не знаеше какво има в него.

— Кажи му непременно да разбере.

— Не мога. — Соренс направи неизбежна пауза. — Не съм се чувал с него, откакто ми се обади от Северната гара в Париж снощи. Не мога да се свържа с него. Дори летях до Париж, за да държа под око Травак.

Даусън изруга.

— Мисля, ти каза, че Меделин е добър.

— Да. А ти каза, че искаш смъртта на Травак. Меделин вероятно се е опитал да се подчини на заповедите. Обаче Травак не е лесен и с него не трябва да се прибързва.

Да. Даусън беше виждал Травак в действие и знаеше, че този кучи син може да е смъртно опасен.

— Искаш ли да остана тук? — запита Соренс.

— И защо да останеш там? Вземи самолет до Лас Вегас. Някой трябва да държи Травак под око.

— Точно така. Просто си помислих...

— Не мисли. Подчинявай се на заповедите. А аз трябва да отида до Кентъки.

— Милс?

— Да. Той иска да ме види. — Всъщност Милс беше издал „кралска“ заповед той да отиде до офисите на фармацевтичната му компания и, естествено, копелето очакваше от него буквално да подскочи. — Дръж ме в течение. — И той затвори.

Летище „Маккарън“

Лас Вегас, Невада

— И така, какъв е твоят план? — запита Травак, докато двамата с Рейчъл си пробиваха път през тълпата на летището. — Или проявявам нахалство, като питам? Виждаш, че до този момент успях да съдържам любопитството си с достоен за възхищение самоконтрол.

Тя сви рамене.

— Както винаги. Да накарам Демански доброволно да ми даде колкото се може по-голяма част от компютърната мощност на компанията си. От Националната агенция за сигурност скоро ще започнат да ме притискат да им дам пълен капацитет, а аз няма в никакъв случай да отнема цикли от някой от моите проекти.

— И всичко зависи от твоята убедителност? Очарователно.

— Радвам се, че се забавляваш.

— О, да, така е. Искам да знам как ще накараш Демански да ти даде достъп до системата си. Чух, че далеч не бил щедър.

— Прав си. Но може да бъде, ако знае, че щедростта му ще му се отблагодари скоро и многократно.

— Обаче, освен ако не си била избрана за официално лице, откакто напуснахме Париж, ти не си в състояние да му предложиш разрешително за хазарт или данъчни намаления.

— Ще му дам нещо по-добро.

— Като например какво?

Рейчъл не отговори. Минаха край редица автомати.

— Няма да има отговор?

— Това няма нищо общо с онази каменна плоча. Ти просто искаш всичко да знаеш.

— А какво ще кажеш, ако изведнъж аз те поставя в ситуация, в която ще ти се иска да знаеш всичко? Ако сега, когато отново сме в Съединените щати, аз просто изчезна?

Тонът му беше присмехулен, но изражението му издаваше, че изпитва любопитство по отношение на нейния отговор. А тя започваше да осъзнава, че присмехулството и любопитството са двете доминиращи черти на характера му. Той винаги беше готов да отиде една крачка напред, за да види как ще реагира тя.

— Няма да постъпиш умно. Единствената причина в момента да си жив и на свобода е, че аз дадох на Националната агенция за сигурност исканата от тях информация и че ги уверих, че не си проникнал в техните поверителни файлове. Ако не бях го сторила, щеше още да си в стаята за разпити в Египет или пък щеше вече да си хвърлен в някой федерален затвор.

— Продължавай. Харесва ми, когато показваш зъбите си. Тази е една от най-интересните ти страни, Рейчъл.

— Искаш да видиш зъбите ми? Може би трябва да знаеш, че ще ми отнеме около десет минути да напиша няколко кодирани реда, които да убедят Националната агенция за сигурност, че търсиш поверителна информация, свързана с техните антитерористични операции.

Той изучаваше изражението ѝ.

— Ще го направиш.

— Трябва да те държа под око. И ще откриеш, че ще ти е трудно да направиш дори крачка без моето знание.

Травак поклати глава.

— Мили боже! Ти си доста труден клиент. Окей, ще ти позволя да ме държиш толкова близо до себе си, колкото искаш. Предполагам,

че трябва да се държа така, че да задействам само добрата ти страна.

— Добре дошъл на борда! — Саймън им се усмихна и му подаде ръка. — Аз съм Саймън Монтейт. А ти сигурно си известният Джон Травак?

Травак му стисна ръката.

— Много упорито се опитвам да оставам в сянка.

— Разбрах, след като прочетох досието ти. Но жалко, че се проваляш, ставаш все по-известен.

Рейчъл им направи знак да продължат да вървят.

— Успя ли да събереш екип, Саймън?

— Да. Шестима от най-умните и изявени студенти на университета ни очакват в апартамент в „Балис“.

— Колко се наложи да им кажеш?

— Изненадващо малко. Когато им казах, че става дума за твой специален проект, всички се съгласиха да помогнат, без да задават въпроси. Предполагам, че името ти изглежда добре на всяко резюме.

Рейчъл сви рамене.

— Също така помогна и подаръкът, който получиха — уикенд в Лас Вегас с всички платени разноски.

— Е, да, вероятно.

— Ще ми каже ли някой от двамата какво става? — запита Травак.

— По-късно. — Рейчъл се обърна към Саймън. — Работи ли програмата, която ви изпратих по електронната поща?

— Почти непрекъснато. Тя може да прави почти всичко. Екипът също е добър. Вал много иска да бъде част от всичко това, обаче ти нареди те да останат в сянка. Наложих се да ѝ обясня, че проявява прекалено голям ентузиазъм.

— Сигурна съм, че това много ѝ е харесало.

— Напротив. Обаче думите не излизат от моята уста, нали?

— Разработих системата си в самолета — каза Рейчъл. — Ще имам нужда да поработя с екипа около четири часа днес следобед. Получи ли парите?

— Шейсет хиляди долара в брой. Сестра ти наистина не искаше да ги даде. Сигурен съм, че е помислила, че сме те завързали някъде и

искаме парите като откуп.

— Искам да се намеся за малко в разговора ви — прекъсна ги Травак. — Наистина ли ще отседнем в „Балис“?

Рейчъл кимна.

— Да. Това проблем ли е?

— Не в „Белажио“? Нито във „Венецианецът“?

— Мистър Травак, ние сме само екип, който се е заел с недобре финансиран университетски проект — отговори саркастично Рейчъл. — В „Балис“ ще сме чудесно настанени.

— Окей, вероятно е по-добре да не бием на очи. — Направи пауза. — Тъй като ти ще се опиташ да разбиеш банката на казиното на Демански.

Рейчъл замръзна на място.

— И кой казва, че ще направя подобен опит?

— Не се налага да го изричаш на глас. Видях твоите графици и таблици в самолета, както и листовете, върху които разиграваше различни варианти на теорията на Ханс Фелдер. — Наклони глава. — Наистина ли мислиш, че си успяла да проникнеш в софтуера на Демански?

— Има само един начин да разберем.

Травак поклати глава.

— Има и друг, по-добър начин. И ако всичко се развие не така, както се надяваме, ще пострадам само аз.

Рейчъл размени погледи със Саймън.

— О, това ми звучи наистина добре.

Травак се усмихна.

— Знаех си, че ще е така.

— И така, какво се върти в ума ти, Травак?

— Ще нахвърля набързо плана за теб. Но имам нужда да ми повярваш. — Видя изражението ѝ и се засмя. — Не съм казал, че ще бъде безболезнено. Живей с тази мисъл, Рейчъл.

ГЛАВА 8

Лексингтън, Кентъки

Чарлс Даусън отпиваше от ментовия си коктейл, оглеждаше вътрешния двор на фармацевтичната компания „Милс“, покрай чиито стени растяха дървета, и се наслаждаваше на иронията — корпорацията, която уж се грижеше за здравето на клиентите си, черпеше гостите си с алкохол. Домакинът му, изпълнителният директор Теодор Милс, беше настоял да се присъедини към него до масата и също да изпие един ментов коктейл на следобедното слънце. Милс се усмихна.

— Превъзходно, нали?

— Освежаващо, бих казал — каза Даусън.

Опитваше се да прикрие нетърпението си със своя южняшки чар, който изглеждаше пресилен в този момент. Беше му дошло много: това смешно питие, завършилият „Принстън“ Милс, допускащ граматически грешки — може би нарочно — и секретарката, която се обръщаше към него с фамилиарното „скъпи“.

— Това тук наистина ми вдъхва живот — каза Милс с акцент, който сякаш ставаше все по-силен с всеки изминал момент. — Може да си поръчам още едно.

Даусън се питаше дали това глупаво поведение му е присъщо, или пък е имидж, натрапен му от високо платените консултанти на компанията. Независимо кое от двете беше, даваше резултати. За широката общественост, фармацевтичната корпорация „Милс“ имаше репутацията на „загрижената за здравето на хората компания“. Но Даусън знаеше по-добре.

— Не трябваше да съм тук — каза Даусън. — Вече ти докладвах от Египет. И това трябваше да е достатъчно.

— Травак, изглежда, създава проблеми.

— Не е нещо, с което да не мога да се справя.

— Къде е той сега?

— На път за Лас Вегас.

— Така ли? И защо, за бога?

— Нямам представа. Но мой човек следи всеки негов ход.

Милс кимна.

— Изглежда, че напредваш. Оценявам също така, че ми докладваш устно. Така не остават доказателства.

— Разбрах. Във всеки случай, операцията беше успешна.

— Бих казал, отчасти. Защото плочата все още не е в ръцете ми. Успя ли да вземеш от гробницата онова, което искаше?

— Да. Все още не сме сигурни в значението, но работим върху текста. Щом веднъж направим пробив, ще можем да преминем към следващата стъпка.

— Въпросът в момента е дали в края на тази дъга ще има заровено гърне със злато.

— Трудно е да се каже. Предполагам, че ще узнаем, едва когато произведете лекарството на Пешет във вашите лаборатории.

— Вярно е. — Той сведе поглед към коктейла си. — Когато старият ми приятел Джемърсън ми изпрати тази непълна формула, бях много развълнуван. Но бях още по-силно развълнуван, когато шефът на лабораторията ми докладва. Липсваха компоненти, но възможностите бяха невероятни. Още тогава разбрах, че съм единственият, който трябва да има монопол върху откритието. Защото аз съм човекът, който може да се отнесе към това с нужното внимание.

— И ако са ти необходими няколко десетилетия да оцениш лекарството и в това време го държиш скрито от света, толкова по-добре, нали?

Милс трепна.

— Това не беше необходимо.

— От всички фармацевтични компании на света, твоята ще загуби най-много, ако въпросното лекарство види бял свят. Но ти си основал лаборатория за специални изследвания, чиято единствена цел е да прецени лекарството като такова. И искаш да повярвам, че влагаш всички тези ресурси, за да пуснеш на пазара продукт, който може да те унищожи?

— Това не е твоя грижа, Даусън.

— Разбира се, че не е. Но не се опитвай да играеш ролята на великия филантроп пред мен. Аз знам по-добре. — Беше му приятно да разбие представата на копелето за самия него, но беше време да

отстъпи. — Освен това, не мислиш ли, че прибързваш? Информацията на Натифа е, в най-добрия случай, оскъдна.

— Но ти ще успееш да ми доставиш повече, нали? Цялата информация, от която имам нужда. — Милс отпи от коктейла си. — Знам, че си готов на всичко за мен. Аз смятам преценката си за хората за отлична, а в момента, в който те видях, разбрах, че мога да ти поверя тази задача. — Направи пауза. — И дори ти прощавам, че уби стария ми приятел Джемърсън. Сигурен съм, че е било инцидент. Не би го убил просто за да си сигурен, че няма да разкаже на някого за фалшивата стена.

— Той вече беше наел Травак. — Даусън беше втренчил поглед в питието си. — Ти ми каза да убедя Джемърсън да го застреля. Той обаче не искаше да бъде убеждаван. В никакъв случай. Така че, ще се наложи да си поделим вината, Милс.

— Не, аз те наех, за да поемеш цялата вина. За всичко. Това е естеството на сделката ни. Ти ще свършиш мръсната работа. А аз ще остана чист като девствен сняг.

— Дори снегът вече не е чист. И той е замърсен като цялата околна среда.

— Отказвам да приема, че този намек се отнася до мен. — Южняшкият акцент изведнъж изчезна, появи се нотка, студена и твърда като стомана. — Ти си изключително умен и виждам, че се опитваш да заемеш място в проекта. И то на високо равнище. Обаче ти си наемник и такъв ще си останеш.

Даусън много внимаваше на лицето му да не се изпише гневът, който изпитваше. Кучият син се опитваше да го унижи, отнасяше се с него като с по-нисшестоящ — като че ли беше куче, свито в краката му.

— Достатъчно умен съм да не искам повече, отколкото ми се дава. Особено когато човек е така щедър като теб. — Отпи от коктейла си. — Затова ли ме извика тук?

— Притежавам добър инстинкт, а започвам да усещам у теб агресивност, която вероятно ще доведе до проблеми.

— Ще имаш нужда от нея, ако искаш да намерим плочата преди Травак.

— Нямам проблем с агресията си към Травак, ако тя не бие на очи. Само не си въобразявай, че можеш да я насочиш и към мен.

— Не бих проявил такава глупост — усмихна се Даусън. — Но очаквам допълнителна награда, ако успея да ускоря откриването на плочата. Това прекалено агресивно ли е за теб?

Милс се засмя тихо.

— Никога не отказвам да заплатя за добрата работа. Радвам се, че разбираш кой контролира положението.

Даусън се изправи.

— Никога не е било поставяно под въпрос кой държи юздите. Ще ти се обадя, когато има какво да докладвам.

— Нека да е скоро — каза Милс тихо. — Много скоро. — Сведе поглед към питието си. — Имам необходимите средства да ти помогна, но ще бъде прекалено скъпо за мен. Тъй като вече ти платих щедра сума, не виждам причина да правя и това. Върши си работата, Даусън.

— Това и правя.

— Малко по-ефективно, моля те. — Милс се усмихна. — Или може да ми се наложи сам да се справя с Травак.

Мисълта за това накара гнева да забушува в Даусън. Но нямаше да позволи Милс да го види.

— Няма да е необходимо. По този проблем в момента работят най-добрите ми хора. Няма да е умно да правим промени в хода на събитията.

— Затова и нищо не съм предприел. — Вдигна тост. — За взаимно изгодната сделка. И за плочата на Пешет, за която искрено се надявам, че заслужава репутацията си.

Даусън вдигна чашата си.

— Е, фараонът и цялото кралство са вярвали, че тази формула е била изцелението на човечеството.

— А, по дяволите, тази мисъл не ми е утеха. Същите тези хора са смятали крокодилите за богове.

— Което не е много по-смешно от глупостите, записани в Библията.

Милс смръщи вежди и южняшкият му акцент изведнъж се върна.

— Хей, хей, хей. Няма нужда да богохулстваш.

— Съжалявам. Нямах намерение да те обидя.

— Не се извинявай на мен.

Не беше възможно този дебел лицемер да говори сериозно. Даусън се усмихна.

— Милс, ако искрено вярваш в християнския Бог, знаеш, че и двамата ще отидем в ада. — Наклони глава. — Ще ти се обадя.

Усещаше погледа на Милс в гърба си, докато се отдалечаваше. Милс беше показал чувствителност, която той не беше очаквал от него. И го беше сварил неподготвен. Обаче Даусън се беше справил с арогантното копеле много добре, като се имаше предвид изгарящия го отвътре гняв. Никой никога не го беше унижавал като Милс. Никой не се беше отнасял с него като с роб.

Въпреки добрия си инстинкт, Милс вероятно не осъзнаваше, че току-що беше подписал собствената си смъртна присъда.

Рейчъл излезе от стаята си и тръгна по коридора към тази на Травак. Усещаше напрежение, свило се в стомаха ѝ. Почука колебливо на вратата му. Ами ако беше заминал? Поклати глава. Ако не можеше да му има доверие, че ще остане, защо, по дяволите, му се беше доверила с приемането на предложението му?

Травак отвори. Беше се обръснал и се беше преоблякъл в панталони в цвят каки и бял потник. Направи ѝ знак с ръка да влезе.

— Как се справят студентите?

— Много са умни. Саймън е свършил добра работа, като ги е издирил и събрал. Все още работят с онази програма.

— Добре.

Рейчъл гледаше втренчено огромното легло, върху което бяха и лаптопът, и кабелите, както и някои допълнителни външни устройства.

— Виждам, че си зает.

Травак се усмихна.

— Всъщност, благодарение на теб, работата беше много лесна. — Вдигна ръка, за да ѝ покаже четири сребристи ключови карти.

— Нима това е, каквото мисля?

— Да.

Обзе я огромно вълнение.

— Абсолютно ли си сигурен?

— Ще знам след час.

Компютърът издаде сигнал. Травак се наведе над него, натисна няколко бутона и извади пета карта с прикрепен към нея EPROM четец. Травак вдигна картата, очите му блестяха.

— Искаш ли една?

— Не. Вече не съм сигурна, че идеята е добра. Ти се забавляваш прекалено много.

— Идеята е страхотна. Не само ще можем да тестваме твоя алгоритъм, но ще направим изявление, на което Демански със сигурност ще отговори.

— Държиш се така, сякаш го познаваш.

— Познавам и други мъже като него. По дяволите, дори го харесвам до известна степен.

Може би беше прав. Демански беше от играчите, готови винаги на висок залог. Такъв беше и Травак. Само залозите, за които играеха, бяха различни. Травак я гледаше втренчено.

— Отпусни се — каза ѝ тихо. — Престани да се тревожиш. Спомни си детето Рейчъл, което много трудно е било допуснато до тази област. Нима ударът не е бил жесток?

— Целите ни не бяха едни и същи. Това е сериозно.

— Тогава се преструвай, че не е. И нека се забавляваме. — Обърна се отново към компютъра. — Имай ми доверие. И каквото и да правиш, не изпращай екипа си при него, преди да ти се обадя.

Три часа по-късно Рейчъл вървеше по моста, който прехвърляше огромното изкуствено езеро на хотел и казино „Демански“, в чиито води се отразяваше всичко наоколо. Беше почти полунощ и хиляди туристи се събираха за лазерното светлинно водно шоу, което се беше превърнало в запазена марка на Демански. Тя беше присъствала на събирания, където и най-преситените гости бяха готови да избутат и дори да съборят на земята всички други, за да видят някое от нощните представления.

— Мис Кърби? — Високият, облечен в син блейзър мъж от охраната отвори една от масивните входни врати на казиното за нея. — Мистър Демански ви очаква. Моля, последвайте ме.

Тя беше изненадана. В казиното влизаха стотици хора — дори в този момент — и все пак този млад мъж веднага беше спрял поглед върху нея.

— Оттук, моля. — Той ѝ направи знак да го последва по главния коридор.

Тя се дивеше на великолепия и дори величествен декор и на красиво подредените мебели. Отбеляза, че вкусът на Демански значително се е подобрил от времето, когато държеше казина в стил „семейни приятели“. Обърна се към придружителя си.

— А какво ще стане, ако поискам да изиграя няколко ръце Блек Джек?

— И двамата знаем, че това не може да стане.

— Така ли? И защо?

Охраната ѝ хвърли кос поглед.

— Всички прочетохме файла с информацията за теб, преди да застъпим на смяна. Мисля, че ще ти е много трудно да играеш на Блек Джек в което и да е казино в града тази вечер.

— И все пак?

— Когато мистър Демански забрани нещо, той обикновено следи нарежданията му да се изпълнят. Всъщност аз дори съм изненадан, че ще се срещне с вас.

Рейчъл хвърли поглед към множеството охранителни камери, разположени на главния етаж на казиното. Знаеше, че има още дузини такива зад огледалните повърхности, покриващи таваните. Знаеше също така, че някъде в сградата има контролна зала с редици монитори, на която биха завидели дори от НАСА. Усмихна се на една от камерите.

— Коя от технологиите за разпознаване на отделните лица ползвате тук? „Фейсит“? „Бетафейс“?

— Знаете, че не мога да обсъждам този въпрос.

— Всички знаят, че разполагате с тези системи. Всеки, който някога е бил обвинен в измама с карти и обир на казино, има и снимка във вашата база данни, която пък вие, на свой ред, обменяте с всяко друго заведение за хазарт в света. Всеки път, когато се наложи да премина през някое казино, за да стигна до ресторанта на хотела или пък до стаята си, обикновено са необходими около четирийсет секунди около мен да се появят поне няколко души от охраната.

Той се усмихна.

— А може би просто ви намират привлекателна.

— Дори Анджелина Джоли не привлича толкова вниманието.

Охраната ѝ направи знак да влезе в асансьора. Пъхна златиста карта в отвора, след което излезе от кабинката.

— Желая ви приятна вечер, мис Кърби.

Само след секунди, както ѝ се стори, вратите на асансьора се отвориха на шейсет и петия етаж. И тя пристъпи в огромното фоайе, чийто под беше от мрамор, а стените, от пода до тавана, бяха покрити с платна на холандски майстори. Не се виждаше жива душа.

— Ехо? — каза тя колебливо. Не последва отговор. — Мистър Демански?

От далечния край на коридора долетяха гневни викове.

— Ехо? — Тя тръгна по посока на гласовете.

— Ти, глупав задник такъв! — извика бумтящ мъжки глас. — По дяволите!

Рейчъл вървеше тихо по коридора, а крясъците продължаваха. Тя дочу серия тихи, приглушени удари.

— Какво си мислеше, тъп задник такъв? Отдръпнете се! Прегрупирайте се, прегрупирайте се!

Рейчъл зави зад ъгъла и видя Хал Демански, облечен в черен смокинг, застанал пред телевизор с плазмен екран, който заемаше почти цялата стена. На главата си имаше комплект безжични слушалки, а в ръка стискаше лазерен снайпер. На екрана вървеше компютърна игра и Демански стреляше по извънземни, които плюеха киселина.

— По дяволите, момчета! Домъкнете си задниците тук! На екрана се появиха четирима войници и нападнаха извънземните.

— Време беше, проклетници! — В този момент Демански забеляза Рейчъл. — Окей, момчета! Трябва да бягам. Разчистете територията, преди да се върна, а? — Той изключи звука и свали слушалките от главата си. — Рейчъл Кърби.

— Да не би да прекъсвам нещо важно?

Той посочи екрана.

— Независимо дали вярваш или не, четиримата от моя екип са всичките важни изпълнителни директори. На технически отдели предимно. Като гледам колко много време прекарват в тази игра, не бих инвестирал в нито една тяхна компания.

Рейчъл пристъпи по-близо.

— Тимът сигурно си го бива.

— Всъщност, не. Някакви петнайсетгодишни тийнейджъри от Прага ни скъсват задниците от бой.

И той ѝ показа усмивката, която тя беше виждала в „Шейсет минути“, по безброй корици на списания, както и по кабинки за лифт редом с лицата на световните модели. Демански беше в края на четирийсетте. Имаше атлетично тяло и квадратна челюст, от които се излъчваше чарът на бивш професионален футболист. Обаче той също така притежаваше остроумие, което не можеше да му се отрече, а от очите му струеше интелигентност. Остави слушалките и тръгна с широки крачки по коридора.

— Ти защо си тук, по дяволите?

Тя без усилие крачеше редом с него.

— А ти защо, по дяволите, се съ согласи да се срещнеш с мен?

— От любопитство. Чудех се какво може да ми каже жена, откраднала от мен половин милион долара.

— Не съм направила нищо незаконно. Ти разполагаш с екип статистици, които изчисляват риска за теб. Но само защото аз успях да направя добри изчисления за себе си, се превръщам в крадец, така ли?

— Пощади ме. Чувал съм вече всичките ти доводи.

— Щом смяташ, че съм откраднала, защо не се обади в полицията? И защо не бях арестувана?

— Знаеш, че властите не споделят нашите представи за подобен род ситуации.

— Защото не е незаконно да броиш картите. Както не са кражба и твоите инструкции към твоите момчета, които раздават картите.

— Вече няма значение. Сега разполагаме със системи, които предотвратяват подобни удари. Твоят план може и да беше успешен преди десет години, но няма да мине днес.

Завиха зад поредния ъгъл и видяха офиса на Демански. Той беше огромен, поне толкова широк, колкото фойетата на сградите с офиси в големите градове. Таванът беше висок девет метра, а всичките стени бяха всъщност прозорци, от които се разкриваше зашеметяваща гледка към града. Демански се отпусна тежко на огромния стол зад триметровото си махагоново бюро.

— Тази мебел някога е принадлежала на семейство Романов. А ти какво мислиш? Прекалено ли е голямо?

— Само ако се е наложило да го разрежеш на две, за да го вместиш тук.

— Никога не бих го направил. Безценно е. Извадихме два от прозорците и го внесохме с хеликоптер.

— Невероятно.

— Никога не правя каквото и да било наполовина.

— Добре е да го знам. Тази твоя черта ме кара да мисля, че ще приемеш предложението ми.

Той наклони глава.

— Ще видим. Слушам те.

— Би ли искал да помогнеш за създаването на най-мощната компютърна система в историята на човечеството?

Той я гледа втренчено няколко секунди.

— С каква цел?

— С няколко цели. По-голямата част от ресурсите са насочени към създаването на лекарства. Можем да спасим милиони човешки животи.

— Не милиони. Хиляди, може би.

Тя смръщи вежди.

— Какви ги говориш?

— Става въпрос за късно проявила се ГКЛ. Изключително рядка болест. Работата ти ще облагодетелства много малка група хора.

— Запознат си с проекта ми, значи?

— Научил съм си урока. Много впечатляващо, но истинският ти интерес е да помогнеш на сестра си, нали?

Тя игнорира въпроса му.

— Първо, в момента работя по девет проекта, които нямат нищо общо с ГКЛ, включително системи за моделиране на времето и имитиране на земетресения. И това е само върхът на айсберга. Един ден лабораториите в целия свят ще използват разработения от мен софтуер за проектите си.

— Много си сигурна в себе си.

— Да, така е. — Тя го гледаше право в очите. — А ти не си ли?

Той се засмя тихо.

— Да, по дяволите, дай ми още десет години и ще притежавам целия този щат.

— А аз няма да притежавам много неща след още десет години. Но вместо кутии за събиране на дарения, фондациите ще поставят USB памети на касите в супермаркетите, които хората да вземат и

после да използват, като по този начин помагат за откриване на лек срещу рака. Жестът няма да струва и пени на дарителя и няма да пречи ни най-малко на работата на компютъра му.

— И какво искаш от мен?

— Компютърна мощност. Преди осемнайсет месеца ти купи огромна система, снабдена с мрежа, но използваш едва малка част от нея.

— Това ми повтарят непрекъснато и моите хора от техническия отдел. Искат от мен да купя счетоводна фирма, за да използвам потенциала на системата.

— Аз имам по-добра идея. Дай на мен процесорните цикли и двамата ще направим света едно по-добро място. Можеш да правиш каквато реклама пожелаеш. Знам, че се опитваш да разшириш казината си, да завладееш нови пазари. Ще ти е много по-лесно, ако можеш да убедиш местните политици, че си достоен и загрижен гражданин.

Демански се засмя.

— Благодаря, но реактивен самолет, пълен с храна, алкохол и красиви жени, обикновено върши същата работа.

— Няма да купиш счетоводна фирма, Демански.

— Наричай ме Хал. И какво те кара да бъдеш толкова сигурна?

— Ти дори не можеш да произнесеш думите „счетоводна фирма“, без да се опулиш от усилието. Ти си привърженик на големите идеи. Идеи като твоите казина, екипите автомобилни състезатели и комерсиалната ти космическа совалка, за която всички са сигурни, че ще се провали.

Той се облегна назад.

— Да, възможно е да се провали.

— Но дори да е така, то няма да е, защото не си опитал.

Демански кимна.

— Забравяш нещо. Всички тези неща са свързани с известен риск, но се отплащат многократно. А не виждам какво ще спечеля, ако помогна на теб и твоя проект.

— Дори за такива каузи като моята?

— Те не облагодетелстват мен самия или бизнеса ми.

Рейчъл сви рамене.

— Помислих си, че реакцията ти ще е такава. Виждаш ли, аз също съм си научила урока.

— Добре.

Тя отиде до високите прозорци, които гледаха към улицата, която изглеждаше като обхваната от пламъци заради многото неоновы табели.

— Казваш, че сега разполагаш със системи, които да улавят хората, които броят картите.

— Разбира се. Ти не си първият супермозък, който се опитва да ликвидира банката. И със сигурност няма да си последният.

— Обаче нито една система не работи без грешка.

— О, можем да изгубим няколко хиляди тук или там, преди да стъпим твърдо на краката си. Но ще стъпим.

— Предполагам, че няма начин да ме разходиш из твоя център за наблюдение.

— Няма, наистина. Особено когато човек е с твоята история.

— Обаче, ако можех, сигурно щях да видя твоите аналитици, навели се над клавиатурите, да обработват картите и залозите на всичките твои клиенти, спечелили големи суми. Софтуерът много бързо ще ти каже дали имаш картоброяч до масата.

— Това е известно на всички. Номерът е в това да разработиш правилния софтуер.

— И аз съм сигурна, че ти си отделил голяма част от ресурсите си за този проект.

— Така е. Наех едни от най-добрите математически мозъци, включително един Нобелов лауреат.

— Впечатляващо.

— Както казах, не правя нищо наполовина.

— Случайно знам, че твоят Нобелов лауреат е доктор Ханс Фелдер. Ти го спомена в профила си в списание „Уайърд“. Неговият мозък е наистина брилянтен.

Демански присви очи.

— Срещала ли си се с него?

— Не, но веднъж присъствах на конференция, на която той чете доклад. И, естествено, съм изчала всичко, написано от него.

— Разбира се. — В гласа на Демански изведнъж се беше прокраднала нотка на предпазливост.

— Той има някои наистина интересни идеи относно теорията на правилата. А аз имам доста добра представа как работи мозъкът му.

— Може би ти също трябва да получиш Нобелова награда.

— Всичко с времето си. — Рейчъл извади преносим DVD плейър от огромната си платнена чанта и го остави върху бюрото на Демански.

— Какво е това?

— Видеоматериал, записан в моята конферентна зала в „Балис“.

Тя изви устройството така, че екранът да гледа към Демански. А на него се показва самата Рейчъл, която раздаваше пачки пари на четири млади жени и двама младежи.

— Прекарах много часове в проучвания как Ханс Фелдер би заловил някой картобрюч. А после посветих още два часа на разработването на система, която няма да му позволи да залови „виновника“. Днес преподадох въпросната система на тези шестима млади хора и дадох на всеки от тях по десет хиляди долара, за да ги разиграят на твоите маси.

Демански гледаше втренчено в екрана. Но при тези думи обърна поглед към нея.

— Няма начин. Щяхме да знаем, ако бяха нанесли удар.

— Ако не си се чувал с шефа на охраната си тази вечер, няма как да узнаеш. Системата наистина е проста, след като веднъж я проумееш. Всеки играч приписва точки на картите в реда им, в който се появяват на масата. Общо взето, сме използвали така наречените „Напреднала система за броене на точките“ и „Червената седморка“. Облозите се базират на събраните точки.

— Уверявам те, че всяка стара и изкуфяла, боядисваща косата си в син цвят дама в този град знае за тези системи. И особено онези, които са редовни посетители в казината. Щяхме да заловим подобна система за по-малко от пет минути.

— Не и ако променяме системите на всяко пето, девето и тринайсето раздаване.

Демански сбърчи чело.

— Пето, девето и тринайсето...

— Всяко просто число плюс две. Има повече неща в тази система, разбира се, но и това ще свърши работа за начало.

Демански дълго време гледа втренчено в пода.

— По дяволите! — измърмори. Грабна слушалката на червения телефон върху бюрото си. — Гауър, качи се тук. Веднага!

Рейчъл се наведе към него.

— Кажи му да вземе със себе си моя екип млади хора. Казах им да чакат до главния асансьор.

Той направи гримаса, после заговори в слушалката.

— Чу ли това? Да, двама младежи и четири млади жени. Едва прехвърлили двайсетте. Доведи ги.

Демански остави слушалката обратно върху вилката.

— Колко?

— Ще трябва да попитаме тях.

— По дяволите!

След по-малко от две минути в офиса влезе нисък и тъмнокос мъж, придружен от екипа на Рейчъл. Демански се изправи.

— Рейчъл Кърби, този тук е шефът на охраната ми, Лари Гауър.

Въпреки доста бруталната си външност, Гауър говореше изискано като истински джентълмен.

— Добър вечер, мадам. За мен е удоволствие.

Демански кръстоса ръце на гърди.

— Как са нещата долу тази вечер?

— Доста е спокойно. Наложил се да изхвърлим част от рокерите, настанили се пред автоматите. Банката пострада лошо заради смелчаци, предявили високи облози. — Посочи шестимата млади хора пред себе си. — Ето, всички те са тук.

Рейчъл кимна с глава на хората си. С перфектна синхронизация, те дръпнаха циповете на идентичните си раници и изсипаха съдържанието им върху бюрото. Демански гледаше планината от банкноти. Те бяха подредени в стотици еднакви пачки, внимателно придържани от бялата хартиена лента на казиното. Напред пристъпи млада жена с ниско подстригана руса коса.

— Тук са два милиона и седемстотин хиляди долара. Можехме да източим още, ако доктор Кърби ни беше оставила да играем малко по-дълго от двайсет и осем минути.

Демански продължаваше да гледа втренчено купищата пари.

— Двайсет и осем минути?

Рейчъл взе пачка от стодоларови банкноти и започна да я прелиства.

— Ако бяха играли по-дълго, щеше да се увеличи опасността да бъдат заловени. — Хвърли пачката обратно на бюрото. — Свързах се

със студенти от университетите и колежите около твоите казина в Рено, Монте Карло и Макао. Изчислих, че мога да ти отмъкна почти двеста милиона, преди твоите анализатори да са ме засекли.

— Така ли? — каза Демански, но нито тонът му, нито лицето му издаваха някаква реакция. — И ще го направиш, освен ако не ти дам исканата от теб компютърна мощност.

— Да кажем, че бих оценила високо подобен жест.

— Това е изнудване.

— Дяволски си прав — каза Гауър. Лицето му беше почервенияло от гняв. — Какво искаш да правя с тях?

Рейчъл повдигна вежди.

— Нима ще ни заведеш в някоя от задните стаички? — Обърна се към Демански. — Ако сложиш ръка върху някое от тези деца, ще те разоря. И ако мислиш, че не знам как...

— Спокойно, спокойно. — Демански вдигна ръце с дланите напред. — Какво, по-точно, искаш?

— Просто компютърни цикли, които и без друго не се използват. Ще видиш, че въобще няма да повлияят на бизнеса ти.

— Сделката е добра, Демански — каза Травак, застанал на прага. — Приеми я.

Той беше облечен в смокинг и беше напълно различен от онзи Травак, с който Рейчъл започваше да свиква. Демански го гледаше втренчено.

— Кой си ти, по дяволите? Как влезе?

Травак тръгна към тях.

— Приятел съм на Рейчъл. Реших, че трябва да съм с нея в този момент. — Усмихна се. — Всъщност просто исках и аз да се позабавлявам.

Гауър очевидно беше изумен, да не кажем — зашеметен.

— Мистър Демански, кълна се, не съм му помогнал да стигне дотук.

— Той казва истината — увери го Травак. — Влязох още преди два часа. Наблюдавам всичко, без да се набивам в очи. Да, страхотно местенце си имате тук!

— Радвам се, че ти харесва — каза Демански. — Ще ми кажете ли какво става тук?

Травак извади от джоба си петте сребристи ключови карти и ги хвърли на бюрото.

— Знаех, че Ханс Фелдер стои зад софтуерната ти охранителна система. Проблемът със световно признатите математици-гении е, че е много лесно да се намерят техни трудове и да се проучат, за да се разбере как работи мозъкът им. Приложих алгоритъма на доктор Кърби, за да неутрализирам кодовете му за охрана. След това беше много лесно да изработя нови охранителни ключови карти, които да ми осигурят достъп до всяко желано от мен кътче. Горната карта е копие на вашата, мистър Демански.

— Наистина. — Демански се наведе напред. — Това трябва да ме накара да се чувствам застрашен, така ли?

— Може би. — Травак срещна погледа на Демански. — А може да го приемеш и като знак да внимаваш повече.

— Да, но аз избирам как ще го приема.

Травак сви рамене.

— Както и да е, това също така ми позволи да тествам алгоритъма на Рейчъл, преди тя да изпрати студентите тук. Мисля, че беше полезно и за двете страни.

— О, да, страхотно се е получило. Повярвайте ми, ей сега ще се обадя на доктор Фелдер и ще го информирам какво може да направи с Нобеловата си награда.

Рейчъл пристъпи напред.

— И двете страни ще спечелят. Ти ще помогнеш на нас, а ние — на теб.

Демански посочи пачките на бюрото.

— А това тук?

— Задръж ги. Ако не удържиш на думата си, винаги мога да се върна за още. *Много повече.*

Демански гледаше втренчено парите.

— Ако се съглася, ще искам да знам и как го постигнахте.

— Разбира се. Защото това ще спести *твоите* пари. Беше само въпрос на време някой да се сети как работи твоята система, особено след като много обичаш да се хвалиш по разни интервюта. За твое щастие, аз се досетих първа.

— Да, аз съм щастливец.

— След като подсилиш мрежата ми, ще кажа на твоите експерти по софтуера всичко, което трябва да знаят, за да запушат дупката. Няма да е трудно.

Демански седна на ръба на бюрото си и загледа последователно Рейчъл, Травак и купа от пари. Накрая кимна.

— Част от изкуството да бъдеш добър покерджия е да знаеш кога да си траеш. Добре, доктор Кърби, ще имаш своята сделка.

Рейчъл изпита силно чувство за триумф. Бяха *успели!* После, като видя изражението на Демански, част от настроението ѝ се изпари. Изведнъж усети огромната мощ и интелигентност, които Демански излъчваше. Да завреш Демански в ъгъла, беше, като да влезеш в клетката на тигъра невъоръжен. Погледът на Демански се спря на Травак.

— Не обичам да нахлуват в пространството ми.

— Така и чух.

Демански го изучава секунда-две.

— И е по-добре да го запомниш. Това ще улесни нещата за теб.

— Не, само ще ги направи по-интересни.

Демански поклати глава и се извърна.

— Луд човек! Изведи ги всичките оттук, Гауър.

Едва бяха стигнали до входната врата на казиното, когато Травак каза на Саймън:

— Заведи всички в „Балис“ и ги почерпи с толкова алкохол, колкото могат да изпият. За моя сметка. Свършихте страхотна работа, момчета.

— По-добре ще е да ги изведем от града — намеси се Рейчъл. — Демански няма лесно да понесе да празнуваме победата си на негова територия.

— Той не е собственик на „Балис“.

— Но може да бъде следващата седмица. Каза, че скоро ще притежава цяла Невада.

— Е, ще се тревожим за това следващата седмица. — Той я хвана за лакътя, преди да пресекат улицата. — Справихме се чудесно. Искане ми се да се потупаме по гърба. — Погледна я. — Ти също. Прекара си страхотно, нали? Бузите ти са зачервени, очите ти блестят и вървиш гордо изправена.

— Направих само онова, което беше необхо... — Тя прекъсна мисълта си, за да каже: — Е, добре де, хареса ми. Страхотно!

Той се засмя.

— Да седнем тогава в някой бар и да оставим тези деца да ни засипят с похвали.

ГЛАВА 9

— Хайде! — Травак хвана Рейчъл за ръката. — Всички ще се върнем в хотела на Демански, за да наблюдаваме шоуто.

Рейчъл поклати глава.

— За бога, почти четири сутринта е! А и защо да рискуваме да ядосаме Демански с връщането си?

— Защото фонтаните на Демански са единствените, които са осветени цяла нощ.

— Страхотна причина, да.

Травак се усмихна широко.

— И аз така си помислих. Децата също.

— Трябва да хванем самолет за Хюстън само след няколко часа. Нима никога не спиращ, не почиваш?

— Понякога. — Той я побутна към входа и двамата последваха Саймън и студентите на улицата. — Обаче не и ако имам добра компания и свири музика.

— Тук не чувам музика.

— Тогава сами ще си я направим. — Той почука с пръст по слепоочието си. — Ето я тук. Слушай. Не я ли чуваш?

— Не.

— Ще я чуеш. Може би не си пила достатъчно вино.

— Предизвикани от алкохола халюцинации?

Той поклати глава.

— Магия. Само трябва да ѝ се помага от време на време.

— Значи, причинена от алкохола магия — усмихна се тя. — Демански беше прав. Ти си луд!

Той кимна.

— Понякога. Малка доза лудост помага да се приема по-леко грозотата в живота. — Усмивката му се стопи. — Саймън ми каза за онзи снайперист. Още един или два сантиметра и ти си щяла да бъдеш мъртва. Ти защо не го сподели с мен?

— Това е мой проблем. А не твоя грижа.

— Не е така, по дяволите. Учудващо съвпадение. Започнах да крада от Джоунси и изведнъж ти се превърна в мишена.

— Саймън вероятно ти е казал, че много хора не ме харесват, да ти кажа дори, че ме ненавиждат. Онова вероятно няма нищо общо с теб и Пешет. Щом аз не знаех с какво се занимаваш, дали някой друг ще е знаел? А ако никой нищо не е знаел, защо биха стреляли по мен?

— Не знам. За да сложат, поне временно, край на работата на Джоунси? Без теб всичко ще отиде по дяволите. — Той стисна устни. — Както и да е, трябваше да ми кажеш. Мислех, че съм единствената мишена. Ако знаех, нямаше да те оставя да отидеш сама в хотела до гарата в Париж. Глупаво е да се подхожда към каквото и да било като слепец. Не го прави отново.

— Не — повтори упорито тя. — Аз не съм твоя грижа.

Той поклати глава.

— Твърдоглава си. Няма значение. Сега съм в играта и ще знам всичко, което е известно на теб. — Дръпна я, за да изминат последните няколко метра до оградата от ковано желязо, която ограждаше фонтаните на Демански. — Имаме още пет минути. Ще стоим тук, а аз ще млъкна, за да можеш да чуеш музиката.

Нямаше начин той да знае всичко, което знае тя. Хм, нещата не се развиваха така, както желаше тя. Травак беше успял да се промъкне в живота ѝ, а първоначалният ѝ план беше само да го използва. Време беше да се дистанцира.

— Не се чува музика в моята глава. Чувам само звуците от шоуто на Демански. — Втренчи поглед в Саймън, който стоеше на няколко метра от тях. — И, за твоя информация, нищо няма да пропадне без мен. Не съм толкова безотговорна. Погрижила съм се. Саймън ще поеме нещата в свои ръце, докато бъде назначен нов ръководител. Няма незаменими хора.

— Грещиш. — Чу тихия смях на Травак, който стоеше плътно до нея. — Много трудно ще ти намерят заместник, Рейчъл.

Тя хвърли поглед през рамо и видя, че той не я следва. Беше останал на мястото си, втренчил поглед във фонтана. Не, той беше прекалено умен, за да се поддаде на опитите ѝ да го подразни в отговор на това, че той едва ли не беше предизвикал гнева ѝ.

— Струваш ми се ядосана — каза Саймън, когато тя спря до него. — Знаех, че не може да продължава много. Прекарваше си

прекалено добре. Не мога да си спомня кога за последен път си пила достатъчно, за да поомекнеш поне малко.

— Е, и сега не съм мека. Не мога да си представя някога да бъда отстъпчива.

Той погледна Травак.

— Какво ти е сторил?

— Опита се да ми нарежда какво да правя.

— О, това вече е прекалено! — Той се усмихна. — Мислех го за по-умен.

— Бил е достатъчно умен да те накара да му кажеш за онзи снайперист.

— Не знаех, че това е свръхсекретно.

— Не е. Просто не смятам, че е негова работа. — Тя сви рамене. — Той обаче, изглежда, умее да подлъгва хората и да изтръгва информация от тях.

Саймън се плесна по челото в жест на престорен ужас.

— Господи, бил съм подлъган!

— О, млъкни!

Саймън погледна към Травак.

— Права си. Умее да привлича хората. Всичките студенти полудяха по него.

— Видях го тази вечер.

Беше наблюдавала как Травак се превръща в един от групата студенти, как им разказва шеги и истории, как жизнеността му засиява, а енергията му ги засипва.

— Това само го прави по-опасен.

Саймън замълча.

— Аз го харесвам, Рейчъл.

— Ти беше този, който ме предупреди да не се поддавам на манипулации.

— Аз го харесвам — повтори Саймън. — А и той знае как да те забавлява. Не може да е толкова лош. — Фонтанът изведнъж оживя и пръските се понесоха високо в небето. — Господи, гледката е великолепна!

— Травак и онази Кърби са отвън и гледат нощното представление — каза кисело Гауър, току-що влязъл в офиса на Демански. — Нервите им са здрави като корабни въжета. Искаш ли да сляза долу и да ги хвърля във фонтана? Може би ще имаме късмет да се удавят.

— Не е вероятно. — Демански затвори телефона. — Има поверие, че Господ пази децата, глупците и лудите.

— И към коя категория спада Травак?

— Е, той не е глупак. А още не съм сигурен какви черти притежава. — Облегна се назад. — Обаче имам намерение да открия. Не ми харесва, когато не успявам да преценя врага. Рейчъл Кърби не е проблем. Знам какво иска тя и на какво е готова, за да го получи.

— Тя вече го получи. — Гауър присви очи. — Или не? Наистина ли ще ѝ позволиш да те държи в ръцете си?

— Да ти е известен случай, в който съм нарушил дадената дума?

— Не. Позволи ми аз да я престъпя вместо теб — каза Гауър. — И да счупя главите и на двамата.

Демански се засмя. Преданост като тази на Гауър беше рядкост, обаче тя често се превръщаше в беда, ако Демански не държеше здраво юздите.

— Не, сделката е сключена. Няма да се откажа от думата си. Току-що говорих по телефона, за да се погрижа Кърби да получи така желаните от нея компютърни цикли.

— Не изглеждаш разтревожен.

Разтревожен? Демански беше буквално бесен малко преди това, но сега, след като се беше успокоил, чувствата му бяха напълно различни. Те вероятно имаха нещо общо с вълнението и радостта, които беше видял изписани по лицата на Кърби, Травак и онези деца. Откога не беше усещал такъв прилив на енергия, независимо с какво се захващаше напоследък? Възбудата от преследването, удоволствието от това да бъдеш най-добрият, от факта, че успяваш да издърпаш килима изпод краката на противника при неизчислен риск. Напоследък битките, които той водеше, бяха много по-цивилизовани и не извикваха у него такова чувство за триумф. Обаче Травак все още изпитваше онова наелектризиращо радостно вълнение. Беше го видял изписано на лицето му в последните минути, преди да ги изхвърли от офиса си. И това го беше накарало зверски да завижда.

— Не, не съм разтревожен. Първата битка рядко решава изхода от войната. Отнеха ми нещо. А сега трябва да видим какво ще успеем да им вземем ние.

— Да!

— Кърби и Травак ми направиха впечатление на странна двойка. Струва ми се, трябва да узнаем какво ги свързва, защо работят заедно. А за да стане това, трябва да науча колкото се може повече за Травак.

— Няма проблем. — Усмивката на Гауър озари грубите черти на лицето му. — Смятай задачата за изпълнена. Но продължавам да мисля, че трябва да ми позволиш да им счупя главите.

Университетът „Ардмор“

— Хубаво градче — каза Травак, загледал се през прозореца на „Тойота“-та, шофирана от Саймън. — Обикновено мразя всичко, свързано с живота на университетите, но това място е много непретенциозно.

— И защо не обичаш университетите? — запита Рейчъл.

— Израснал съм в такъв. — Едното крайче на устните му се повдигна в язвителна усмивка. — Бях нестандартен и макар че „Харвард“ може би се равнява на карнавал от висока класа, аз бях встрани от шоуто.

— Представям си как си се чувствал — каза Саймън. — Но, изглежда, си оцелял забележително добре.

— Когато успях да се отърся от промиването на мозъка ми и да се захвана с нещата, които ми харесваха.

Рейчъл се опита да си спомни всички подробности от досието му.

— И първото твое желание е било да станеш наемен войник, после крадец и само Господ знае какво друго.

Той се усмихна.

— Господ знае, да. Той също така знае, че си прекарвах страхотно и че никога не погледнах назад. — Погледна сградата, към която приближаваха. — Това ли е царството на Джоунси? Нямам търпение да се срещна с него.

— Е, ще се наложи да почакаш още малко. Дойдохме, за да взема колата си. Оставих я тук, за да дойда в Кайро. Саймън ще те заведе в

лабораторията в Галвестън, където ще можеш да му покажеш всички задни вратички на Джоунси. Използва този клон на мрежата, за да ни източиш, нали?

— Да, но мога и отгук да ви покажа какво и как направих.

— Вече не. Изолирахме въпросния клон на мрежата от останалата част от системата.

Травак кимна.

— Разбира се. Много мъдро. И няма да ме придружиш лично?

— Саймън ще се справи. Той е човекът, открил изтичането. А аз ще отида да видя сестра си.

Травак замълча за миг.

— И аз бих искал да се срещна с нея.

— А аз не искам да те представя. — Рейчъл слезе от колата. — Ще се върна тук, в лабораторията, до шест вечерта. Така ще имаш достатъчно време да покажеш на Саймън онова, което искаме да знаем.

— Вероятно — каза Травак. — Защо не искаш да се срещна със сестра ти?

— Защото очароваш хората по някакъв начин. Ти си нещо като Пайп Пайпър, героя от германската легенда, който увлича хората след себе си. А тя мисли, че съм откачена, щом вярвам, че ще откриеш лекарство за нея. След като помислих известно време, реших да я оставя с това нейно заблуждение. Ти имаш качеството да караш камъка да изглежда като късче чисто злато. Не искам да храни напразни надежди, а после да изпадне в отчаяние. — Отвори вратата на колата. — Така че, стой далеч от нея.

— Както кажеш. — Той повдигна вежди. — Пайп Пайпър, а? Никога не съм мислил за себе си по този начин. Нали той повел плъховете към реката, за да се удавят? А това е едва ли не героична роля.

— Ти не си герой. — Тя погледна Саймън. — Погрижи се да затворим всяка задна вратичка на Джоунси, Саймън.

Саймън кимна.

— Всяка една, обещавам. Спомням си какво главоболие ни причини търсенето им. — Той изкара колата на заден ход от паркинга. — Ще се видим в шест, Рейчъл.

Тя ги загледа как се отдалечават и едва след няколко минути се качи в колата си. Беше обед и щеше да има на разположение поне пет часа, които да прекара с Али. Господи, не очакваше с нетърпение срещата си с нея. Щеше да ѝ е дяволски трудно да се справи.

По дяволите, можеше да се радва на компанията на сестра си. Ако забравеше проблемите. Всеки момент, прекаран с Али, беше скъпоценен.

— Али! У дома съм! — извика Рейчъл още в мига, в който отвори входната врата. — Къде си?

— Тук. — Али вървеше по коридора в посока от кухнята. — Приготвих обяда. Открих нова рецепта на Паула Дийн за ролца с раци, която е превъзходна.

Рейчъл я погледна предпазливо.

— Паула Дийн?

— Да. Южняшката кухня е по-добра от много други. Не мислиш ли и ти така?

— Твоите ястия са винаги отлично приготвени.

— Да, така е. — Сестра ѝ се усмихна спокойно. — Аз съм страхотен готвач. Едно от малкото мои умения, за чието усвояване получих пълното ти одобрение. Може би защото с готвене мога да се забавлявам в безопасните граници на домашното огнище. По същата причина ти одобри и желанието ми да стана художничка.

— За бога, ти имаш невероятен талант!

— Да, имам. Но не е ли много удобно, че мога да упражнявам този талант тук, без никакъв стрес? Мога да се радвам на творческия процес и да имам ограничен брой почитатели. Никакви рискове. Никакви предизвикателства, с които не бих могла да се справя. — Извърна се. — Обядът е почти готов. Отиди да си измиеш ръцете, ще седнем да хапнем и ще можеш да ми кажеш каква превъзходна готвачка съм.

— Как се чувстваш? Изглеждаш прекрасно.

— Добре съм. Отново имам подобрение. — Вече вървеше по коридора. — И много енергия.

— Чакай. Какво се е случило? Беше ужасно разтревожена последния път, когато говорих с теб.

— Да, можеш да се обзаложиш, че беше така. — Отново се обърна с лице към нея. — А после помислих малко и осъзнах, че не съм справедлива. Ти беше отчаяна, а оттам и силното ти желание да предприемеш нещо. Отново сграбчи медната халка. — Усмихна се леко. — Помниш ли как, като деца, се возехме на въртележката в парка? Аз не можех да се изправа и да взема медната халка, затова ти винаги правеше това вместо мен. И ти беше много дребна и крехка, но стъпваше върху гърба на кончето и опитваше, докато успееш.

— Не си струваше. Онова бяха просто евтини дрънкулки.

— Все още пазя една в кутията си с бижута. За мен те не бяха евтини. Всичко, което ти правеше, имаше стойност за мен. — Сбърчи нос. — Дори сегашното ти налудничаво търсене на най-голямата и лъскава халка. Беше ми особено трудно да преглътна тази твоя жертва. Буквално се задушавях.

— Не е жертва. Това са глупости. Нищо, което правя за теб, не е жертва.

— Как пък не! По дяволите, ти нито веднъж дори не помисли да вземеш медната халка за себе си. — Стисна устни. — А и аз не бях достатъчно щедра дори веднъж да помисля за теб. Когато бях дете, просто приемах всичко. Когато пораснах, се опитах да сложа край на това, но навикът вече беше станал втора природа и за двете ни. — Погледна я право в очите. — Време е да сложим край на това, Рейчъл.

Рейчъл поклати глава.

— Аз трябва да го направя, Али.

— Знам. — Направи пауза. — Обаче този път няма да ти позволя да бъдеш сама. Щом мислиш, че тази медна халка си струва, аз ще ти помогна да стигнеш до нея. Ще ти дам малко време да свикнеш с идеята, обаче няма да се откажа. Не съм безпомощна. В момента съм в ремисия и се чувствам много по-добре. Може и да не съм умна колкото теб, но все пак съм интелигентна и притежавам умения, които липсват на теб.

— Али, не.

— Да, Рейчъл — отговори тихо Али. — Няма да ме оставиш у дома и да ми отнемеш това предизвикателство, само защото съм болна, а ти искаш да ме защитиш. Много е късно вече за това. Няма да приема.

— Али, не можеш нищо да направиш.

— Ще видим. — Али ѝ се усмихна отново със спокойната си усмивка, изражение на нейния духовен мир. — А сега ела да хапнеш от моите ролца с раци. Горещи са по-вкусни.

Университетът „Ардмор“

— Точно шест — каза Саймън, когато спря колата на паркинга, където ги чакаше Рейчъл. — Както нареди. Обаче не можахме да свършим всичко в Галвестън.

Тя изгледа втренчено Травак.

— Не си проявил нужното сътрудничество?

Той сви рамене.

— Дадох му онова, което искаше.

— Саймън?

— Да, даде ми го, но то е така дяволски сложно, че ми отне ужасно много време. Затова реших да ти оставя Травак и да се върна в лабораторията. Окей?

— Добре. — Тя загледа как Травак слиза от колата. — Обади ми се, ако имаш проблеми, ще дойда.

— Знам как трябва да свърша работата. Вече затворих една от задните вратички. Проблемът може би е в това, че мисловният ми процес не е като този на Травак. По дяволите, нито един човек на Земята не мисли като него. — Направи гримаса. — Това е, сякаш си в лабиринт, от който няма изход.

— Справи се забележително добре — каза Травак. — Всъщност дяволски добре.

Саймън се усмихна щастливо.

— Ласкаеш ли ме?

— Не бих си и помислил. — Травак вече беше слязъл от колата. — Никога не съм имал намерение да направя затварянето на тези вратички лесно за другите.

— Тогава си успял. — Махна с ръка. — Ще ти се обадя, ако имам нужда някой да ме спаси, Рейчъл.

Саймън запали колата и потегли, а Рейчъл се обърна към Травак.

— Не можа ли да го направиш малко по-лесно за него?

— Е, бих могъл и сам да го направя. Но тогава той нямаше да изпита задоволство от справянето с поставената задача. Саймън има

нужда от предизвикателства. — Усмихна се. — Точно затова и работи за теб.

Тя беше забелязала тази черта на Саймън — дори преди да го наеме на работа. Травак беше много наблюдателен. А това му качество го правеше още по-опасен.

— И не си скрил нищо?

— Не — усмихна се той. — Което обаче не означава, че нямам една-две идеи как да проникна отново в Джоунси посредством друг метод и различен маршрут. Сега ще бъде много по-трудно, но Саймън не е единственият, който има нужда от предизвикателство.

— Да не си се осмелил!

Уморено си помисли, че думите ѝ са твърде слаби за чувствата, които неговите предизвикаха у нея. Той щеше да се осмели, разбира се. И дори щеше да избере момента, а на нея щеше да ѝ се наложи да намери начин да се справи с него. В момента тази пречка ѝ се струваше непреодолима. Травак очевидно беше усетил предпазливостта и страха ѝ, защото я изгледа със силно присвити очи.

— Как мина посещението при сестра ти? Тя добре ли е?

— Добре? Тя умира, по дяволите! — Рейчъл се обърна и тръгна с широки крачки към онзи вход на сградата, който беше предназначен за охраната. — И иска да помогне. Исква тя да хване медната халка за мен. Исква от мен да престана да я защитавам.

— Да помогне?

— За намиране лекарството на Пешет. Не вярва в него, но иска да ми помогне да го открия. — Облегна се на тухлената стена до вратата. — Знаеш ли колко пъти през живота си е била в болница? Аз не бих понесла всичко сторено ѝ от лекарите. А тя просто продължава напред. Тя винаги приема болката, никога не се оплаква. И аз няма да позволя да прекара последните си дни в търсенето на нещо, което може би не съществува. Заявих ѝ го, а тя просто ми се усмихна. — Усети как сълзите бликат в очите ѝ. — И непрекъснато говори за онези проклети медни халки.

Травак протегна ръка, но я остави да падне до тялото му, преди да я е докоснал.

— Бих искал да ти помогна, но знам, че не би се вслушала в нищо, казано от мен. Освен това, не умея да успокоявам хората. Страшно съм тромав и несръчен.

— Нямам нужда от твоята утеха.

Тя изправи гръб и се отдалечи на крачка от стената. Не знаеше защо всичките ѝ чувства бяха изригнали точно в този момент. Може би защото той беше нов в живота ѝ и тя се чувстваше по-малко уязвима да се покаже пред човек, който не я познава. Прочисти гърлото си.

— Съжалявам. Това, естествено, не е твоя грижа. Посещението не мина добре, не. — Обърна се и отключи вратата. — Хайде, да те запознаем с Джоунси. Главният компютър е много по-сложен от онзи в клона в Галвестън.

— Очаквах срещата си с него с нетърпение. — Направи пауза. — Знаеш ли, може би сестра ти е като Саймън и мен... и теб. Възможно е тя също да има нужда от предизвикателства в живота си.

— Да остане жива, е нейното предизвикателство. Не би могла да намери по-голямо.

— Но е възможно да е готова за друго.

— Тогава няма да го получи. — Рейчъл отвори вратата и направи усилие да потисне чувствата, които буквално я разкъсваха. — Темата е приключена, Травак.

Той кимна.

— Аз обаче не мисля, че е така категорично затворена като онези задни вратички, които разкрих пред Саймън. — Той не изчака отговора ѝ, а започна внимателно да оглежда компютърната лаборатория, в която бяха влезли. — Това ли е твоят суперкомпютър? Очаквах да бъде...

— По-голям? — Вал, която дотогава наблюдаваше редицата от три огромни екрана, се обърна към тях. — Така казват всички. Обаче, когато използваш мощност от машини от целия свят, не е необходимо да имаш сграда, пълна с процесори. — Тя се изправи и тръгна към Рейчъл. — Не знам как си успяла, но компютърната мрежа на Демански вече е интегрирана с тази на Джоунси. Невероятно мощна е.

Рейчъл се наведе над бюрото на Вал и провери данните.

— Затова и толкова много я исках. Между другото, Вал, това е Джон Травак.

Вал го погледна.

— Два дни прекарах в чудене как си успял да проникнеш в мрежата ни. Беше наистина изключително находчиво.

Рейчъл поклати глава.

— Не го окуражавай.

Вал сви рамене.

— Човек трябва да признава заслугите там, където ги има. Всеки път, когато някоя от нашите сканиращи програми претърсваше системата, неговият софтуер имитираше поведението на някой от нашите хиляди процесорни донора. Затова и не успяхме да го заловим. Софтуерът му постоянно се адаптира и научава нови начини да остане скрит. Впечатлена съм.

— Когато тези думи излизат от устата на специалист като теб, Вал, това е голям комплимент.

Рейчъл бе много изненадана да види червенината, заляла бузите на Вал. Тази млада жена винаги получаваше огромно внимание от страна на мъжете и особено от колегите си, обаче Травак очевидно имаше мощно въздействие върху нея — същото, което беше проявил и върху студентите снощи. Тя посочи таблиците, отчитащи разпределението.

— Значи, Нортън отново получава пълния капацитет, определен за него?

Вал свали очилата си и ги избърса в блузата си.

— Да. Може би накрая ще престане да ни притиска. По каквито и проекти да работи, те използват всяка унция от компютърната му мощност.

— Не сте ли любопитни за какво, по-точно, Националната агенция за сигурност използва системата ви? — запита Травак.

Рейчъл се усмихна.

— Аз? Не. Но Вал и Саймън са изхабили много часове да разсъждават с какво се занимава той.

— Преувеличаваш — каза Вал.

— Само малко. Тъй като Националната агенция за сигурността се интересува все повече и повече от личния живот на американските граждани, трябва да анализира и сортира все по-голямо количество информация. Ако някой купи самолетни билети за себе си и за двама свои приятели и трети човек докладва, че един от тях е закупил материали, с които може да направи самоделно взривно устройство, Агенцията, естествено, ще разследва. И ще иска резултати веднага, а не след дни или седмици. А е необходима доста голяма компютърна мощност, за да се обработят всички тези милиарди прехвърляния.

Джоунси може да го направи за минути, но ако не беше той, на тях може би щяха да са им необходими часове или дни.

— А не могат ли да си построят техен собствен суперкомпютър?

— Те вече имат такъв. Ние обаче сме по-напред от тях, дори в технологиите. Имат още много да навакват. Джоунси, също така, дава възможност на Нортън да работи, без никой да му диша във врата. Истината е, че аз не давам пет пари с какво се занимават те. И без това всичко е кодирано, а информацията може да се разпръсква между стотици други системи. Дори да искахме да разбием кодовете на Агенцията — което не е особено умно, между другото, малки части информация пак щяха да останат напълно безсмислени за нас.

Травак кимна.

— Щом казваш. Но проектът на точно тази Агенция може да е причината да се превърнеш в мишена за онзи снайперист. Хрумвало ли ти е това?

— Да. — Рейчъл кръстоса ръце на гърди и се облегна на бюрото на Вал. — Трябва да решиш кое от двете. Каза ми също така, че е възможно да са стреляли по мен заради твоето източване на Джоунси.

— Да, тук виждам дори още по-голяма зависимост. По-малко от седемдесет и два часа Даусън се опита да ме убие заради тайните на Пешет. Не би се поколебал да сложи край и на твоя живот. — Хвърли поглед на мониторите. — Но какво би могъл да спечели Даусън от твоята смърт?

— Ще ти дам същия отговор, който ти даде на мен. Възможно е да се е опитал да забави теб.

Травак поклати глава.

— Не, без теб, щеше да ми е много по-лесно да командвам компютърната ти мрежа. — Обърна се към Вал. — Не се обиждай.

— Няма — отговори Вал. — Прав си. Никой не познава системата по-добре от Рейчъл.

— Добре, тогава — каза Рейчъл. — Да изследваме възможността по мен да е стрелял някой, който би искал ти да успееш. — Гледаше го право в очите. — Може би самият ти или пък някой, с когото работиш.

— Не е в стила ми.

Рейчъл се засмя.

— Само това ли ще кажеш? „Не е в стила ми“?

Травак кимна. А Рейчъл осъзна, че и това е достатъчно.

Спокойните маниери на Травак, твърдите му изявления вдъхваха доверие. Да, тя му *вярваше*. По дяволите! Травак се наведе към мониторите.

— Сега, когато не се налага да хабя компютърна мощност, като се крия от теб и мис Чо, твоята система много по-бързо ще открие моите кодове за достъп. — Той извади от джоба си флашка и я подаде на Рейчъл.

— Какво е това?

— Следващото парченце от мозайката. Успях да възстановя първата част от съобщение от хард диска днес следобед. Пороботих върху него в Галвестън, докато Саймън се потеше над затварянето на задните вратички на Джоунси.

Рейчъл изруга тихо под носа си.

— И не си ми казал?

— Казвам ти сега. Ако успеем да вмъкнем това в кода, по който вече накарах системата ти да работи, ще е много лесно да възстановим и останалата част от съобщението.

Рейчъл гледа несигурно флашката един кратък миг.

— Вал, дай приоритет на проблема на мистър Травак. — Обърна се отново към него. — И сега — какво? Дори да увеличим процесорните цикли, посветени на този код, пак ще са ни необходими дни.

— Вярно е — каза Травак. — Но когато поставим правилно задачата на твоя суперкомпютър, ще му е много по-лесно. Ако последователката на Пешет, Натифа, не е променила кодовете няколко пъти. Разчитаме, също така, на бившите й пациенти — както и на майсторите, изработили плочите — за да възпроизведем правилно символите.

Рейчъл кимна.

— Ще хвърля поглед на декодиращия софтуер, който си разработил. Вече съм много добра във впрягането цялата мощ на Джоунси за разрешаването на проблемите.

Травак се усмихна.

— Все едно каза, че Тайгър Уудс е много добър в голфа.

Вал въобще не вдигна поглед от клавиатурата.

— Мисля, че разбра *правилно*.

— Част от съобщението се чете много лесно. Но е убягнало на някои от бившите пациенти на Пешет, натоварени с опазването на нейното завещание. Открих обаче, че сферата на тази загадка може да е по-голяма, отколкото първоначално мислех.

— Какво искаш да кажеш?

— Вече знаехме, че Натифа е убедила бившите пациенти на Пешет да ѝ отдадат чест, като издигнат скрити монументи в техните гробници. Предположих, че всичките въпросни пациенти са били от Египет, но е възможно случаят да не е бил такъв.

— Искаш да кажеш, че е възможно Натифа да е посетила и други страни, за да скрие още по-добре завещаното ѝ от Пешет?

— В това има смисъл. Тя е бягала от фараона и е било по-умно да напусне Египет. Била е във Вавилон, когато Пешет е била убита. Наложило се е да се върне в Египет, за да вземе записките на Пешет, но не е трябвало на всяка цена да остане там. По време на техните пътувания, Пешет и Натифа са се срещали с много владетели и благородници, които с благодарност биха почели Пешет. И тъй като те не са били поданици на фараона, опасността за тях и техните семейства е била много по-малка, отколкото за Натифа.

— И къде ни отвеждат тези ти размишления?

Травак ѝ показва страниците.

— В надписа на стената в гробницата на Контар се споменава „кръжащата птица на здрача“, която пази следващото парченце от мозайката, от наследството на Пешет. Казва още, че това парченце информация е записано с огъня на слънцето, което огрява гробницата. Не можах да открия нито един човек от Древен Египет, който да отговаря на това описание, но когато зададох на Джоунси разширено търсене, открих нещо интересно.

Травак посочи снимка, на която се виждаше издяланият в камък образ на мъж, облечен в роба.

— Това е свят човек от Вавилон. Името му остава неизвестно, макар съвременните археолози да го наричат Немоп. Смята се, че е придобил силите си късно в живота, затова получил името Орелът, който кръжи по залез-слънце.

— Кръжащата птица на здрача...

— Да. Вавилон бил важен търговски партньор на Египет по времето на Пешет, затова е напълно възможно тя да е била изпратена

да лекува този важен човек в замяна на стоки или знания за търговски маршрути.

Рейчъл гледаше записаните на ръка бележки на Травак, които включваха и списък със съществителни имена.

— Какво е това?

— Неща, които вероятно са били заровени с него, за да ги вземе със себе си в откъдния живот. Дрехи, работни животни, сушени плодове, двайсет и две унции масло от евкалиптово дърво, както и още много други неща.

— Не ми харесва посоката, в която поемаме. Означава ли това, че трябва да нахлуем и в друга гробница?

— Не мисля. Немоп имал храм, който използвал още приживе и се превърнал в светилище след смъртта му. Бил открит през 1937 от археолог на име Даниел Хътън.

Травак вдигна свалена от Интернет черно-бяла снимка на жена, облечена в широко набрани панталони, бяла копринена блуза, високи ботуши и каска на главата. Беше заснета на фона на разкопки. Рейчъл хвърли поглед на снимката и се усмихна.

— Сигурен ли си, че това не е реклама за филм? Тази жена много прилича на Катрин Хепбърн.

— Това е Даниел Хътън. Обаче не можах да открия никаква информация за местонахождението на светилището на Немоп. Знаем, че е било преместено почти веднага след откриването му, но следата изстива. По някой и друг артефакт може да се открие в онлайн каталозите на музеите, но не успях да открия нищо друго.

— Може да е бил разрушен през Втората световна война.

— Възможно е. Има човек, с когото бихме могли да разговаряме по въпроса.

— Със сигурност не е Даниел Хътън, нали?

— Страхувам се, че не. Тя е починала през 1995 година. — Травак вдигна снимката и посочи малко момиченце в костюм в цвят каки, застанало на заден фон в компанията на няколко мъже. — Това е дъщеря ѝ, Емили. Тя тръгнала по стъпките на майка си и също е известен археолог. Преподава в „Бъркли“.

— Значи, потегляме към Калифорния?

Травак се усмихна.

— Не точно.

ГЛАВА 10

Куанто Вели Ридж

Аризона

Рейчъл сгъна картата и зарея поглед над безкрайната пустиня, която лежеше пред тях. Двамата с Травак седяха в джипа с отворени прозорци и се носеха към далечния хоризонт. Тя избърса челото си с носната кърпичка и се облегна назад.

— Вероятно е поне четирийсет градуса.

Травак се усмихна.

— Може би дори петдесет.

— И тази жена лагерува тук.

— Така ми казаха.

— А това добра идея ли е за осемдесетгодишна старица?

— Както разбрах, студентите, на които тя преподава и в момента, имат проблеми. Не и тя, която е правила това през целия си живот.

— Удивително.

— Аз само се надявам, че ще успее да ни даде нещо, което да можем да използваме. Пътят беше прекалено дълъг, за да останем с празни ръце.

След два часа Травак намали скоростта, защото стигнаха до малко селище, разположено в сянката на скалисти образувания. Дузина студенти работеха с лопати, кирки и телени четки на различни места из лагера. Спряха до млад човек с тъмни очила. Травак му извика.

— Къде можем да намерим доктор Хътън?

— Намерете си я сами. — Младежът се отпусна тежко на земята и кръстоса крака. — Тази дама ще ме убие.

— Значи е тук?

— О, да. Тук е. — Изгледа ги с присвити очи. — Мислите ли, че мога да се върна в цивилизацията с вас? Може би не е късно да сменя специалността си. Вече ми дойде много...

— Престани да хленчиш, Бенджамин! — Тишината беше прорязана от силен и остър глас.

Рейчъл и Травак се обърнаха и видяха жена, която можеше да бъде само доктор Емили Хътън. Загорялото ѝ, обрулено от вятъра лице беше прорязано от дълбоки бръчки, но като се изключеше това, тя удивително приличаше на снимката на майка си. Имаше нейните ъгловати черти, а сивата ѝ коса беше прибрана в конска опашка.

Емили свали шапката си и побутна младежа в гърба.

— Пийни малко вода и се захващай отново на работа. Веднага!

— Не мога. Поне още не.

— Разбира се, че можеш. И ще го направиш. Дали ще ти хареса Каси Дейвис да види, че мястото ти е заето от осемдесетгодишна старица? Дали няма да реши, че си неспособен и разглезен?

Студентът я изгледа с блеснали от гняв очи.

— Ти ме удари. Това е обида. Мога да докладвам и...

— За бога, ти си на двайсет години! Целият лагер ще ти се смее, ако напишеш доклад. Хайде, връщай се на работа.

Бенджамин измърмори нещо под носа си. После стана и затътри крака към най-близките разкопки. А Емили се обърна към Травак и Рейчъл.

— Предполагам, не сте дошли, за да ми доставите допълнителните продоволствия, от които имам нужда.

— Страхуваме се, че не — каза Травак. — Искаме да разговаряме с вас за едно откритие, направено от майка ви.

— Ах, по дяволите! Кое?

— Немоп от Вавилон.

— Не можахте ли да се обадите, или да изпратите електронна поща?

— От университета не искаха да ни дадат номера ви, отказаха да препратят и съобщение. Казаха, че биха го направили само в спешен случай.

Емили се засмя.

— Добро момиче е секретарката. Много съм заета тук. Да се видим в офиса ми след десет дни. — Обърна се.

Рейчъл изскочи от джипа.

— Почакайте!

Емили спря, но не се обърна. Рейчъл изтича и застана пред нея.

— Доктор Хътън, моля ви. Аз съм доктор Рейчъл Кърби. И също съм университетски професор. Знам колко е важен този проект за вас,

но ви молим само за няколко минутки от времето ви.

Емили погледна първо Рейчъл, а после и Травак.

— Млада госпожице, щом сте професор, знаете колко е ценно времето ми тук. Трябваше да се боря като тигър, за да получа разрешение и средства да осъществя тези разкопки.

— Разбирам.

— И все пак искате да отнемете от ценното ми време.

— Да. Изключително важно е.

— Разбира се. — Емили въздъхна. — Само няколко минути, а?

— Абсолютно.

— Уф! Добре. Елате в края на работния ден. Ще поговорим.

Травак поклати глава.

— Трябва да се върнем веднага.

Емили сви рамене.

— Тогава вървете. Аз не ви спирам.

— Добре, добре. — Рейчъл постави длан на ръката ѝ малко над лакътя. — Ще останем. Благодарим ви.

Лицето на Емили се озари от широка усмивка, която определено беше чаровна и дяволита като на малък елф.

— Не ми благодарете, Рейчъл Кърби.

Тя се наведе, взе две лопати и ги подаде на Рейчъл и Травак. Травак изглежда подаденото му оръдие на труда.

— Страхувам се да запитам за какво е това.

— Последния път, когато проверих, се използваше за копаене. Което и ще правите през следващите седем часа или там някъде. Днес можем да се възползваме от допълнителна работна ръка.

— Сериозно ли говорите?

Емили се обърна и се отдалечи.

— Говорете с високото русокосо момиче, застанало ей там. Тя ще ви каже къде да копаете.

Когато и последните слънчеви лъчи се скриха зад хоризонта, атмосферата при разкопките се промени. Студентите престанаха да се чувстват като роби и вдигнаха страхотно парти. Запалиха факли и фенери, от тонколониите гръмна фолк и рок музика. Двама от

младежите разпънаха дълга маса, а трети извади от палатката си грил, запали огън и започна да пече месо.

Травак остави лопатата. Двамата с Рейчъл работеха на изолиран от другите хълм.

— Предполагам, че е даден сигнал за спиране на работа. — Рейчъл хвърли поглед на дланите си, които пулсираха от болка. — Надявам се, че наистина помогнахме. Имам чувството, че ни повериха тази височина, само за да могат всички да ни виждат и да ни се смеят.

Травак се засмя.

— Не знам, но не бих спорил с тази твърда старица. Хайде, да я намерим.

Спуснаха се в сърцето на лагера и накрая откриха Емили, седнала на шезлонг от платно, център на вниманието на студентите. В едната си ръка държеше малка стъклена чашка, а в другата — бутилка текила, от която често пълнеше чашите на студентите си. Рейчъл се осмели да навлезе в кръга.

— Доктор Хътън?

— Добре дошли, добре дошли!

Емили изглеждаше много по-отпусната, отколкото по-рано през следобед, очите ѝ бяха само два блестящи процепа. Усмихна им се.

— Не се тревожете, не съм пияна. Поне още не. Но след два часа историята ще е съвсем различна.

Студентите се засмяха и чукнаха чашите си. Емили отново напълни своята.

— И така, кажете ми защо, по дяволите, бихте искали да знаете каквото и да било за Немоп?

— Навремето това беше и важна археологическа находка — каза Травак. — Но, изглежда, много малко от нещата са оцелели.

— О, има достатъчно артефакти. Просто не са на места, където хората могат лесно да ги изучават.

— И защо не?

— Такава беше сделката, която майка ми сключи с правителството. Тя изключително много държеше нито една от находките ѝ да не напуска страната. И просто ги прибраха на склад. По едно време се говореше за откриването на Национален музей, но това така и не стана. И накрая всичко беше или продадено, или откраднато. Както знаете, древен Вавилон е съвременният Ирак. Някои от

разкопките бяха закрити и превърнати във военни бази или пътища. Прекрасно, нали?

Рейчъл коленичи до нея.

— И знаете ли къде се озоваха накрая артефактите?

— Майка ми следеше местонахождението им и го записваше. Надяваше се да заинтересува някоя фондация, за да се събере постоянна сбирка, обаче не успя да стигне толкова далеч. А вие от какво се интересувате?

— От самия храм. Стените и всичко, което би могло да има надписи върху него.

Емили се засмя така гръмогласно, че студентът, който седеше до нея, трябваше да хване китката ѝ, за да не се разлее питието ѝ.

— Нещо смешно ли казах? — запита Травак.

Емили избърса очите си.

— Обичате ли маймуните?

— Маймуните?

— Да. Виждате ли, онзи храм беше разпродаден на търг през 1939 и напълни джобовете на разни корумпирани държавни служители. Мисля, че няколко музеи наддаваха за него, но на търга присъстваше и един американец, който имаше страшно много пари. Чековата му книжка беше тлъста, така че той си отиде с повечето артефакти.

— *Какъв американец?*

— Уилям Рандолф Хърст. Чували ли сте за него?

Травак кимна.

— Разбира се.

— Той изкупуваше съкровища на изкуството от целия свят. И то за малката къща, която строеше на калифорнийското крайбрежие.

Рейчъл вдигна вежди.

— Замъкът Хърст? За него ли говорите?

— Да. Виждате ли, Хърст така и не си направи труда да събере отново храма. Предполагам, че просто не е знаел какво да прави с него. Стените, подът, таванът — целият храм всъщност — се превърна в тротоар.

— Шегуваш се — каза Рейчъл.

— Иска ми се да беше така. Но чувството ми за хумор не е толкова добро. Безценните стени на храма станаха тротоар пред

зоологическата градина на Хърст. Най-голямата частна зоологическа градина в света.

— Невероятно — каза Рейчъл. — И е все още там?

Емили кимна.

— Близо до клетките на маймуните. Там вече няма животни, разбира се. Не мисля, че дори е посещавана. Цялото имение сега принадлежи на Управлението на парковете в Калифорния.

Рейчъл и Травак размениха погледи.

— Не отговорихте на въпроса ми — каза Емили. — Защо това има значение за вас?

Рейчъл отново се обърна към нея.

— Мислим, че Немоп е бил във връзка с друг изследван от нас обект. Пешет.

— Жената лекар от древността? Възможно е. Времето съвпада.

— На стените на онзи храм не е ли имало текстове, в които да се говори за нея? — запитва Травак.

— Не. А майка ми направи снимки на целия храм. Ако се поровите в Интернет, мисля, че ще можете да откриете снимки онлайн.

— Да, намерих достатъчно — каза Травак.

Рейчъл се изправи.

— Благодаря ви за помощта, доктор Хътън.

— Винаги сте добре дошли. — Емили се изправи и се хвана за облегалката на стола, за да запази равновесие. — Направете нещо за мен, моля ви. Уведомете ме, когато намерите онова, което търсите. Майка ми през целия си живот тачеше паметта на Немоп и щеше да ѝ е приятно да знае, че хората все още се интересуват от него.

Замъкът Хърст

Сан Симеон, Калифорния

— За бога, защо с лодка? — запитва Рейчъл, докато помагаше на Травак да издърпа синьо-бялата моторница на ивицата ситен бял пясък под замъка. — Щеше да е много по-бързо, ако бяхме дошли с кола.

— Но нямаше да е нито толкова спокойно, нито толкова красиво. — Той си пое дълбоко дъх. — Морски въздух, златиста слънчева светлина... Добре е за душата. — Хвана я за ръката. — Хайде, ще трябва да се изкачим до главната порта.

Не след дълго вече бяха преминали през нея и вървяха по пътеката, която водеше от центъра за посетители към главната сграда. Спряха до фонтана със статуя на Нептун, загледани в останките от зоологическата градина, които бяха на около четвърт миля от тях. Рейчъл подаде на Травак бинокъла.

— Клетките са вдясно.

Травак погледна през него.

— Виждам единствено бетон. Тротоарът вероятно е пред клетките, скрит зад онези дървета.

— И аз така си помислих.

Рейчъл отстъпи назад и погълна с поглед масивното имение в испански стил, тенискортовете и дългия виещ се път, който водеше до магистралата Пасифик Коуст Хайуей. Току-що бяха разгледали екзотичните градини от другата страна на главната сграда, ароматът от които се сливаше с мириса на океана — комбинация, която тя можеше да опише само като опияняваща.

Травак се усмихна.

— Лесно е да си представиш Чарли Чаплин, Кари Грант и Карол Ломбард да плуват в полунощ тук, нали?

— Или пък да се разхождат по безценна, датираща отпреди четири хиляди години стена от храм?

— Това също.

Тя посочи отдавна изоставените клетки на зоологическата градина.

— И как ще стигнем дотам?

— Работя по въпроса.

— Предполагам, че ще е прекалено много да предложи да опитаме по официалните канали. Нали знаеш, да напишем няколко молби, да се свържем с държавен администратор...

Травак поклати глава.

— Не, така само ще се удавим в купища книжа. Даусън никога и никого не чака. Той не би седнал да пише писма.

— И какъв е твоят план, тогава?

— Ще вземем кола. Довечера.

Замъкът Хърст

21:20

— Добре ли си там отзад? — извика през рамо Травак на Рейчъл.

Той седеше на предната седалка на бялата каравана до Пол Дикинс, едрия петнайсетгодишен ветеран на фирмата за доставка на храни „Марш Фуд Съплай“. Дикинс осъществяваше нощната доставка до кухнята на замъка Хърст и беше се оставил да го убедят да рискува работата си заради щедрия бакшиш, даден му от Травак.

Рейчъл стискаше металните скоби, защото превозното средство подскочаше и се люлееше. Наближиха центъра за посетители.

— О, страшно ми е удобно! Кажете ми отново защо *ти* не се возиш тук отзад?

— В тази фирма никога не е работила жена-доставчик. Ще привлечаш вниманието.

— Това ми звучи толкова неубедително, колкото и преди.

Дикинс се засмя.

— Дръж се, почти стигнахме.

След минута вече бяха на малката товарна площадка в центъра за посетители — сграда, където бяха гишетото за билетите, магазинът за сувенири и няколко ресторанта. Тя представляваше нещо като огромна чакалня, предлагаща развлечения, разположена между паркингите и трамваите, които отвеждаха гостите до главните сгради и градините на имението. Дикинс спря караваната и изгаси двигателя. И останаха в мълчание известно време.

— Какво има? — запита Травак.

Дикинс ги погледна.

— Просто... Не сте терористи, нали?

Травак се засмя.

— Чувството ти за вина е малко закъсняло, нали?

— Казахте, че искате просто да разгледате.

— Да, това отговаря на истината. Няма да откраднем или повредим каквото и да било.

Дикинс погледна Рейчъл, която му кимна окуражително.

— Добре. Ако ви заловят, спомнете си обещанието си. Казахте, че ще прескочите оградата някъде. И да се чудят защо сензорите им нищо не са отразили. — Направи гримаса. — И бъдете внимателни. В този район има толкова охранителни инсталации, колкото и във форт

Нокс. Всички мислят, че тук става нещо интересно, затова хълмът скоро ще заблести като коледна елха.

Травак му подаде тлъст плик с банкноти.

— Ще внимаваме. Благодаря.

Дикинс кимна.

— Окей. Вземете по един кашон и ме последвайте.

Рейчъл и Травак се подчиниха. Тримата спряха пред врата, която се намираше от другата страна на малката товарна площадка. Дикинс се огледа, за да потвърди впечатлението си, че наоколо няма жива душа. И подсвирна.

— Днес играят „Лейкърс“, така че в следващите няколко часа охраната вероятно ще е сведена до минимум. — Направи им знак с ръка да оставят кашоните. — Ако пресечете пътеката, дърветата ще ви предложат добро прикритие.

— Правилно. — Травак и Рейчъл затичаха и скоро се скриха сред гъстата растителност.

След по-малко от десет минути стояха пред белите клетки на зоопарка „Хърст“, които някога бяха подслонявали маймуни, пуми и дори мечки гризли. Травак включи електрическото си фенерче и лъчът му освети тротоара под краката им.

— Провери го.

Дори от разстояние от трийсет метра Рейчъл виждаше декоративните орнаменти, които ѝ напомняха други видени от нея древноавилонски артефакти. Затичаха към клетките и стъпиха на тротоара, изграден от стените на храма на Немоп. Рейчъл изпита чувство за вина. О, какво пък, по дяволите! Не беше първата и нямаше да е последната, която осквернява това древно вавилонско съкровище. Травак извади от раницата си метална кутия, към която имаше прикрепен сребрист сензор.

— Какво е това? — запита Рейчъл.

— Уред за откриване на потънали предмети чрез отразени звукови вълни. Ако се изключат рентгеновите лъчи, този е най-добрият начин да разберем дали има нещо скрито вътре.

Травак прокара сензора над всеки сантиметър от тротоара. Като стигна до края, изключи уреда и поклати глава.

— Не. Плочите са солидни. Няма нищо скрито вътре.

Рейчъл гледаше стените.

— Ти ми каза, че според надписите в гробницата на Контар в Египет, посланието е предадено чрез огън в този храм.

— Изтълкувах значението така, че думите да се отнасят до страстното и ревностно убеждение на човека, предал съобщението.

— И аз така реших. — Тя гледа стените още секунда-две. — Кой от тези камъни е бил подът на гробницата?

Травак освети тротоара с лъча на фенерчето си.

— Големият ей там.

Двамата застанаха над него.

— Забелязваш ли, че всички инкрустации са издълбани в различна дълбочина. Някои имат места, които са по-дълбоки от останалите с цели два сантиметра, а на други — дори по-малко от осма от сантиметъра. Има вариации дори в една и съща фигура.

Травак също ги погледна внимателно.

— Права си. Това не е нещо, което може да се забележи на снимките.

— Обаче по плочите, които образуват стените, всички линии и фигури имат една и съща дълбочина. — Рейчъл коленичи до плочата, която някога е била част от пода на храма. — Погледни тази фигура, която държи факлата. Пламъкът е назъбен, а това сякаш са канали, които го свързват със съседните райони. — Вдигна поглед към него. — Можеш ли да си спомниш точно какво беше записано в гробницата в Египет? Какво количество евкалиптово масло е взел със себе си в отвъдното Немоп?

— Еквивалентът на приблизително двацет и две унции.

— И за какво е било използвано то?

— Предимно като подправка за ястия.

— А било ли е използвано и като гориво за газови лампи?

Травак кимна. Вече беше схванал мисълта ѝ.

— Абсолютно сигурен съм, че да.

Рейчъл разглеждаше внимателно факлата, за да установи как точно е гравирана.

— Ако трябваше да излеем това количество масло във факлата, то щеше да потече към каналите. Щеше да се събере в по-дълбоко издълбаните места и да се изцеди напълно от по-плитките...

Травак я погледна, после бавно кимна.

— Съобщение, изписано с огън.

— Точно така. — Сърцето на Рейчъл биеше бързо от вълнение. — Ако бяхме запалили олиото, басейнчетата щяха да изпишат нашето съобщение...

Травак се усмихна.

— Може би. Нима не съм късметлия, че си тук и си мозъкът на нашето съдружие?

— Ти вероятно и сам щеше да се досетиш. Така че можеш да престанеш с неприятния си сарказъм.

— Това не е проява на язвителност. Чувствам се щастлив тази вечер... И много горд.

Някаква особена нотка в гласа му я накара да вдигне поглед към лицето му. Не, не видя присмехулност или подигравка там, напротив, видя нещо, което силно я обезпокои. Побърза да извърне поглед и отново да се съсредоточи върху фигурите, изрисувани върху плочата.

— Това е възможност, да, но не означава, че съм права. Трябва да проверим.

Той кимна.

— Да. Проблемът е, че наоколо няма двайсет и две унции евкалиптово масло. Човек рядко разполага с това, от което има нужда...

— А не можем ли да го заместим с друго?

Травак се замисли за миг. Дръпна ципа на раницата си, извади бутилка минерална вода и я изля на земята.

— Чакай ме тук. Ще се върна веднага.

— Къде отиваш?

Той вече вървеше към дърветата.

— Чакай ме тук!

След по-малко от десет минути, Травак се върна с бутилка и хартиена чашка. Рейчъл подуши въздуха.

— Бензин. Откъде я взе?

— Използвах един от градинските маркучи, за да го източа от камиона на паркинга. Бутилката събра двайсет унции, затова последните две унции са в тази чашка, която изрових от кошчето за боклук.

— Две унции? Сигурен ли си? Ако сгрешим дори малко, могат да се напълнят други басейнчета и да получим грешно съобщение.

— Смесвал съм достатъчно питиета и знам какво правя. Имай ми доверие, знам какво количество са две унции. — Травак се наведе. — Искаш ли да оставя честта на теб?

— Да.

Той наля малко количество от бензина в улейчетата, изправи се и подаде бутилката и чашката на Рейчъл.

— Ето.

Рейчъл ги взе от него и повтори опита му. Течността потече в каналите и се установи в по-дълбоко врязаните места. Травак извади запалката си и рекламна брошура на Хърст, с чиято помощ запали бензина. Течността в по-плитките участъци изгоря напълно, но в по-дълбоките пламъкът се задържа.

И изведнъж, в нощта заблестяха няколко добре познати им египетски символа.

— Пресвета Дево! — ахна Рейчъл.

— Виждам, виждам. — Травак вече правеше снимки с дигиталния си фотоапарат.

— Можеш ли да разчетеш символите?

Травак поклати глава.

— Не веднага. А ако са кодирани, ще се окаже, че тази задача е за твоя Джоунси.

А тя какво си мислеше? Разбира се, че нямаше да е толкова просто. Нищо не беше лесно или просто от момента, в който беше получила електронна поща от Травак.

— Ще изпратя снимките на Вал в лабораторията веднага щом се върнем в колата.

Травак се наведе още, за да разгледа символите по-добре.

Там, където допреди миг беше главата му, изсвистя куршум.

Клонът на дървото, което беше зад него, се счупи. Рейчъл вдигна глава.

— Какво става...

Две облечени в черно фигури тичаха към тях. Втори изстрел.

— Залегни!

Тротоарът избухна в пламъци. Преди още да е осъзнала какво става, тя беше съборена на земята само на сантиметри от пламъците. Травак. Той я беше накарал да залегне, но в същото време беше подпалил бензина, за да изтрие съобщението.

— Дай фотоапарата! — извика една от фигурите.

Травак се търкулна по тротоара ведно с нея, после ѝ помогна да се изправи.

— Хайде!

Поредният куршум изсвистя край тях. Побягнаха към дърветата, спуснаха се по стръмния склон.

— По-бързо! — настоя Травак.

— По дяволите, не мога. Не виждам нищо.

— Те също.

Зад тях пукаха клонки. Настигаха ги. Травак я дръпна вляво.

— Насам.

Откъде знаеше накъде да върви? Нали не познаваше мястото по-добре от нея...

— Залегни! — Бутна я на земята, бяха полускрити зад малка могила.

Тя се обърна и видя Травак да повдига нещо дълго и подобно на змия от земята. Дали беше...

— Ааа!

От гърлото на единия от мъжете се изтръгна дълъг вик, когато и двамата се препънаха, полетяха над възвишението и тупнаха в мрака далеч долу. В следващия миг Рейчъл чу ругатни и шум от смачкана растителност, който идваше от посоката, където бяха паднали те.

— Градински маркуч. — Рейчъл гледаше Травак, който продължаваше да държи въпросното „оръжие“. — Поведе ги насам, за да ги препънеш. Но как така...

— Същия маркуч използвах, за да източа бензина. — Погледът му беше отправен към хълмовете на запад. — О, по дяволите!

Заслепяващи бели светлини обсипваха мрака. Изведнъж сред дърветата прозвуча пронизителният рев на алармена инсталация.

— Изстрелите ни издадоха. Охраната е на крак. Трябва да изчезнем от парка, защото тук сме лесна плячка.

— Тогава престани да говориш и се размърдай. — Рейчъл беше вече на крака. — Главният вход. Ще трябва също така да заличим следите си.

Спуснаха се по хълма, като внимателно избегнаха светлините от фенерчетата на охраната. По пътя бавно се движеха автомобилите на

охраната. От радиопредавателите се чуваха гласове, които много приличаха на тракането на ламарина или кучешки лай.

— Трябва да сме близо до главния вход — каза Рейчъл. — Чувам шума от движението на автомобилите по магистралата.

— Така е. — Травак надничаше измежду храстите. — Чакай.

Белият пикап на охраната беше паркиран пред главния вход. До него стояха двама служители и оглеждаха хълмовете с мощните си фенерчета.

— Трябва да побързаме — каза Травак. — Местната полиция може да дойде всеки момент. Готова ли си?

— Не, по дяволите.

Но още докато изричаше думите, тя се промъкваше през храстите. Скоро излезе на магистралата, в доста тъмен неин участък, и тичешком пресече пътното платно. Дали охраната ги беше забелязала? С облекчение разбра, че са останали незабелязани. Не последваха викове, нито пък рев на клаксони. Притичаха покрай хотела и ресторанта и стигнаха до тесния плаж. Синьо-бялата моторна лодка стоеше на пясъка, където я бяха оставили.

Рейчъл и Травак я бутнаха във водата и се качиха в нея. Травак запали двигателя и се отдалечиха тихо под прикритието на мрака.

— Мисля, че се справихме добре. След час вече ще сме в колата.

Рейчъл погледна към хълмовете. Светлините се бяха умножили, което показваше, че към търсенето са се присъединили и други автомобили.

— Затова настоя да стигнем до имението с лодка, нали? Какъв си ти? Някакъв психо?

— Просто непоправим песимист. Винаги се ръководя от теорията, че всичко, което може да се обърка, задължително ще се обърка.

— Така и стана. Хората на Даусън ли бяха?

— А кои други? Възможно е дори самият Даусън да е бил с тях. Той е умен и находчив, а и разполага с достатъчно възможности. Тъй като вече разполага с оригиналната информация за мен и дори я пази записана в хард диска си, вече е една крачка пред нас. Но ако имаме късмет, Даусън няма скоро да разбере това, което ние узнахме напоследък.

— Не мисля, че това е проява на късмета ни. Мислиш ли, че са видели съобщението?

— Трудно е да се каже. Излях и останалия бензин веднага щом ги видях, но е възможно да са наблюдавали всичко, скрити сред дърветата.

— Искаха фотоапарата.

— Също така искат нашата смърт. Възможно е да са поискали фотоапарата, за да не можем да разчетем съобщението. Извади го от раницата и го разгледай. Освен ако не предпочиташ първо да си поемеш дъх. Можем да почакаме и докато се върнем в мотела.

— Няма начин. — Рейчъл извади фотоапарата от раницата и започна да разглежда снимките. — Ти можеш да четеш йероглифи. А аз знам само, че онази част, в която се говори за лекарството, вероятно е кодирана. Виждаш ли нещо, което може да ни отведе до мястото, където Натифа е скрила следващото парченце от мозайката?

— Всъщност е много лесно да се разчете написаното, обаче не знам какво означава то. Ще са ни необходими време и проучвания по въпроса. — Травак прокара пръст по горния край на огненото съобщение. — Отнася се до майстор, който разбирал от камъни и зидария и построил големи и известни градове.

— Това не стеснява много кръга на търсенето.

— Не, но ето тук има и нещо друго. — Травак почука с показалец по екрана. — Как ти изглежда този йероглиф?

Рейчъл изгледа сложния знак с присвити очи.

— Не съм сигурна. Прилича може би на куче?

— Прекалено е квадратен, за да е куче. Египтяните обикновено изобразявали кучетата високи и слаби. Може би е прасе?

— Прасе, което строи градове?

Травак сви рамене.

— Както казах, трябва да направим някои проучвания.

Тя неочаквано беше завладяна от паника.

— По дяволите, а какво ще стане, ако не можем да разберем кой е този майстор? Или пък, ако става въпрос за монумент или гробница, която още не е открита?

— Може би ще се наложи сами да направим откритието.

Прииска й се да го удари.

— Просто така?

— Да, просто така. Ако този е единственият начин.

— Ти си откачен. Нямам време за обстояйни проучвания. Али няма време.

— Виж, прекалено си нервна. И нямаш търпение. Или пък, предполагам, че аз не съм единственият песимист тук. Не мога да обеща нищо друго, но *ще успее* да разчета написаното. Имам Джоунси на своя страна. — Загледа се във водата. — Имам и Рейчъл Кърби. Кое то ми дава два пъти по-добър шанс.

Тя го гледа втренчено един дълъг миг, после извърна поглед.

— Не се опитвай да ме ласкаеш, Травак.

— На твоето място не бих приел думите така. Мисля, че е време да започнеш да ми вярваш. Помисли. Дал ли съм ти причина да се съмняваш в мен?

Тя поклати глава.

— Искаш да кажеш, друга, освен че си такъв, какъвто си? Не.

— А като съм този, който съм, мислиш ли, че не можех просто да ти избягам? Нямах да е кой знае какво предизвикателство.

— Мога да използвам Нортън като заплаха.

— И?

Тя замълча.

— Ти си луд. И вероятно би се радвал на възможността да се опиташ да избягаш от примката, която Нортън би стегнал около теб.

— Може би. Кое то означава, че отново сме на квадратче едно. Нима не спазих дадената дума?

Тя не отговори веднага.

— Да.

— Тогава имай ми доверие. Така ще е по-лесно и за двамата ни.

Беше прав, разбира се. Но ѝ беше трудно да се откаже от гнева и подозрението, които се бяха зародили у нея още в мига, в който беше разбрала, че той е откраднал компютърните цикли от Джоунси. Освен това, след като беше прочела досието му, беше осъзнала колко много лица има той и колко опасен може да бъде. В един миг някакъв акт на насилие от негова страна я караше да вдига гарда, а в следващия той я обезоръжаваше с добрата и слънчева страна на личността си. Но до този момент беше спазвал дадената дума и щеше да ѝ е по-лесно, ако му се довереше, макар и колебливо отначало. Като взе това решение, изпита прилив на дълбоко облекчение. Кимна бавно.

— При едно условие.

Той я погледна въпросително.

— Да откриеш за мен прасето, което можело да строи градове.

ГЛАВА 11

Даусън хвърли снимките към Соренс.

— Какво се предполага, че е това, по дяволите?

Соренс се наведе и ги вдигна от пода на хотелския апартамент, в който беше настанен Даусън. На всички снимки се виждаше едно и също: светли петна на тъмен фон.

— Казах ти, че е много трудно да се различи нещо.

— Трудно? Струва ми се невъзможно.

— Не знаехме защо Травак и Кърби направиха това. Мислехме, че ще вземат нещо оттам. — Направи гримаса. — Не бяхме подготвени за съобщение, изписано с огнени знаци.

— Твоята работа е да си подготвен за всичко. В противен случай, защо ти плащам?

Соренс вдигна една от снимките.

— На тази се виждат ясно няколко древноегипетски йероглифа. Посъветвах се с твоя експерт. Според него, възможно е фигурата да се отнася до човек, върнат отново към живота от прага на отвъдното.

— Излекуван от великата Пешет?

— Това не е ясно. За нас. Сигурен съм, че е ясно на Травак и Кърби. Вече. А аз трябва да знам кой е този човек. Трябва да съм на една крачка пред Травак.

Соренс смръщи вежди.

— Ще бъде рисковано, но мога да отведа екипа обратно в Сан Симеон тази вечер. Можем да залеем фигурата с бензин и да го запалим — също толкова лесно, както и Травак и Кърби.

— Не, няма да е толкова лесно. Охраната ще е нащрек.

— Те работят за парковата управа. Повечето са невъоръжени. Ако някой се опита да ни попречи, просто ще го отстраним.

— На всяка цена — каза язвително Даусън. — Защо да използваме скалпел, когато и електрически трион ще свърши работа?

— Мисля, каза, че трябва да пречукаме Травак.

— Така е. Но нищо няма да ни забави повече от вниманието, което ще посветим на този храм. Имаме нужда от повече хора, които да работят по случая. — Даусън отново взе снимките. — Възможно е да потърсим и нов подход, това също ще ни помогне.

— Като например?

— Милс ми предложи възможност. Което обаче означава да отидем при него и да го молим за помощ. По дяволите, никак не обичам да го оставям той да дърпа конците.

Соренс изпита облекчение от факта, че вече не той е на мушката.

— Ето, тук са всички снимки, които сме направили. — Подаде му флашката. — О, предполагам, че си чул за Меделин.

— Да. Чух, че било много трудно да установят самоличността му. Предполагам, че няколко хиляди волта могат да обезобразят напълно човек, да.

Какъв студен кучи син!

— Предполагам, тогава, че не си разтревожен от загубата му?

— Наистина, съществуваше, макар и малка възможност да проявя загриженост... — Погледът му срещна този на Соренс, толкова студен, колкото и думите му. — Ако не се беше провалил така позорно.

Детектив Гонзалес посочи компютъра на бюрото. Всички се бяха събрали в общата стая на полицейското управление.

— Виждали ли сте това?

Финли погледна екрана.

— Колежът „Конфиденшъл“!

Гонзалес кимна.

— Уебсайт за деца от колежите. Племенницата ми непрекъснато е в него. Много подобен, поне по популярност, на Майспейс или Фейсбук. Има форуми, директории за електронна поща... и предавания от уебкамери.

Гонзалес кликна върху линк, който им показва списък на колежи и университети от целия свят. След това кликна върху университета „Ардмор“ и на екрана се показва друг списък — на различни сгради от университетското градче. Той натисна един от бутоните и видяха равно затревено пространство, покрай което имаше няколко сгради.

— Какво е това?

— Така нареченият квадрат Дайхъл в университетското градче на „Ардмор“. Предаване на живо. Децата, които виждате да играят на фризби, са там в момента и наистина са заети с играта.

— Което означава, че предаването е от охранителните камери?

— Не. Тези предавания се осъществяват от децата. В повечето случаи, са предавани от уебкамера, която струва само петдесет долара и е закрепена на перваза на близък прозорец.

Финли вдигна поглед.

— Не мислиш, че...?

— Онзи, който е стрелял по Рейчъл Кърби, се е погрижил за охранителните камери, но е много възможно да е пропуснал тези. Говорих с един от нашите техници и той изказа съмнение някои от тези предавания да са записани преднамерено. Но ако компютърът, свързан с тази камера, е бил включен през цялото време, можем да намерим записите в рампаметта или на хард диска.

— Дори от деня на изстрела?

Гонзалес сви рамене.

— Има само един начин да разберем.

След час детектив Гонзалес прекосяваше въпросния затревен квадрат. Беше смръщил чело и държеше лаптопа пред себе си като някой високотехнически вълшебен жезъл.

Финли се усмихна.

— Как ми се иска да си бях взел фотоапарата. Щеше да се получи удивителна снимка.

Погледна сержант Майкъл Танисън, който очевидно не се чувстваше удобно пред малката компютърна лаборатория, лишена от прозорци и разположена на третия етаж на сградата.

— Той определено не е от твоята класа, Танисън.

— Малко хора са — отговори сержантът. — Нали точно поради тази причина ме извика. Мислиш ли, че Рейчъл Кърби е в университета днес? Бих искал да се срещна с нея.

— Страхувам се, че не — каза Финли. — Тя пътува тази седмица.

Танисън сви рамене.

— Няма проблеми. Вероятно щях да започна да заеквам и просто да се направя на глупак.

— Ти? — Финли го погледна изненадано. — Наистина ли?

— О, да. В моята област, тя е като рокзвезда.

Гонзалес спря рязко, все още втренчил поглед в лаптопа си.

— Ето! Това ли търсим?

Финли и Танисън скупчиха глави пред екрана и така го заслониха от слънчевите лъчи. Там се виждаше списък на над половин дузина устройства за безжичен Интернет. Гонзалес постави пръст върху едно на име WEBCAM 1.

— Това тук.

Танисън кимна.

— Повечето уебкамери са свързани посредством USB кабел, но много са безжични. Ако тази е същата, която видяхме в сайта *Колеж „Конфиденциал“*, задачата ни няма да е трудна.

Танисън извади малка сива кутия, снабдена с LCD екран. Гледа я няколко секунди, после направи знак на детектива.

— Елате с мен.

Гонзалес и Финли го последваха в общата спалня на Донър Хол, после изкачиха стълбите до четвъртия етаж. И накрая спряха пред врата в дъното на коридора. Танисън гледа устройството още известно време, след което вдигна поглед към тях.

— Тук е.

Финли почука на вратата.

— Кой е? — извика мъжки глас.

— Полиция. Може ли да разговаряме с вас?

Тишина.

После чуха забързани стъпки, отваряне на чекмедже, шум от течаща вода.

— Какво става? — запита шепнешком Танисън. — Дали не трябва да влезем?

Финли се усмихна.

— Не, дай му минутка.

Гонзалес се обърна към Танисън.

— Ние сме в университетското градче, помниш ли? Детето вероятно е пушило трева досега. Да го оставим да се приготви за срещата си с нас.

Танисън смръщи вежди.

— Не беше ли по-добре да нахълтаме и да го постуваме малко?

— Какво би предпочел да постигнеш? Да получиш доброволно сътрудничество в случай за опит за убийство или да пребиеш дете заради достъпа до уебкамерата му?

Гласът отвътре най-после отново се обади.

— Идвам веднага!

— Не бързай — отговори Финли.

След още около трийсет секунди водата спря да тече и вратата им отвори дребен и жилав младеж с къдрава коса. Лицето му блестеше от пот.

— Лош момент ли улучихме? — запита Гонзалес.

— Не. Аз просто... учех.

— Добре. Аз съм детектив Гонзалес, а това са детектив Финли и сержант Танисън. А ти си...?

— Дан Морсхед. Всичко наред ли е?

— Можем ли да влезем?

— Да, разбира се.

Младежът отвори широко вратата. Стаята беше малка дори за стандартите на университета, а плакатите, залепени по стените, разкриваха любов към бирата, марихуаната и Натали Портман. Детето улови погледа на Финли към плаката с американското знаме и листа марихуана. Навлажни устни.

— На съквартиранта ми са.

Танисън застана до бюрото, върху което беше уебкамерата, извита към прозореца. Той като че ли беше придобил власт и сила от самото присъствие на техника в стаята, поведението му коренно се промени и от свито дете той се превърна в роден водач. Посочи камерата.

— Твоя ли е?

Дан кимна.

— Да.

— Ти изпращаш образ до сайта *Колеж „Конфиденшъл“*, нали?

— Много хора го правят — отговори младежът.

— Знам — увери го Танисън. — Успокой се. Не си загазил. Надяваме се да можеш да ни помогнеш. Откога е включен компютърът?

Дан сви рамене.

— Не знам. Може би от два месеца.

— А записваш ли случайно това предаване от уебкамерата?

— Не.

— Добре, ще се наложи да взема за известно време компютъра ти.

— Какво?

— Възможно е да има важни доказателства в твоя хард диск.

Детето местеше поглед от Танисън на двамата детективи и обратно.

— Нямате ли нужда от съдебна заповед, или нещо подобно?

— Не и ако ти ни разрешиш — каза Гонзалес. — Ако откажеш, аз ще изчакам тук, докато партньорът ми получи съдебно разпореждане.

Танисън премести стола до бюрото, за да разгледа компютъра, който беше под него.

— Ако има файлове, от които имаш спешна нужда, мога да ги прехвърля на флашка.

— Имаме ли разрешението ви да вземем компютъра, мистър Морсхед? — Гонзалес отиде до мивката и преднамерено сведе поглед към канала. — Наистина ще се радваме да получим сътрудничеството ви.

Дан замръзна на мястото си.

— Да. Вземете го. — Успя да се усмихне, макар и несигурно. — Няма проблем.

Хотел „Мадона“. Рейчъл смръщи вежди, когато колата спря на паркинга пред големия хотел, намиращ се на приблизително четирийсет и пет мили от замъка Хърст.

— Тематичен хотел?

— Защо не?

— Странен избор. И друго име би свършило работа.

— Обаче няма да е толкова забавно. Реших, че имаш нужда от пълна промяна.

— Както и да е. — Тя слезе от колата и тръгна към входа. — Няма значение, щом има легло.

— О, със сигурност има. Всякакви видове и модели. Тематичните стаи ще те изненадат.

— Нямам търпение. Следващия път може би ще ме заведеш в Дисни Уърлд.

— Ще поработя по въпроса. Това място обаче е малко по-скандално, както ще откриеш.

Тя разбра, че е прав, когато портиерът я придружи до стаята ѝ. Стените бяха тъмнорозови и на всяка една имаше огледало.

— Мили боже!

Травак се засмя.

— Казах ти. Всъщност изглеждаш изключително секси сред тези огледала. Те придават определена чувственост, нали?

Тя го погледна изненадано и откри, че той отново е прав. Огледалата отразяваха топлия цвят на стените и придаваха на Травак драматични очертания. Той изглеждаше изключително строен, мускулест и мъжествен.

Тялото ѝ незабавно отговори на онова, което очите ѝ виждаха.

С мъка откъсна поглед от него.

— Нямам търпение да видя твоята стая.

— А аз мога да чакам. Харесва ми да те гледам сред това обкръжение. — Извърна се. — Моята е отсреща. Да отидем да видим каква фантазия са ми приготвили. Стаята се казва Скалистото дъно.

„Много подходящо“, помисли си Рейчъл, когато видя каменните стени на стаята му.

— Не е и наполовина толкова интересно. Макар че да имаш водопад на стената е малко необичайно — каза Травак и остави лаптопа си на малката масичка. — Харесва ми да те гледам извън обичайната ти среда. Изглеждаш страхотно, оцветена в тъмнорозово. Защо да не инсталираме лаптопа в стаята ти?

— И тук е добре. — Тя наблюдаваше как Травак осъществява кодираната Интернет връзка с лабораторията ѝ. — Но ти си прав, този хотел определено е смяна на обстановката. Не прилича на нищо, познато ми в тази Вселена.

— Но е запомнящо се. Ако животът е сбор от всичките ни преживявания, трябва винаги да търсим най-запомнящите се. — Усмихна се. — Сигурна ли си, че не искаш да се върнеш в стаята си и да се къпеш в светлината на огледалата?

— Точно там отивам. Но ще изгася осветлението и ще си легна.
— Обърна се към вратата. — Тази вечер мога да мина и без други странни преживявания. Лека нощ, Травак.

Рейчъл се събуди в седем сутринта, а четирийсет и пет минути след това вече чукаше на вратата на Травак.

— Добро утро. — Травак отвори вратата. — Добре ли спа?

— Толкова добре, колкото можеше да се очаква — каза Рейчъл.
— Онези тъмнорозови стени като че ли пулсираха дори в мрака.

— Можех да сменя стаята си с твоята, но водопадът на моята стена може би щеше да ти пречи повече. — Кимна към лаптопа, който все още беше на масата. — Установих връзката. Вал би трябвало да е на...

— Травак? — Гласът на Вал Чо неочаквано се разнесе от високоговорителите.

— Да, Вал. — Травак премести лаптопа така, че да включи и Рейчъл в образа от уебкамерата, който предаваха до Хюстън.

Рейчъл се наведе напред.

— Здравей, Вал. Получи ли новите символи, които ти изпратихме?

Травак увеличи образа и фигурата на Вал изпълни екрана. Тя седеше зад бюрото си в компютърната лаборатория.

— Да. Саймън ги вкарва в компютъра. Питахме се колко ли закона сте нарушили, за да стигнете до тях.

Травак се усмихна.

— Сега няма да разискваме този въпрос.

— Студентите, които бяха с вас в Лас Вегас, продължават да говорят за партито, което сте вдигнали онази нощ. Все още изпитвам горчивина, че не бях поканена.

— Трябваша ни хора, които да се смесват с тълпата, да не бият на очи. А Вал Чо не отговаря на това описание. Ако някога имаме нужда от жена, от която мъжете да не могат да отделят поглед, ще ти се обадим.

Дори на компютърния екран, Рейчъл видя как червенината заля бузите на Вал.

— Саймън се опита да ми каже същото — каза тя. — Можех да се облека според случая.

— Може би следващия път — каза Рейчъл. — Имам нужда от теб, за да се грижиш за Джоунси. Трябва да сме сигурни, че използва всички компютърни цикли, които добавихме миналата седмица.

— Засега всичко е наред. Нортън не си губи времето.

— Не се е обаждал цели два дни. Мисля, че най-после успяхме да му затворим устата. Как се справя Джоунси с кода?

— Още няма резултати. Достатъчно трудно е да се преведат и древни езици, които са разбираеми.

— Точно поради това имаме нужда от Джоунси. Той трябва да реши загадката вместо нас — каза Травак. — С твоя помощ, разбира се.

— Работя по въпроса. Обаче няма нужда да ви казвам, че колкото повече информация ми дадете, толкова по-бързо и по-лесно ще се справя.

— Работи, Вал — каза Рейчъл. — И ти благодаря за помощта. — Наведе се и сложи край на връзката.

Травак се обърна към нея.

— Добре е да имаш Вал в екипа си. Очевидно е, че би направила всичко за теб.

— И не само има желание, тя има и способности. Което е рядка комбинация.

Той я гледа внимателно още миг.

— Ти искаш най-доброто от нея, както направи и с онези студенти в Лас Вегас. А хората изведнъж откриват, че са живи, когато неочаквано и за самите себе си откриват, че са способни на неща, за които дори не са мечтали.

— Но все пак ти си този, за когото студентите продължават да говорят — каза тя сухо.

— Аз знам как да възнаградя добрата работа и как да съобразя нуждите си с тези на другите, което обаче не е същото. Завиждам ти.

— Но защо...

— Възможно е да имам потенциално добри новини — прекъсна я той, когато затвори лаптопа. — Може би няма да се наложи да копаем за следващото парченце от мозайката.

Той очевидно искаше да смени темата. Може би не желаше да разговаря по въпроси, които въвличат лични неща. Травак се беше приближил много до искреността в отношенията, а ето че сега бързаше да се отдръпне.

— И кога го реши?

— Снощи. — Травак взе няколкото листа, които беше оставил до преносимия си принтер. — Не можах да спя, затова започнах да търся информация за прасето, което можело да строи градове.

— И си го открил?

— Вярвам, че да. По-точно е обаче да се каже, че той бил фермер, който отглеждал прасета, когато не строил градове. Макар голяма част от богатството му да идвало точно от строителните му умения, имал огромен успех и в отглеждането на прасета.

Рейчъл взе листовете, прегледа ги и забеляза, че всички те представят снимки и текстове, свързани с едно определено място, където се правят разкопки.

— И кой, по-точно, е бил той?

— Благородник на име Нимаатра. Живял по времето на Пешет и дори в същата област. Висшата класа не ядяла свинско, но някои от тях като Нимаатра направили огромно състояние от продажбата на прасета. Той бил също така всепризнат майстор-строител.

— Уникална комбинация — каза Рейчъл. — Вероятно не са били много хората, които са имали способности в тези две специалности.

— Моята мисъл е абсолютно същата. Той бил известен с построяването на огромни, внушителни сгради — било то частни домове или институции. Възможно е той самият да е построил института с пансион за жените лекарки, за който била тръгнала Пешет. Възможно е също да е бил поредният неин благодарен пациент.

— Знаем ли къде е гробницата му?

Травак кликна два пъти върху една иконка на екрана на лаптопа и се отвори прозорец, на който се виждаше музейна експозиция.

— По-голямата част от нея е все още в Египет, но най-забележителната ѝ част е вече на хиляди мили оттам. Вероятно трябва да разгледаме тази изложба.

Рейчъл се наведе към екрана. Видеоматериалът не беше особено ясен, а изложбата понякога биваше закривана от гърбовете на посетителите, които ту се появяваха, ту изчезваха от екрана. Обаче тя

виждаше съвсем ясно каменната стена, по която бяха изрисувани древноегипетски фигури.

— Как стигна до това?

Травак се усмихна.

— You tube, независимо дали вярваш или не. Гледаме записа от камерата на турист. Все още не съм успял да намеря снимки онлайн, но изпратих молба за помощ до няколко приятели. Сигурен съм, че ще получа електронна поща през следващите няколко часа.

— Къде се намира музеят?

— Санкт Петербург.

— Предполагам, че няма да имаме достатъчно късмет това да е градът с въпросното име във Флорида.

— Страхувам се, че си права. Говоря за известния град в Русия. На екрана виждаме Ермитажа.

— Зимната палата?

— Едно и също е. Релефът от гробницата е главната атракция. Изобразява гощавка, която е предназначена да умилостиви боговете.

— Мисля, че там ще ни е малко по-трудно да влезем, отколкото в замъка Хърст.

— Вероятно. Макар че няколко хиляди революционери са успели да преминат като буря през портите.

— А може би ще успеем да измислим план, който да включва по-малко екзекуции?

Той се усмихна леко.

— Щом настояваш.

— И така, сега какво?

— Ще изчакаме да видим дали снимките ще ни разкрият онова, което искаме да знаем. Обаче се съмнявам, че ще имаме такъв късмет. Вероятно ще се наложи да разгледаме внимателно стената на гробницата.

— И как ще го направим?

— Ще отидем там и ще преценим ситуацията. А след това...

— Да?

Той сви рамене.

— Мисля, че ще намерим начин да получим точно онова, което искаме.

Отново тези негови проклети спокойствие и увереност, които още в началото я бяха ядосали. Обаче в този момент имаше нужда точно от тях, осъзна с учудване. Али имаше нужда от тях.

Али.

— Щом се налага да отидем до Санкт Петербург, можем да вземем самолет от Хюстън.

Травак поклати глава.

— Сигурен съм, че има директен полет от Лос Анджелис.

— Пет пари не давам. Трябва да видя Али, преди да тръгнем. Изключително важно е за мен.

Рейчъл очакваше Травак да започне да спори с нея, но той само я гледа дълго, преди да кимне.

— Добре.

Щабът на Националната агенция за сигурност Вашингтон, окръг Колумбия

„Тук трябваше да бъде и моят офис“, помисли си Нортън.

Седеше в чакалнята на помощник-директора Робърт Пиърс и се опитваше да не показва раздражението си, породено от факта, че го караха да чака. И от красивата секретарка, която се отнасяше с него като с външен човек. И най-вече от факта, че неговият офис все още не беше в тази сграда.

По дяволите.

Пиърс застана на прага.

— Нортън, радвам се да те видя. Влез.

Нортън пристъпи в оскъдно декорирания офис на Пиърс и преднамерено не обърна внимание на закачените по стените снимки, на които се виждаше самият Пиърс в компанията на президента и други особено важни лица. Пиърс му направи знак да седне.

— Твоето обаждане ме разтревожи. Какъв е последният отчет за ситуацията?

Нортън седна.

— Все още не сме сигурни защо Рейчъл Кърби се е превърнала в мишена. Първоначално мислехме, че изстрелът е бил случаен или пък е бил даден от човек, чийто гняв тя е предизвикала — било то в личен или професионален план.

— И какво ви кара сега да мислите, че не е така?

— Изстрелът е бил планиран предварително и изключително внимателно, стрелецът е успял да избяга незабелязан.

— Да, но не е свалил мишената.

— Още два сантиметра и тя щеше да е мъртва. Като се има предвид разстоянието, от което е даден изстрелът, попадението е впечатляващо.

— Предполагам, също така, че не е особено трудно да напуснеш оживено университетско градче.

— Но той не само е успял да избяга, изтрил е дори записите от охранителните камери.

— За какво говорим?

Нортън го осведоми за развоя на разследването, макар че беше отделил не малко време за написването на доклада си. Дали вече никой не ги четеше?

— Работихте ли съвместно с местната полиция? — запита Пиърс.

— Не, но наблюдаваме техния напредък посредством източниците си в полицейското управление. Решихме, че е по-добре да не издаваме интереса си към разследването.

— Добре.

— Обаче въпреки това двамата детективи, които работят по случая, се свързаха с мен. — Направи пауза. — Те подозират, че нашият проект има нещо общо със стрелбата по Рейчъл Кърби.

— Имаме ли файлове за въпросните служители на реда?

— В процес на попълване са. Ще ви ги изпратя в края на деня.

— Предпочитам да не се замесваме, освен ако се налага. Да видим първо колко настоятелни ще бъдат те. Абсолютно ли си сигурен, че Травак не е компрометирал данните ни по някакъв начин?

— Нашите специалисти прегледаха през лупа неговото проникване в системата на Кърби. Не би могъл да се интересува по-малко от *който и да е* неин проект. Неговият проект е бил единствената му грижа.

— Какъв проект? Разгледахте ли го?

— Разбира се. Травак се опитва да декодира някакъв код, изписан с древноегипетски йероглифи.

— С каква цел?

— По време на разпита му в Кайро той заяви, че крайната цел не му е известна. Посочи, че неговият интерес е напълно научен.

— И вие му повярвахте?

— Не. Джон Травак е човек, който винаги преследва парите, не научните звания. Нашето разузнаване предположи, че фармацевтичната компания „Милс“ също е замесена по някакъв начин.

— Интересно.

— Във всеки случай, щом стана ясно, че Травак не представлява заплаха за нашия проект, ние се отказахме от по-нататъшно разследване на случая.

Пиърс събра върховете на показалците си в жест на размишление.

— Да обърнем подобаващо внимание на кода, върху който работи Травак. Нека нашите момчета се заемат с него.

— Травак вече разполага с една от най-мощните компютърни системи в света.

— Спориш ли с мен, Нортън?

— Не, сър. Просто коментирам. Може ли вече да си вървя?

Грешен ход. Трябваше да прояви повече търпение. Обаче Пиърс го беше разгневил вече достатъчно. Пиърс кимна.

— Да. Свободен си. — Облегна се назад. — Бягай, Нортън.

Това пренебрежително освобождаване го разгневи дори повече от предхождащия го разпит и забележки. Нортън се изправи и тръгна към вратата.

— Отлична работа — каза Пиърс тихо. — Знаех предварително, че ти си точно човекът, който ще се справи с проекта на Рейчъл Кърби. Обаче усилията са на целия екип и ще бъде много нещастен, ако открия, че правиш нещо, което би поставило Агенцията в неловко положение.

Нортън се запита кой ли беше поднесъл информацията на Пиърс. Или може би той блъфираше? Насили се да се усмихне.

— Не знам какво искате да кажете. Винаги съм бил верен на Агенцията.

Пиърс кимна и сведе поглед към книгата върху бюрото си.

— Както се изрази ти, просто коментирам.

— Русия?

Али се отпусна на стола и загледа как Рейчъл хвърля сака върху леглото, вади дрехите, които бяха вътре от пътуването ѝ до Египет, и ги натъпква набързо в коша за пране.

— Да. Санкт Петербург. Полетът е в 20:30 тази вечер.

— Но ти току-що се върна!

— Престани. Искях да те видя, преди да тръгна.

— Защо?

— Трябва ли да имам причина?

— Понякога не те виждах дни наред, когато стоеше затворена в проклетата лаборатория. Какво те кара да мислиш, че в момента имам нужда от теб?

Рейчъл се спря рязко.

— А хрумвало ли ти е някога, че може би аз имам нужда от теб!

— Имаме време, Рейчъл. Периферното ми зрение се върна, в момента се чувствам изключително добре. Няма нужда да правиш това.

— Казах ти, просто исках да те видя.

Али дълго я гледа.

— Какво има?

— Нищо. — Рейчъл извади чисти дрехи от гардероба и ги подреди грижливо в чантата.

— Не ме лъжи.

— Казвам истината. Защо трябва да има нещо? Тази е най-голямата надежда, която сме имали до този момент.

— Но е възможно също така пътуването да е напразно. Това ли те тревожи? Мислиш, че този е последният ми шанс?

— Разбира се, че не.

Али се усмихна.

— Лъжкиня.

— Просто... — Рейчъл седна в края на леглото. — Мисля, че този е *най-добрият* ти шанс. Поне засега. И не искам да го прецаквам.

— Няма. Ти си неспособна да прецакаш каквото и да е. Ти си като един от твоите суперкомпютри.

— Не би го казала, ако знаеш колко вируси има в някои от тях.

— За теб не е типично да се съмняваш в себе си. Какво става сега?

— Струва ми се, че съм се впуснала в търсене на съкровище, когато най-голямото в света е просто зад ъгъла.

— Не, съвсем не е близо — каза Али. — А в Русия.

Рейчъл се засмя тихо.

— Разбрах. Но светът е малък, все пак.

— Ако това трябва да ми напомни за онази успокояваща песничка на Дисни Уърлд, попадението ти е ужасно неточно. Няма нищо, което би могло да ме утеши, след като стрелях по теб и се озова в болница. — Стисна устни. — И след като не искаш да ми кажеш истината за случилото се от тогава насам, не мога да съм сигурна какво би могло да ти се случи, след като излезеш от дома.

— Не бих се поставила преднамерено в опасност. — Не се осмели да я погледне. — Прекалено съм практична.

— Но признаваш, че нарочно захаросваш всяка дума, която ми казваш.

„Али е упорита като булдог“, помисли си Рейчъл. Не би могла да я излъже.

— Предполагам, че не искам да те тревожа без причина.

— А аз мисля, че може би има причина. — Али се изправи и прекоси стаята, за да отиде до Рейчъл. — И преди да тръгнеш оттук, ще узная истината. — Седна на леглото до нея и взе ръцете ѝ в своите. — Няма повече да захаросваш думите, няма да избягваш истината. Ще ми разкажеш за всичко случило се онзи ден. — Погледна Рейчъл право в очите. — Всичко. Ако ме обичаш, няма да се отнасяш с мен като с дете. Не е честно.

По дяволите, Али беше истински загрижена. Трябваше или да я излъже, или да рискува да засили тревогата ѝ. Не трябваше дори да спомене пред Травак, че иска да види Али.

— Али, не искам да обсъждам това.

— Проявяваш ненужно упорство. Въпреки това ще ми кажеш.

А Рейчъл си помисли, че твърдоглавата е Али. Тя имаше крехко тяло, но изключително силен дух. Нямахте да се откаже. Макар и нежно, щеше да настоява, докато Рейчъл не се предаде.

— По дяволите, проявяваш ненужна упоритост.

— Семейна черта. Говори.

Рейчъл въздъхна.

— Откъде искаш да започна?

— От Египет, а после да ми разкажеш всичко последователно. С всички подробности.

„Направи го бързо. Просто изреждане на факти, никакви чувства.“

И тя започна да говори. След като свърши, Али не каза нищо. Остана мълчалива дълго време. Накрая стана, отвори гардероба и извади втори куфар.

— Какво правиш? — запита Рейчъл.

— Вземам го назаем, тъй като е твоят.

— Защо?

— Ще дойда с теб.

— Напротив.

— Нямах избор. Не мога да ти позволя да летиш до другия край на света, да рискуваш живота си заради мен, а аз да стоя тук и нищо да не правя.

— Но ти трябва да се грижиш за себе си.

— Ще се грижа. Но също така трябва да се грижа и за теб. Двете трябва да се грижим една за друга. Както правехме, преди да се разболея и ти да започнеш да се отнасяш с мен така, сякаш съм направена от стъкло. Помниш ли сестрите Денисън?

А как би могла да ги забрави? Макар че споменът беше избледнял, отстъпил на заден план пред мисълта за болната Али. Преди болестта да я победи, Али беше енергично и издръжливо дете. И винаги се впускаше в юмручен бой, ако някое от съседските деца дразнеше ученолюбивата ѝ сестра. Най-хубавият час за Али дойде един ден, в който те двете бяха в столовата на началното училище и тя използва таблата за храна, за да пребие три момичета, които удряха и измъчваха психически сестра ѝ.

— Това е по-различно от случая със сестрите Денисън — каза Рейчъл.

— Разбира се. Възможно е да имам нужда от две табли.

Господи, спомените от детството започнаха да заливат Рейчъл. Двете бяха толкова близки в онези дни, че можеха да довършат изречение, започнато от другата. А онази екскурзия до Скалистите планини, когато и двете бяха паднали в поточето и едва не бяха измръзнали! А опаковката от папиемаше, която Рейчъл беше направила за осмия рожден ден на Али и която беше толкова здрава, че не можаха

да я отворят! Цялата онази любов беше останала, но невинността им беше отнета.

— Мога да се справя, Рейчъл — каза Али тихо. — Позволи ми да ти помогна.

— Идеята не е добра. Обещавам да ти се обаждам всеки ден.

— Няма да има нужда. Защото ще съм до теб.

— Али...

— Трябва да го направя. Не разбираш ли? През всичките тези години не можах с нищо да ти помогна. Не можех да използвам ресурсите на суперкомпютрите, да ги насоча към намирането на лекарство за моята болест. Не можех да грабна микроскоп и да изследвам възможностите за лечение. Но това... Това е нещо, с което ще се справя. Когато се чувствам добре, както в момента, съм силна както преди. Използвай тези моменти. Използвай *ме*.

Рейчъл гледаше втренчено сестра си, поразена от страстта в гласа ѝ. Али никога не беше изглеждала така силна, толкова жива, както в този момент.

— Имам нужда да направя това — повтори Али.

— Мога да те разбера.

— Значи идвам с теб. Паспортът ми все още е валиден след онова пътуване до Италия, което направихме с Лети преди две години. Ако не ме вземеш със себе си, ще те последвам сама. И без това щях да го направя. Няма начин да ме изгубиш. Ще полудееш от тревога, ако тръгна сама. Ще се чувстваш много по-удобно и спокойна, ако съм под крилото ти.

— Всичко си премислила.

— Ще го направя. И трябва да намеря начин да те накарам да се съгласиш.

Рейчъл кимна бавно.

— Май няма начин да те разубедя.

— Познаваш ме добре.

— Да, така е. — Щом веднъж Али решише нещо, нищо не можеше да я разколебае.

— А какво ще каже Травак? — запитала Али.

— Не знам — сви рамене Рейчъл. — Не че ме интересува особено. Не мога да му позволя да ръководи всичко. Той ще е тук след два часа, за да ме отведе до летището. Ще му кажем тогава.

ГЛАВА 12

Погледът на Травак се премести от Рейчъл на Али.

— И аз нямам дори право на глас?

Али се усмихна.

— Разбира се, че имаш. Но сме две на едно. Ще дойда.

Травак погледна Рейчъл.

— Наистина ли би гласувала така?

Рейчъл кимна.

— Тя е заложила много повече на това пътуване от всеки от нас.

— Не мога да го оспоря. Но има ли някаква представа срещу какво сме изправени?

Али пристъпи напред.

— Да. Рейчъл не скри нищо от мен.

— Тя не ми позволи да го сторя — каза Рейчъл с горчивина. — Много добре знае какво прави. Али ще дойде с нас в Санкт Петербург.

— Чудесно — каза Травак. — Но трябва да знае, че е опасно да е около мен. Последният човек, който реши да ми помогне, в момента е в болницата в Кайро.

— Това трябва да ме уплаши ли, мистър Травак? — запита Али.

— Не. Просто е в интерес на истината.

— Добре, защото аз не се плаша лесно — каза Али тихо. — Лекарите непрекъснато ме уверяват, че съм на прага на смъртта, още откакто навърших тринайсет. Искаш ли да познаеш истинския страх? Опитай да се справиш със смъртната присъда в тази възраст.

— Не мога дори да си представя — каза той сериозно.

— Но когато преминеш през нещо като това, усещаш безмерна свобода. Разбираш кои са важните неща в живота. А онова, което правите двамата с Рейчъл, е важно.

— Освен ако не се окаже, че е нищо.

— Просто не искаш у мен да се породят напразни надежди. *Опитът* е важен. А дори да е истинското лекарство, пак няма как да

съм сигурна, че ще ми помогне. Понякога на медицинските открития са необходими години да стигнат от лабораториите до клиниките.

— Не говори така — каза Рейчъл.

— Но истината е такава, нали? И, повярвайте ми, ако намерим лекарство, ще се вкопча здраво в живота. Толкова дълго успях. Но във всеки случай, то ще помогне на много хора. — Обърна се към Травак. — За мен това е прекалено важно, за да се откажа да бъда част от него.

— Щом осъзнаваш рисковете...

Али хвана дръжката на куфара с колелца.

— Повярвай ми, за мен ще е много по-рисковано да остана тук и да не правя нищо.

Беше 02:00 след полунощ, когато Али вдигна поглед от списанието и видя, че в цялото отделение първа класа свети само една лампа. „Травак“, осъзна тя. Той беше три редици по-напред и от другата страна на пътеката. Погледна сестра си, която беше до нея. Тя спеше дълбоко, подпряла глава на прозореца. Али тихо разкопча колана си и тръгна към Травак.

Когато се приближи, видя, че той бързо записва нещо в тефтера си и от време на време поглеждаше към екрана на лаптопа. При приближаването ѝ вдигна поглед.

— Здравей.

— Здравей — каза тя и посочи празното място до него. — Може ли?

Травак премести листовите, които беше оставил върху седалката.

— Разбира се. Мислех, че спиш.

— Опитах се, но никога не съм можела да спя в самолет. — Али седна до него и закопча колана. — А предполагам, че ти си един от малкото хора, които никога не спят.

— Това е проклетие. Всеки път, когато затворя очи, се страхувам, че животът ми се изплъзва. Или че пропускам нещо.

— Може би затова сънуваме.

— Аз не сънувам. Поне не помня. Предполагам, че за това за мен е толкова важно да живея на високи обороти.

— Рейчъл също заспива много трудно. Но при нея това е, защото не може да изключи мозъка си. Тя винаги работи поне по петдесет задачи едновременно и се страхува, че ако спре за малко, няма да може да се върне на пистата, така да се каже.

Травак погледна назад.

— В момента няма проблеми.

— Необичайно за нея. Сигурно е изтощена.

— Последните няколко дни бяха особено трескави. — Травак се усмихна. — Сестра ти ще промени света. И което е дори още по-важно, тя го знае. Когато човек има подобна цел, е трудно да се откаже или да намали темпото.

— Ако беше просто работата ѝ, щеше да е добре. Но понякога ми се струва, че я преуморява точно работата, свързана с намирането на лекарство за моята болест. Това се отразява на *нейното* здраве.

Травак поклати глава.

— Не вярвам. Тя е намерила начин да фокусира работата си така, че да успее да ти помогне. Мислиш ли наистина, че би намалила усилията си, ако например състоянието ти изведнъж и рязко се обърне?

— Това звучи зловещо.

— Да се обърне в добрия смисъл, разбира се. Сестра ти ще намери нещо друго, върху което да съсредоточи усилията си. Обаче ти ѝ даваш мотив да бърза, придаваш ѝ нови сили. Когато бяхме у вас, ти спомена с каква яснота болестта ти помага да видиш ситуацията. Мисля, че е подействала по същия начин и на сестра ти.

— Ще се опитам да го запомня.

— Това е истината.

— Както и да е. — Тя гледаше право напред. — Дойдох при теб, за да те предупредя.

— Ето, *това вече* звучи зловещо.

— За много кратко време ти успя да спечелиш на своя страна един от най-блестящите мозъци в света и една от най-мощните компютърни системи. Единствената причина, поради която успя, е, защото я убеди, че това може да ти помогне.

— Права си.

Али сниши глас, защото стюардесата крачеше по пътеката.

— Мистър Травак, ако открия, че използваш мен или болестта ми, за да заблуждаваш сестра ми по някакъв начин, ще те унищожа.

Възможно е да се съмняваш дали ще мога, но ти обещавам, че ще намеря начин.

Травак дълго време я изучава с поглед. Накрая кимна.

— Разбирам. И те уверявам, че винаги съм бил напълно искрен с Рейчъл. Знам колко е важно това за нея... И за теб.

— Заради теб самия се надявам да казваш истината.

— Така е. Ти си прекрасна сестра, Али.

— Да. — Али разкопча колана, изправи се и тръгна към мястото си.

— Али...

Тя се обърна.

— Да?

Усмивката озари и стопли лицето му.

— Вярвам, че е възможно и да се зарадвам, задето реши да дойдеш с нас.

Международно летище „Пулково“

Санкт Петербург, Русия

Рейчъл, Али и Травак влязоха в сградата на оживеното летище и Травак посочи надписа, указващ митническите служби.

— Ще се наложи да минем първо оттам.

— А после — какво? — запита Рейчъл.

— Някой ще се срещне с нас, щом минем през митницата. Оттам ще...

— Джон Травак? — прекъсна ги висок и плешив млад мъж, облечен в руска военна униформа. Говореше английски с отчетлив руски акцент.

— Да? — отговори Травак предпазливо.

— Елате с мен, моля. Всички.

— Има проблем ли? — запита Рейчъл.

Войникът намести карабината, която висеше през рамото му.

— Не и ако ме последвате. Оттук.

Рейчъл и Али погледнаха Травак.

— Това не е нито времето, нито мястото да се задават въпроси. Оръжието е отличен аргумент. — Травак посочи войника. — Оттук...

Последваха войника и спряха пред една подсигурена врата, снабдена с устройство, в което войникът вкара код за достъп. Той отвори вратата и им направи жест да минат. Тръгнаха по дълъг коридор, чийто под беше бетонен, а от двете му страни имаше няколко затворени врати. Рейчъл се обърна към Травак.

— Кажи ми, че не си в нечий списък.

— Сигурен съм, че за всичко това вече са се погрижили — прошепна той.

— *Какво?*

— Шегувам се. Нямам представа за какво става въпрос.

— Копеле!

Войникът отвори друга врата, която ги изведе навън — на тесен тротоар. Мястото беше безлюдно, ако се изключеше едрият и пълен мъж с гъста сива брада и раница, праметната през лявото рамо. Очите му светнаха, когато ги видя.

— Джон Травак! Добре дошъл в Санкт Петербург. Виждам, че вкусът ти по отношение на компанията, в която пътуваш, значително се е подобрил.

Травак се усмихна и се здрависа с него.

— А аз виждам, че все още изключително приличаш на Дядо Коледа.

— Но аз съм вашият Дядо Коледа. Няма да чакате на ужасно дългите опашки пред митническите служби, никаква суетня. — Сви рамене. — Коледа дойде рано за вас.

— Лев, запознай се със сестрите Кърби. Това е Рейчъл, а това — Али.

Лев се поклони.

— Очарован съм. Удоволствието е изцяло мое. Надявам се, че ескортът, който ви уредих, не ви е разтревожил. След дългото пътуване, исках да ви спестя повече неуредици и неудобства. — Лев отвори раницата и извади съвсем нова игра „Нинтендо“, която подаде на младия войник. — Ето, приятелю. С много благодарности за добре свършената работа.

Войникът сведе поглед към ръцете си.

— Първоначалната сделка беше за двама души. Не знаех, че ще са трима.

— Аз бях добавена в последната минута — обади се Али.

Лев отново бръкна в раницата.

— Прав си. Какво представлява всяка система за игра без най-последните игри? Ето ти удивителната най-нова игра „Индиана Джоунс“, плюс предизвикателството, наречено водни ски, както и още две други. Ще прекараш страхотно.

Войникът кимна и остави игрите върху конзолата.

— Да, тези ще ми свършат работа. Благодаря ти.

— Аз ти благодаря, приятелю. Ще поддържаме връзка.

Войникът влезе обратно вътре и заключи вратата след себе си.

Травак се обърна към Лев.

— Откога видеоигрите са се превърнали в награда тук?

Лев сви рамене.

— Зависи с кого си имам работа. За мъжете под трийсет има много малко по-ценни неща.

Рейчъл се замисли за Хал Демански, който също играеше, както и негови приятели мултимилиардери. Мъжете и техните играчки.

Лев посочи „Мерцедес“-а, паркиран до тротоара.

— Елате. Трябва да посетим някои места.

След по-малко от час те вече вървяха по широките и богато украсени коридори на „Ермитажа“, който някога бил Зимният дворец на руските царе. Лев разпери ръце, за да покаже удивлението си пред цялото това великолепиe.

— Удивително, нали?

Рейчъл погледна масивните полилеи и златните корнизи. Във всяка една от залите имаше колони със сложни релефи.

— Да. И ми е почти достатъчно, за да разбере защо гладуващите жители на града са искали кръвта на кралското семейство Романови.

— Това не е правилният начин да се гледа на такава красота. Бих казал, че си циник.

Али се усмихна.

— Ако прекараш няколко часа със сестра ми, ще разбереш що е цинизъм.

Рейчъл поклати глава.

— Не е проява на цинизъм да мислиш за цената на нещата. И не говоря само за долари и центове.

Лев се обърна към Травак.

— Мисля, че приятелката ти може да се превърне в родоначалник на нова революция.

Травак се усмихна.

— Да, вероятността е доста голяма.

— Египетската колекция е пред нас. Общо взето, не бие на очи, обаче онова, което вие искате да видите, е широко рекламирано.

Влязоха в огромна зала и Рейчъл веднага позна забележителността, която беше видяла на видеоматериала, показан ѝ от Травак. Пристъпиха по-близо до варовиковата стена, на която се виждаше умело изработен релеф, изобразяващ гощавка и няколко животни. Травак разтвори бележника си и сравни образите с предварително направените от него рисунки.

— Какво правиш? — запита го Рейчъл.

— Изобразена е гощавка, но тя е нещо като жертвоприношение в чест на боговете. Просто ми се искаше да се уверя, че тук няма нищо, което не би могло да се види и на обикновен банкет в древен Египет.

— Като например нещо, чието място не е тук? — запита Али.

— Да. Обаче съм почти сигурен, че няма да имаме подобен късмет. Кодът вероятно е доста по-сложен от това.

Али поклати глава.

— А как Натифа е измислила кодовете? Искам да кажа, че огненото съобщение беше едва ли не гениално.

— Беше — каза Рейчъл. — Предполагам, че Натифа е била изключително умна жена. Била е лекар по време, когато жените в тази професия са били много малко. Но е възможно и да е получила помощ.

— От някой друг пациент на Пешет?

Травак погледна бележките си.

— Възможно е. Каквато и информация да се крие тук, не мога да я разшифровам, като просто гледам изображенията. Ще ни е необходимо време.

— Вече се споразумях с охраната — каза Лев. — Ще се върнем в десет часа тази вечер и ще можем да направим по-дълбоки проучвания.

Рейчъл се усмихна.

— Още някой подкуп под формата на видеоигра?

— Не. Този мъж е доста по-възрастен. Два кашона водка би трябвало да свършат работа.

— А ако не?

Лев сви рамене.

— Тогава, *три* кашона водка.

Финли се облегна назад и в този миг на бюрото пред него изведнъж се появиха три цветни компютърни разпечатки. Вдигна поглед и видя Гонзалес и Танисън да се усмихват така, сякаш бяха спечелили лотарията. Финли сведе поглед към разпечатките.

— Добре. Ще оценя жеста, ако престанете да се усмихвате така и ми обясните какво виждам.

Танисън посочи висок мъж в тъмносиньо яке.

— Мислим, че има голяма вероятност това да е човекът, стрелял по Рейчъл Кърби.

— Слушам ви.

— Образът е от уебкамерата на онзи младеж. От „Отдела по балистика“ ни увериха, че изстрелът е бил даден от този хълм. Единственият маршрут, който не е покрит от охранителните камери на университета, е тази пътека. — Гонзалес я проследи с показалец. — И погледни този човек.

Финли присви очи. Разпечатката не беше с добра резолюция. Лицето не се виждаше ясно, но дънките, черната тениска, ниско подстриганата коса и огромната раница се виждаха ясно. Той вдигна поглед.

— Прилича на типичния студент.

— Разбира се. Защо да бие на очи? Обаче, забелязваш ли колко е дълга раницата? И че не изглежда като пълна с учебници?

Финли я гледа още известно време.

— Ммм, да. Нещо стърчи и в двата края.

— Нещо, което може би е разглобен снайпер?

— Възможно е.

— Времето е отбелязано в долния десен ъгъл — каза Танисън. — И съвпада идеално с момента на стрелбата по Рейчъл Кърби.

Гонзалес посочи другите две разпечатки.

— Можем да го проследим по целия път до другия край на сградата, но там пътеката прави завой.

— И къде води?

— До много места. До залата, където се водят занятията по приложни изкуства, за библиотеката на отдела по право... — Гонзалес вдигна друга разпечатка. — И до паркинга, който е извън университетското градче.

— Май се майтапите с мен.

— Нашият човек не е паркирал там, но колата му е била на улицата — достатъчно близо, че да бъде заснета от повечето охранителни камери. Или не е знаел за това, или е решил, че е достатъчно далеч от мястото на стрелбата и не може да бъде свързан с нея. Очевидно не е отчел възможността студентска уебкамера да го залови във въпросния квадрат.

Финли взе четвъртата разпечатка и видя мъжа с огромната раница да се качва в черен „Мерцедес Бенц“.

— Окей, ето че сега изведнъж не прилича чак толкова на студент.

— „Мерцедес“-ът е от 2009 и отчасти се вижда номерът му.

— Нека позная. Откраднат е.

— Не. Бил е вдигнат от паяк на изхода на магистралата „Кейти Фрийуей“ преди два дни. А сега е на един от нашите паркинги за конфискувани автомобили. Искаш ли да го разгледаш?

След по-малко от час, Финли и Гонзалес прекосяваха покрития с чакъл паркинг за конфискувани автомобили, придружени от управителя на мястото, изгорял от слънцето мъж, под мишница с голяма оранжева папка.

— Момчетата от „Отдела за отпечатащи и улики“ дойдоха преди десет минути — осведоми ги той. — Показах им автомобила, но те решиха да ви изчакат.

Гонзалес кимна.

— Опитайте ли да се свържете със собственика?

Управителят погледна в папката.

— Не можахме да свържем номера с никого. Възможно е да е фалшив.

Свиха по алея, от едната страна на която беше оградата. Двамата облечени в бели престилки служители от „Отдела по доказателства“ им махнаха, застанали до задната броня на черен „Мерцедес“. Но след

като се приближиха, Гонзалес и Финли видяха, че израженията на лицата им са сериозни, дори мрачни.

— Какво има? — запита Финли.

В следващия миг порив на вятъра довя до тях силна остра миризма. Гонзалес покри носа и устата си с длан.

— О, по дяволите!

Двамата с Финли размениха погледи. И двамата познаваха много добре тази миризма. Един от двамата колеги от другия отдел им подаде бели маски за лице.

— Ето, ще ви помогнат, макар и малко.

Сложиха маските и Гонзалес посочи багажника.

— Ако този мирис се разнася от трупа на собственика, нищо чудно, че не е докладвал кражбата на автомобила. Отворете.

Един от двамата специалисти по събиране на улики отвори страничната врата, а след това — и багажника. Финли сложи чифт ръкавици, стисна здраво капака на багажника и го повдигна. Всички мъже се събраха около колата и загледаха. Гонзалес запита:

— Ти какво мислиш, Финли? Това нашият стрелец ли е?

— Може би. Има голяма вероятност.

Макар и да не бяха видели добре лицето му на снимката, гниещият труп може би беше на мъжа, когото беше заснела уебкамерата на студента. Същото сако, същата ниско подстригана коса, същата несръчно напълнена раница. Финли дръпна ципа и видяха разглобен снайпер.

— Да. Вероятността е дори по-голяма, отколкото мислех.

— Хм. — Гонзалес погледна двамата колеги от другия отдел. — Имате ли някаква представа какво е причинило смъртта?

— Не, по дяволите. Искате ли да направя предположение? — Един от тях освети трупа с фенерчето си. — Може би рана от нож в гърдите?

Гонзалес отстъпи назад. Миризмата се процеждаше, отвратителна, дори през маската.

— У него има ли документи, които биха ни помогнали да установим самоличността му?

Финли поклати глава.

— Не, доколкото виждам. Ще оставя на нашите приятели тук да го огледат. Мога да почакам. — Обърна се към специалистите. —

Обаче не се бавете излишно. Нуждаем се да узнаем кой е този човек. И то скоро.

Санкт Петербург

Русия

Лев спря малката каравана на брега на Нева. Усмихна се.

— Ето, най-послед. Съжалявам за натовареното улично движение, но такава е цената на техническия прогрес. Градът се е променил много през последните двайсет години.

— Градът е изключително красив — каза Рейчъл.

Никога преди не беше идвала в Санкт Петербург и беше силно впечатлена от чистите широки улици и архитектурата, вдъхновена от красивите немски и холандски сгради. Повечето от пешеходците бяха млади и добре облечени, градът буквално блестеше на светлината на следобедното слънце.

— Пристигнахме — каза Лев.

Тя гледаше, удивена, огромната парти-баржа, закотвена до брега. Беше пълна с веселящи се хора, които държаха питиета. Някои разговаряха, други се поклащаха в такт с повтарящия се ритъм на денс музиката.

— Мислехме, че ще ни заведеш у дома си.

Лев се усмихна.

— Да, така се изразих. Че ще ви заведа в дома си. Кое то и направих. Пред очите ви е моят дом. И на практика разполагам с доста голямо пространство на долните палуби.

— Тези хора твои приятели ли са? — запита Али от задната седалка.

— О, не. Не познавам нито един от тях.

— Но защо...?

Лев слезе от караваната и направи знак на Рейчъл, Али и Травак да го последват.

— Така е всяка вечер през седмицата. Хората, с които правя бизнес, винаги знаят къде трябва да отидат, за да си прекарат добре. И, в знак на благодарност, биха направили почти всичко за мен. Войникът, когото видяхте на летището, може би също ще дойде покъсно, ако не е прекалено погълнат от играта.

Травак кимна.

— Партитата, които Лев дава, са легендарни. Той винаги наема барман, който може да приготви всяка напитка, която ви хрумне, колкото и странна да е. Опитах се веднъж да го затрудня, но не, това е просто невъзможно.

Рейчъл хвърли на Травак раздражен поглед. Зле прикрито нетърпение.

— Това наистина ли е най-доброто използване на времето?

— Абсолютно. Не можем да се върнем в музея преди десет. Бих казал, че точно от това имаме нужда.

— Съгласна съм. — Али се усмихна, а стопанинът ги поведе по тясното мостче към борда на баржата. — Точно от това имаме нужда. Хайде, развесели се поне малко, Рейчъл.

— Али...

— Чуй музиката. — Али вече се поклащаше в такт и си пробиваше път през тълпата. — Прекрасно...

Рейчъл неочаквано си спомни думите на Травак, казани пред фонтана в Лас Вегас. Странно, че двама толкова различни души споделяха една и съща склонност да се веселят без задръжки.

— Остави я — каза Травак. — Ще се забавлява чудесно. Има нужда от това.

Рейчъл искаше да я последва. Да я защити. Точно което Али не искаше. И може би беше права. Беше виждала Али в такова състояние и преди, и винаги се беше възхищавала на способността ѝ да се гмурне в ситуацията. Накрая сви рамене.

— Добре.

— Добро момиче. А сега мога ли да ти донеса едно от онези питиета, за които ти разказах?

— Само едно. На работа съм.

— Аз също — усмихна се той. — Но аз съм като Али. Трябва да се възползваш от възможността да потанцуваш, когато музиката свири.

След по-малко от пет минути Рейчъл гледаше златистия връх на кулата на катедралата „Петър и Павел“ и отпиваше от най-вкусния коктейл с лимон. Дватамата с Травак се бяха облегли на перилата в една сравнително отдалечена част на палубата.

— Не ти ли казах? — запита Травак. — Най-добрият барман в цяла Европа.

— Може би си прав. Добрият барман често е тайната, която прави хората щастливи. Лев си знае работата.

— Можеш да се обзаложиш, че е така.

— Познаваш ли хора като него във всеки един град в света?

— Не във всеки град. Но човек винаги има нужда от хора, които знаят как да преминат забранената граница. Посветил съм години наред на създаването на контактите си. Някои от познатите си съм открил изключително трудно.

Погледът ѝ го изучаваше.

— Изглежда, си привързан към приятелите си.

— А защо не? Те са най-близо до понятието семейство за мен. Пътувам толкова много по света, че не мога да създам трайни връзки.

— И, Господ да ти е на помощ, ако се установиш.

— Не мога. Опитах веднъж или два пъти. — Направи гримаса. — Скуката едва не ме уби.

Тя виждаше как бездействието, липсата на нещо, което да ангажира вниманието му, може да го подлуди. Усещаше интелигентността, която го подтикваше, отваряше нови врати и хоризонти за него, посочваше му разни начини за действие. Той винаги беше жаден за нови неща, новите идеи го стимулираха.

— Но така може би си самотен.

— Понякога. — Той се усмихна. — Може би ще решиш, че страдам от фобия по отношение на обвързването. Не е така. Всъщност аз дори бях сгоден някога.

— И защо развали годежа?

— Не бях аз, а тя. Нел беше фотожурналист, имахме много общи черти. Известно време тя ме намираще вълнуващ, но притежаваше достатъчно здрав разум, за да разбере, че не би могла да ме промени. Вълнуващото не е нещо, което да пожелаеш за цял живот, то няма стойност в ежедневието. Тя дори не ме помоли да се променя. Просто... си тръгна.

— А ти щеше ли да се промениш, ако те беше помолила?

— Не. Тя беше права да ме напусне. Беше правилно по отношение на нея, а накрая се оказа верният отговор и за мен. Даде ми ценен урок. В живота винаги се налага да решиш кой си и от какво си

готов да се откажеш, за да бъдеш себе си. — Вдигна поглед към Лев, който прекосяваше палубата. — И после тръгваш по света и си създаваш приятели като Лев например, които не дават и пет пари, когато си тръгнеш от тях.

— Но дали Лев ще остане бездеен и ще гледа как унищожаваш едно от безценните съкровища на родния му музей?

— Може да не се стигне до това.

— Но е възможно и да се наложи. Разбрах, че си нанесъл доста щети, докато стигнеш до онази зала в гробницата в Египет.

— Ако трябва да бъде честен, по-голямата част от щетите бяха причинени от Даусън и хората му.

— Но ти щеше да направиш същото, ако се наложеше. Готов си на всичко, за да получиш онова, което желаеш.

Той отпи от питието си.

— Права си. Щях.

— И ако единственият начин да разгадаеш тайната на изложеното в Ермитажа е да го унищожис, тогава — какво?

— Ще го унищожа — отговори той простичко.

— Задай директен въпрос...

— Винаги мога да намеря начин по-късно да се реванширам на музея. Има хиляди древни стени по света и още хиляди, скрити в пясъка и още неоткрити. Но онова, което търсим, може да се окаже по-ценно от всички тях, взети заедно. И да даде на обществото повече чест и уважение, отколкото светът е виждал до ден-днешен. Така че, да, с радост бих пожертвал стената на един дребен благородник за тази велика цел. А ти?

Рейчъл се усмихна и отново отпи от питието си.

— Говорим за Али. Само постави длетото в ръцете ми.

— Хубаво е да знам, че двамата сме на едно и също мнение. — Травак посочи тълпата. — Между другото, сестра ти, изглежда, вече е намерила приятели.

Рейчъл се обърна и видя Али на малка платформа. Едър мъж без риза я беше качил на раменете си, а тя просто седеше там и се поклащаше в такт с музиката. Докато Рейчъл и Травак я гледаха, две други жени, също яхнали партньорите си през раменете, се приближиха и поздравиха Али с отворени длани. Рейчъл поклати глава.

— Тя не играе много добре ролята на инвалид, нали?

— Изглежда щастлива.

— Когато се чувства добре, тя е най-щастливият човек, когото познавам. Не приема нищо за дадено и цени всяко ново преживяване. Мога да науча много от нея.

— А когато не се чувства добре?

— Променила се е с течение на годините. Известно време изпитваше единствено гняв, особено в тийнейджърската си възраст. Сърдеше се на всички.

— Сигурно ти е било трудно.

— Беше. За мама и татко също. Но трябва да помислиш за това, колко по-трудно ѝ е било на нея.

— Близки ли бяхте в семейството?

— Да. Най-доброто семейство на света. Но мама получи инфаркт и почина, когато бях на шестнайсет. Смъртта ѝ беше истински удар за всички ни. Мама беше много специален човек. Татко се опита да бъде всичко и за двете ни. Доста трудно, предполагам, когато едната ти дъщеря страда от фатална болест, а другата е погълната от себе си и науката. Той беше удивителен. Загина в автомобилна катастрофа, докато бях в Япония, а аз се върнах у дома, за да се грижа за Али.

— Свършила си добра работа.

— Обичам я — каза тя протичко.

— Абсолютна преданост? Всичките проучвания, които направих за теб... Почти не се споменаваха мъже в живота ти. Видях те снимана на банкети, на които ти връчват награди, но обикновено беше в компанията на сестра си. Видях и твои снимки с гаджетата ти, но ти рядко беше с един и същи мъж.

— Знам добре, че не трябва да принуждавам мъжете на живота си да присъстват на тези скучни церемонии.

— Разбирам.

Тя направи гримаса.

— И, предполагам, не ги задържах за дълго до себе си.

— Джоунси винаги е бил основният център на вниманието ти?

— Джоунси е само последният от дълъг списък проекти, които поглъщаха времето и енергията ми. Но тази не е единствената причина. Обикновено ме привличат мъже, които изпитват страст към работата си. Също като мен.

— Компютърни специалисти?

— Не. Един от тях беше финансов аналитик, втори беше музикант, а друг — футболен треньор в колеж. Предаността им към работата правеше всеки един от тях ужасно интересен и вълнуващ, което обаче не е най-доброто за една връзка. — Усмихна се. — Което може би също беше добре. Имах Али и се тревожех основно за нея. Тя поглъщаше по-голямата част от вниманието ми.

— И не изпитваш дори малка доза гняв?

Рейчъл поклати глава.

— Както казах, имаше период, в който тя изпитваше горчивина. Но когато премина през това, се превърна в една от най-добрите на света. Като че ли изведнъж сестра ми отново се върна в живота ми, дори беше по-добре отпреди. Искаше всичко да научи, да бъде всичко възможно. Непрекъснато се записваше в някакви курсове. Може би си виждал някои от рисунките ѝ. Фантастична художничка е. Беше луда по автомобилите и изкара диплома за механик, когато беше на петнайсет. Двете с Лети присъстваха на автомобилното състезание в Индианаполис преди няколко години и тя успяла да убеди един от състезателите да ѝ позволи да помогне в бокса.

— Ти беше ли с нея в онзи момент?

Рейчъл поклати глава.

— Искях да отида, но бях много заета. — За пореден път направи гримаса. — Винаги съм заета.

— С опитите си да спасиш живота ѝ.

— Тя сътвори за себе си прекрасен живот. И ние всички имаме своето място в него. — Сведе поглед към питието си. — У нея има толкова много любов. И всеки ден тя вижда неща, които ти и аз смятаме за даденост. — Усмихна се. — Като тази вечер например, когато хвърли само един поглед на тази руска парти-баржа и откри, че непременно трябва да се отдаде на изживяването.

Травак се засмя. Двамата загледаха как Али се опитва да общува с новите си руски приятели, като използва предимно езика на тялото.

— Тя много те обича. И заплаши, че ще ме повали на земята с един удар, ако те ядосам.

Рейчъл смръщи вежди.

— Да те повали на земята?

— Точните й думи. Придружени с обещание да ме унищожи. Тя пази гърба ти. — Сведе поглед към нея. — Просто ще трябва да я убедя, че аз също го пазя.

— Да. До момента, в който не те настъпя болезнено, докато тичаш към съкровището на Пешет.

— И откъде знаеш, че няма да отстъпя встрани, за да избегна това?

Тонът му беше въпросителен, нормален, но в гласа му прозвуча и стаено любопитство, което я накара да вдигне поглед към лицето му. Онова, което видя изписано там, я накара да побърза да сведе очи към питието си. Изведнъж съвсем остро започна да усеща всичко у него, присъствието му. Ароматът на афтършейв, дългите пръсти, склучени около чашата, силните му рамене, стегнатите му стомах и хълбоци. Желанието да протегне ръка и да го докосне беше толкова силно, че й се виеше свят. Какво й ставаше, за бога? Колко глупаво! Знаеше добре. Секс. Само че не биваше да му позволи да усети, че я привлича.

— Защото това не е твоят *modus operandi*. Ако съм открила нещо за времето, през което съм с теб, то е, че не си готов кротко да отстъпиш. Заради никого.

— Човек никога не знае — измърмори той. — Може би Пешет ми въздейства с хармонията си, опитва се да ме промени.

— Не е вероятно.

Той мълча още миг.

— Вероятно си права. — Неочаквано, той се засмя. По момчешки, весело, безразсъдно. — Което означава, че просто трябва да се помиря със себе си — с това, което съм. — Хвана я за ръката. — Хайде. Ще те кача на раменете си и ще се забавляваме заедно с Али.

ГЛАВА 13

Ермитажът, 22:02 часът

— Какво, по дяволите? — Травак се обърна рязко към Лев. — Триста дяволи, какво си направил?

— Нищо. — Лев смутено оглеждаше изложбената зала. — Кълна се, приятелю.

Рейчъл, Травак, Али и Лев стояха в същата зала, където само преди часове бяха видели огромния релеф от гробницата на Нимаатра. А сега в нея нямаше нищо. Останалите експонати бяха тук, поне доколкото те можеха да отсъдят, но древната стена беше изчезнала.

— Не му вярвам — прошепна Рейчъл.

— Какво, по дяволите, се е случило с нея?

Острият глас на Травак отекна в огромното, слабо осветено помещение. Той обикаляше неспокойно около мястото, където преди това беше изправена стената. Рейчъл се обърна към Лев.

— Попитай охраната къде е.

Лев заговори на руски на възрастния мъж от охраната, който изглеждаше по-изненадан от всеки друг от изчезването на експоната. Единственият отговор на охраната беше да разпери ръце и да свие леко рамене.

— Възможно ли е наистина да са я откраднали? — запита Али, а тонът ѝ изрично казваше, че не е готова да приеме такава вероятност.

Изумената охрана прошепна нещо в ухото на Лев, който им го преведе.

— Той казва, че експонатът със сигурност е бил тук при затварянето на музея в 18:00. От тогава досега той бил в една от другите сгради, но ще се опита да намери онзи свой колега, който е бил на пост тук.

Мъжът забърза, очевидно нетърпелив да се махне.

— Даусън? — запита Рейчъл.

— Не знам. — Травак беше втренчил поглед в пода, чийто цвят беше леко избледнял там, където допреди малко беше стоял

експонатът. — Може би.

— Търсиш ли нещо, Травак?

— О, по дяволите! — беше отговорът на Травак.

Хал Демански се беше облегал на арката, която служеше за вход към залата, облечен в поредния си безупречно ушит костюм. Беше скръстил ръце на гърди и се усмихваше.

— Може би ще успея да помогна.

Рейчъл го гледаше гневно.

— Ти, кучи сине!

— Ау, хайде сега, Рейчъл. А пък моята душа се стопляше при мисълта, че отново сме заедно.

Травак направи крачка към него.

— Какво си направил?

Демански сви рамене.

— Аз взех експоната, ако питаш за това.

— По дяволите, не знаеш какви ги вършиш?

— Знаех, че го търсите. Не бяхте особено дискретни във въпросите си за него.

— Нямах време да бъда дискретен — каза Травак. — А какво значение има тази древна стена за теб?

— Вие ѝ придадохте значение, когато нахлухте в частния етаж на казиното ми. Както и когато мис Кърби ми отне от полагащото ми се компютърно време.

Рейчъл и Травак бяха на ръба на избухването, но Али бързо пристъпи напред.

— Престани да ги примамваш. Просто ни кажи какво искаш, задник. Аз като че ли съм пощадена от теб. Ти си Демански, нали? Аз съм Али Кърби.

— А, да. — Демански взе ръката ѝ, целуна дланта ѝ и я огледа от главата до петите. — Изглеждаш по-здрава, отколкото предполагам. Да, много по-здрава и доста... интересна. Не се ли предполагаше, че трябва да чезнеш някъде?

Али сви рамене и отдръпна ръката си.

— Предполагам, че мога да умирам също толкова лесно в Русия, колкото и у дома.

— Отличен довод. Удоволствие беше да се запозная с теб, Али Кърби. Да, аз съм Хал Демански.

Лев ококори очи.

— Онзи Хал Демански?

— О, мили боже, тихо! — възкликна Рейчъл. — Егото му и без това вече е достатъчно голямо.

Демански се усмихна, все още втренчил поглед в Али.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но не аз откраднах експоната.

— Какво, тогава, се е случило с него? — запита Травак.

— Взех го назаем. Законно. — Демански наклони глава. — Е, поне аз мисля, че е законно. О, добре, във всеки случай, имам подписа на директора на музея.

Рейчъл поклати глава.

— Подписал се е просто така?

— Да. — Демански закрачи към тях. — Реших, че в моите казина трябва да бъдат уреждани временни изложби под надслов „Съкровищата на Ермитажа“. Имахме успех с експонати от Лувъра преди няколко години. Не ми беше особено трудно да убедя директора на Ермитажа, че уговорката може да е доходоносна и за двама ни.

Рейчъл го гледаше така, сякаш не вярваше на ушите си.

— Убедил си го за по-малко от двайсет и четири часа?

— Е, съгласих се да им дам назаем някои от моите произведения на изкуството, за които те са питали в миналото. Едната от картините е онази, която виси на стената в коридора пред офиса ми. Ще ми липсва.

— Сърцето ми кърви — каза Рейчъл.

— Разбира се, направих изключително щедро дарение за подобряване програмата на музея. Предполагам, че точно това ги убеди. Дадох пари в брой на директора. Мислите ли, че трябваше да взема разписка?

Травак се обърна към Лев.

— Подкупили сме не когото трябва.

— Не се обвинявайте. Откъде можехте да знаете, че ще дойда? Разбира се, потайността беше задължително условие за успеха на моето начинание. — Демански посочи огромен древен гоблен на стената. — По дяволите. Трябваше да ги помоля и за него. Изящен е.

— Господи! — възкликна Травак. — Ти знаеше ли защо сме тук?

— Откакто се срещнахме онази вечер, се заех да науча всичко за теб, Травак. Ще се изненадаш да разбереш какво може да научи човек

с моето положение, ако има желание да потърси необходимите източници.

— Мога да си представя — вметна сухо Травак.

— Знам, че вървиш по следа, която започва и свършва с великата египетска лекарка Пешет. И фактът, че Рейчъл Кърби е толкова силно и лично заинтересувана, вероятно означава, че става въпрос за намиране на лекарство за ГКЛ. Обаче подобно лекарство задължително ще върви с регенерацията на клетките на централната нервна система. Игра с висок залог.

— Щеше да бъде, ако в това, което наприказва, имаше нещо вярно.

— Не ме обиждай, Травак. Единственият въпрос сега е, какво ще правим от тук нататък.

Рейчъл размени погледи с Травак и сестра си, преди да се обърне отново към Демански.

— Какво искаш?

— Да бъда ваш партньор.

Травак се засмя.

— Върви по дяволите!

— Щом моите компютърни цикли подхранват системата, която ще ви даде желанието от вас отговор, аз вече и без друго съм ваш партньор. И откакто притежавам нещо, което очевидно има голяма стойност за вас, това ме прави още по-незаменим, не е ли така? Искам да споделя с вас търсенето... и печалбата.

— За какъв дял говорим? — запита Травак.

— Половината.

— Няма начин.

— У мен е експонатът.

Травак се усмихна.

— Засега.

— Това заплаха ли е? Мислиш, че можеш да го вземеш от мен?

— Според теб можеше ли Рейчъл Кърби да вземе от казиното ти над два милиона долара онази вечер? — сви рамене Травак. — Ако двамата с нея се съюзим, сигурен съм, че ще можем да измислим нещо.

— Спорно е. Междувременно, аз може би ще опитам да събера друг екип. Фармацевтичната компания на Милс, може би? Сигурен съм, че те ще оценят възможността да разгледат внимателно древната

стена. — Усмихна се, като видя изумлението, изписало се по лицата на Рейчъл и Травак. — Защо сте така изненадани? Казах ви, че винаги си научавам урока.

Рейчъл за пореден път усети интелигентността и енергията, която се излъчваха от Демански. Той беше изпълнил този изключителен удар и нямаше да спре, докато не получише каквото искаше. По-добре беше да преговарят с него, отколкото той непрекъснато да застава на пътя им.

— Една трета — каза Рейчъл. — Ако това е толкова голямо, колкото мислим, твоите казина ще изглеждат като жълти стотинки.

— Мисля, че малко преувеличаваш.

— Не, просто ти не можеш да повярваш — възрази Рейчъл. — А уж харесваш големите идеи. Каквато и да е финансовата награда, тази идея е с огромно значение. Ти нямаше да си губиш времето и да си тук в този момент, ако не беше така.

— Една трета е доста щедро предложение — каза Травак. Хвърли поглед на Рейчъл. — Много по-щедро, отколкото бих допуснал аз, ако партньорът ми си беше направил труда да се консултира с мен.

Демански поклати глава.

— Вече инвестирах много пари в това начинание.

— Много пари? — изсумтя Али. — А сестра ми едва не беше убита неотдавна. Престани да говориш за проклетата си чекова книжка.

— Мислех, че тя все пак има някакво значение — усмихна се Демански. — Една трета, а?

— Мистър Демански?

Слаб белокоп мъж, облечен в черен костюм, пристъпи в помещението, следван по петите от мъжа от охраната, с когото Лев беше разговарял. Белокопият мъж гледаше предпазливо Травак, Рейчъл и Али. — Има ли проблем?

— Не. — Демански го потупа по гърба и се обърна към другите. — Искам да се запознаете с Денис Чернов, директора на музея.

Чернов сбърчи чело.

— Може ли да запитам кои са тези хора?

Охраната вдъхва си, гледаше, изпаднал в паника, Лев. Демански не отговори веднага — очевидно се наслаждаваше на мига. След това лицето му се озари от усмивка.

— Делови партньори. Току-що сключихме сделка и ще работим заедно по един много вълнуващ проект. Поканих ги тук. Надявам се, че нямаш нищо против.

След като Демански уточни някои последни подробности с директора, всички слязоха заедно по стъпалата и излязоха на улицата.

— Предполагам, че наистина сключихме сделка? — запита Рейчъл.

— Да — отговори Демански. — Защо не?

— И така, къде е стената? — запита Травак.

Демански огледа тъмната улица и вдигна ръка. Светлината на фарове прорязва нощта и изведнъж се появиха камион и две полицейски коли.

— Прибрана е на сигурно място в камиона. Знаете ли какво точно търсите?

— Ни най-малко.

— Един от товарните ми самолети е на малкото летище извън града. Предлагам да напуснем руската земя, преди за някого да е станало ясно какво се е случило току-що. Съгласни ли сте?

Травак кимна.

— А закъде ще пътува самолетът?

— Заповедите ще издам аз. — Вдигна ръка. — Имате ли нужда от транспорт до дома?

Черна лимузина се приближи бързо от другия край на улицата и се закова пред тях. Автоматизираните задни врати се отвориха бавно. Рейчъл хвърли на Демански кос поглед.

— Изкушаваш ни. Щях да се кача, ако не се страхувах, че ще бъда хвърлена във водите на Атлантическия океан.

— Идеята има своето очарование, но съм сигурен, че ще уведомиш поне няколко души, че си в моята компания. Освен това, товарният самолет е чартърен. Имаш ли някаква представа колко трябваше да платя, за да затворя устата на екипажа?

Али поклати глава.

— Да, това ще е едно превъзходно партньорство.

Травак се обърна към Лев.

— Оказа се, че има и друг път, който води към дома. Пътищата ни се разделят тук, стари приятелю.

— Разбирам. Надявам се, че ще намерите всичко, което търсите.

— Аз също.

Лев се обърна към Рейчъл и Али.

— И за мен беше удоволствие да се срещна с тези две очарователни сестри. Помнете, винаги сте добре дошли на борда на моята баржа. Дори трябва да обещаете, че ще се върнете.

Рейчъл му стисна ръката.

— Не бих могла да ти се отблагодаря, Лев.

Али игриво побутна сестра си встрани.

— Аз *определено* ще се върна. *Досвидания*, Лев. — И тя го прегърна.

Рейчъл удивена забеляза, че Лев се усмихва щастливо. Али беше спечелила още един почитател.

Демански посочи отворените врати на лимузината.

— Моля.

Рейчъл, Али, Травак и Демански се качиха. Вратите автоматично се затвориха и лимузината потегли. След една пресечка една от полицейските коли ги изпревари и ги поведе. Другата, както забеляза Рейчъл, пътуваше зад камиона. След няколко минути караваната вече беше на околоръстното. Демански се наведе напред и се обърна с лице към другите, настанени на дългата U-образна задна седалка на лимузината.

— Колко близо сте до успеха?

— Не знаем — отговори Рейчъл. — Всяко парченце от мозайката разкрива поредната съставка от лекарството на Пешет, плюс следа, която води към следващото парченце. Моята система разкодира някои, но не всички, от онези, до които вече сме стигнали.

— А откъде знаете, че лекарството ще има ефект? И най-лудите лекове на нашия нов век изглеждат напълно разумни, сравнени с тези, забърквани в древни времена.

— Да, но някои от тях са попадали право в целта. Знаеш ли, че на работниците по пирамидите били предписвани големи количества чесън, лук и репички? Векове наред никой не знаел защо. Едва в началото на XX век станало ясно, че от репичките бил извлечан антибиотикът рафанин. А алицинът и алистатинът се извличат в наше

време от лука и чесъна. Египтяните знаели неща, за чието преоткриване на нас ни е било необходимо хилядолетие.

Демански кимна.

— Виждам, че има какво да наваксам. Кой иска да ми помогне?

— Двамата с Рейчъл ще ти разкажем набързо, каквото трябва да знаеш — каза Травак. — На борда на самолета. Предстои ни дълъг полет.

— Не мога да чакам. — Той се усмихна на Али. — Макар че може би предпочитам да разговарям с теб. Много отдавна не са ме наричали задник. Преживяването беше интересно. Нашето познанство вече започва да ме интригува. Може би разговорът с теб ще е много поинтересен и задоволителен от гледането на филм по време на пътуването.

— Какво е това?

Рейчъл гледаше през прозореца високия висящ мост с модернистичен дизайн. Беше ярко осветен и от него до всеки от бреговете на реката водеха кабели. Цялата конструкция напомняше на Рейчъл паяжина.

— Това е големият Обуховски мост — каза Травак. — Красив е, нали?

— Не знам. Още не съм решила.

— Той е единственият, който е винаги отворен за движение — каза Демански. — Повечето товарни превозни средства прекосяват реката през нощта, а аз не искам да се бавя излишно, като чакам някой от другите мостове да бъде отворен. Ще сме на борда на самолета след петнайсет минути.

Караваната се качи на моста и Рейчъл видя, че той се състои от две паралелни структури — по една за всяка посока.

Бяха изминали повече от половината, когато градски автобус изведнъж се озова пред водещата ги полицейска кола и забави ход. Травак се взря напрегнато през предното стъкло.

— Какво ни задържа?

— Градски автобус — отговори Демански.

Травак го гледа известно време, после поклати глава.

— Това не ми харесва.

Демански огледа внимателно, за втори път, автобуса.

— Какво те тревожи?

— Цялото му вътрешно осветление е изгасено. А вътрешните лампи на всички останали автобуси, които срещнахме, светеха.

— Прав си — каза Рейчъл. — Не можем да видим нищо вътре.

Автобусът дори още повече забави скорост. Демански извика на шофьора.

— Изпревари го! Веднага!

Лимузината веднага се нареди в другото платно. Демански отвори прозорчето в покрива на автомобила, изправи се и направи знак на камиона да направи същото. Камионът и втората полицейска кола се преместиха в лявото платно и се наредиха зад лимузината.

— Светни с фаровете на първата полицейска кола — нареди Демански на шофьора. — Трябва да се отдалечим бързо от този автобус. А щом веднъж минем покрай него...

Лимузината спря рязко и всички изхвъркнаха от местата си. Рейчъл с мъка се изправи на колене и погледна през прозореца. Автобусът се беше завъртял и спрял, с което беше блокирал всички платна.

— По дяволите! — Травак се изправи и се обърна към Демански. — У мен е само личният ми „Магnum“. Ти разполагаш ли с някакви други оръжия?

— Не. И защо да се въоръжавам? Нали ни придружава полицията.

Травак изруга. Задният прозорец на автобуса беше разбит и в дупката се показва дълга тъмна цев.

— Мисля, че много скоро ще получим някои отговори. Май ни изиграха — каза Травак.

Цевта просветна и водещата полицейска кола избухна. Навсякъде около тях се посипаха останките от нея.

— Базука! — възкликна Демански.

Рейчъл едва дишаше, усещаше как нещо я задушаваше.

— Мили боже...

Травак отвори вратата.

— Всички навън! И тичайте по моста!

Изскочиха от лимузината, наложи се да прескочат купчините останки, и затичаха назад — покрай другите спрели превозни средства. Някои от шофьорите на въпросните автомобили викаха, но повечето просто гледаха втренчено напред, изпаднали в шок. Рейчъл

осъзна, че буквално са онемели от изумление. Като нея. И те не можеха да повярват, че това се случва.

Зад тях се чу втори тих изстрел и тя се обърна точно навреме, за да види как лимузината експлодира. Една горяща гума отхвъркна високо и се търкулна покрай тях — като че ли се опитваше да избяга бързо от опасността.

— Не спирайте! — извика Травак. — Продължавайте да бягате!

Рейчъл се обърна към Али. Тя дишаше тежко.

— Добре ли си?

Али кимна. Не искаше да хаби сили дори да говори.

— Имаме компания — каза Демански мрачно.

Рейчъл се обърна. Около дузина мъже в черни униформи скочиха от автобуса на земята, всичките със защитни жилетки „Кевлар“ и автомати. Травак почука по предното стъкло на втората полицейска кола. Шокираният полицай говореше по радиото, но като видя приближаващите ги стрелци, захвърли микрофона и извади револвера си. Травак поклати отрицателно глава и направи знак на полицая да слезе от колата и да ги последва. Той се подчини. Скриха се зад бяла каравана.

— Не се интересуват от нас — каза Травак. — Искат онова, което е в камиона.

Наведе се към полицая и заговори на руски. Той кимна в отговор и двамата с Травак се прицелиха в камиона и дадоха няколко изстрела.

— Никого не уцелихте! — възкликна Али.

— Такова беше и намерението ни. Спукахме гумите и на камиона, и на автобуса.

Докато гледаха, шестима от въоръжените мъже се качиха върху камиона, докато другите шестима образуваха около тях периметър с насочени оръжия. Мъжете, които бяха горе, бързо поставиха бели сребристи дискове по цялата дължина на покрива и по задната страна.

— Но какво правят? — запита Рейчъл. — Опитват се да унищожат стената?

— Не — отговори й Травак.

Мъжете скочиха от камиона, изтичаха петнайсетина метра назад и дисковете се взривиха. Когато димът се разсея, Рейчъл видя, че задната част на камиона беше разцепена на две. Мъжете в черните униформи вече закрепяха жици по назъбените краища и сваляха

обвивката. Металните стени стенеха и скърцаха, докато ги дърпаха и малко по малко разкриваха дюзини пълни палети.

— Всяко едно нещо там вътре е безценно — измърмори Демански.

— Те искат само едно. — Травак наклони глава и се послуша. — Какво е това?

Въздухът беше прорязан от звук, едновременно отсечен и пулсиращ. Рейчъл вдигна поглед. Отначало не видя нищо, но после изведнъж се появи кръг светлина, хвърлян от хеликоптер, който приближаваше моста. Травак и полицаят се скриха зад един от спрелите автомобили и откриха стрелба. Рейчъл извърна глава, когато от челата на двама от мъжете бликна кръв. Останалите отвърнаха на огъня и заеха позиции зад камиона и все още димящите останки на лимузината.

Единият от ранените изпусна на земята платнена раница. По пътното платно се търкулнаха няколко сребристи диска и минаха много близо до локва горящ бензин, останал след експлодирането на лимузината.

— Остани тук! — заповяда Травак на Рейчъл.

Той, полицаят и Демански запрескачаха горящите останки, за да заемат позиция по-близо до камиона. Хеликоптерът се приближи и на Рейчъл започна да ѝ се струва, че перките му се блъскат в гърдите ѝ. Шумът от двигателя му заглуши всичко друго.

Хеликоптерът увисна над камиона и от него бяха спуснати няколко въжета. Мъжете в черните униформи тръгнаха към тях, но Травак и полицаят ги спряха с усилена стрелба.

— Трябва да направим *нещо*! — каза Али.

Рейчъл я дръпна зад караваната.

— Имаш ли някакви идеи?

— Всичко друго е по-добро от... Рейчъл!

Тя се обърна рязко и видя, че един от мъжете беше заобиколил пълзешком спрелите коли и беше обвинил ръка около гърлото на Али. И беше насочил дулото на оръжието си в главата ѝ.

— Спри ги! — извика мъжът силно, за да надвика вятъра и рева на двигателите. — Кажи им да оставят оръжията!

— Не я наранявай! — каза в отговор Рейчъл.

— Кажи на приятелите си да се оттеглят. Веднага! — Той притисна още по-силно дулото в слепоочието на Али.

Рейчъл се отдръпна ужасена.

— Да. Добре. Само... не стреляй.

Погледна в очите на Али. Тя, която никога не се чувстваше удобно в ролята на жертвата, сега беше буквално побесняла от гняв.

„Моля те, Али. Моля те, бейби. Не прави нищо, което би го накарало да дръпне проклетия спусък.“

— Спри ги! — Ръката му се стегна около гърлото на Али. — Веднага!

— Сега. Трябва да... Демански.

Той изведнъж беше изникнал до колата зад сестра й.

Слава богу!

В ръка държеше един от сребристите дискове. Приблужи се до стрелеца, като в същото време внимателно набираще нещо по диска.

„Трябва да отвлечеш вниманието на копелето. Да му попречиш да забележи Демански.“

Извика на стрелеца.

— Не могат да ме чуят оттук. Трябва да отида при тях.

Мъжът се поколеба, после кимна. Направи й знак да се придвижи напред.

— Добре. Но се придържай близо до...

В следващия миг Демански удари с лакът китката му. Оръжието излетя от ръцете му. Преди да е успял да се обърне, Демански напъха диска под защитната му жилетка и извика на Рейчъл и Али:

— Бягайте! Бързо! — Взе оръжието и започна да ги побутва напред. — Трябва незабавно да се отдалечите от него.

Рейчъл се обърна и видя как мъжът извива тяло в отчаяни опити да достигне диска.

Бум!

Рейчъл хвърли само един поглед на останките от разкъсаното тяло, преди бързо да извърне очи.

— Страхувах се, че взривната вълна ще ни изхвърли от моста. — Демански гледеше втренчено трупа. — Предполагам, че „Кевлар“-ът действа в двете посоки.

От отворените врати на хеликоптера се разнесоха изстрели. Рейчъл и Али побързаха да намерят прикритие, а Демански хвърли

поглед на камиона.

— Притиснали са в ъгъла Травак и ченгето.

Хеликоптерът се спусна по-ниско, като стрелбата продължаваше непрекъснато, а мъжете в черните униформи се тълпяха около вече напълно отворения камион. С военна прецизност, те стиснаха въжетата и закрепиха куките към униформите си. Четири от въжетата се скриваха във вътрешността на камиона. Един от мъжете даде знак и хеликоптерът се издигна и вдигна от земята мъжете и огромния палет. Демански гледаше изумено.

— Пресвета Дево!

Вдигна оръжието си и даде няколко изстрела, преди от хеликоптера да му отвърнат с усилена стрелба, която го застави да потърси прикритие. Хеликоптерът се отдалечи и мощният рев на двигателите му замлъкна, вятърът утихна. На Рейчъл се струваше, че над главите им току-що е преминала ужасна буря. Огледа, замаяна, сцената. Навсякъде горяха малки огньове, останките от експлодиралите автомобили се бяха пръснали по целия мост. Шофьорите започваха да слизат от колите, от всички посоки се чуваха викове и плач. Травак затича към тях.

— Добре ли сте всички?

Рейчъл кимна.

— Кои бяха тези, по дяволите?!

— Имам своите подозрения. Малко екипи от наемни убийци притежават такива умения и са снабдени с такива технологии. Бих заложил на Килчър. — Травак се обърна към Демански. — Видя палета. Какво имаше в него — каквото мисля ли?

Демански кимна.

— Стената, макар и на части. Знаеха точно какво търсят, не се бавиха излишно.

— Изпълниха задачата дори по-добре, отколкото в евтин филм, а? — процеди Али през здраво стиснатите си зъби. — И какво ще правим сега ние, по дяволите?

Травак погледна в посоката, в която беше отлетял хеликоптерът. Той вече не се виждаше в нощното небе.

— Ще си върнем тази скъпоценност.

Танкерът „Феникс“

Балтийско море, 01:14

Даусън намести слушалките на ушите си, а хеликоптерът се приземи на площадката. Още преди вратите да се отворят, той видя палета зад закаленото стъкло. Успех! Килчър и екипът му скочиха от хеликоптера и тръгнаха по палубата, като пътем сваляха шлемовете и защитните си жилетки. Даусън се засмя тихичко. Тестостеронът буквално се излъчваше от тези мъже. И дори от жената в екипа. Беше се спрял на Килчър, защото той имаше богат опит, но и достатъчно ум да избира млади и гъвкави хора, готови на всичко. Килчър беше в средата на петдесетте, по лицето му се забелязваха доста бръчки, то беше обрълено от вятъра и слънцето. Но останалите от екипа бяха някъде между двайсет и трийсет или малко прехвърлили трийсетте. Килчър погледна втренчено Даусън, когато той се закова пред него.

— Загубих трима от хората си тази вечер.

— Кое то означава, че екипът ти не е така добър, както твърдеше.

Килчър имаше вид на човек, готов да стисне Даусън за гърлото.

— Бяха добри. Ще трябва да ми се реваншираш.

— Тогава имаш късмет, че ти плащам толкова добре, нали? Взе ли онова, което исках?

— Да, тук е. Обаче днес направих и малко проучване. Не ни плащаш и половината от онова, което би трябвало. — Обхвана с жест палубата на огромния танкер. — Независимо какво ти струва всичко това.

— Когато онзи, който ме е наел, иска нещо, няма прекалено висока цена.

Килчър каза кисело:

— Значи той е един от онези милионери-чудаци, които складира древни ценности и произведения на изкуството с единствената цел да може да им се любува когато пожелае?

— Това не е твоя грижа.

Даусън подкани с жест чакащите хора от екипажа, които беше наел за случая. Те свалиха палета от хеликоптера и го оставиха на товарната площадка. Даусън взе железен лост и откърти едната стена на панела. Извади няколко шепи от сламата, поставена, за да омокоти транспорта, след това премахна дебелия гумена обвивка и разкри

ъгълче от древната варовикова стена. Отстъпи назад и се обърна към оператора, който държеше огромно дистанционно в ръката си.

— Добре, свали го.

Платформата се спусна надолу и отнесе палета на долната палуба. Даусън беше обзет от неудържимо радостно вълнение. Обърна се отново към Килчър.

— Добра работа. Възможно е отново да имам нужда от услугите ти. Сигурен съм, че двамата ще разговаряме много скоро.

— Ако парите са добри. И освен това възможно е да имаме нужда от кратка почивка.

Даусън помисли за цената на древната стена. О, да, парите определено щяха да бъдат добри.

— Да. Но сега трябва да отдалечите хеликоптера от мястото на действието. Скрийте го колкото се може по-далеч. Капитанът и екипажът на този танкер са щедри домакини, но съм сигурен, че и тяхното великодушие има граници.

Хюстън, Тексас

02:16

— Федералните ще вземат тялото.

Финли все още не беше излязъл напълно от дебрите на съня, когато отговори на позвъняването.

— Гонзалес?

— Кой друг, по дяволите?

— И така, какво за федералните?

— Казах ти. Ще вземат трупа на мъжа, стрелял по Кърби. Петерсън от моргата им се е обадил. Той ми даде и информацията, която ти предоставям сега.

Финли седна в леглото. Той живееше в малък апартамент само с една спалня след раздялата със съпругата си преди година и все още, когато се събудеше, му се струваше, че е в хотелска стая.

— *Кои* федерални?

— Не съм сигурен, че Петерсън знае. Агентът, с когото той е разговарял по телефона, му казал, че случаят изведнъж е станал предмет на Агенцията за национална сигурност.

— Нашият случай? А не трябваше ли някой да ни информира?

— Някой го направи. Човекът ни в моргата.

— Прекрасно.

— Както и да е, аз вече пътувам натам. Не искам да вземат най-добрите ни доказателства, без да отговорят на някои от въпросите ни. Искаш ли и ти да участваш?

— Да, ще се видим там.

След двацет и пет минути, в коридора пред моргата на криминалната лаборатория, Уейн Нортън пхна куп документи в ръцете на Финли.

— Ето всичките акредитивни писма и разрешителни, от които имам нужда, детектив. А сега, ако ме извиниш...

Нортън направи знак на двамата млади мъже зад себе си. Те бяха сложили трупа на количка и бяха готови да го откарат до съседния покрит паркинг. Финли и Гонзалес бяха пристигнали точно навреме — всъщност, едва не се бяха разминали с тях. Детективът препречи пътя на Нортън.

— Не сме свършили с него — каза Гонзалес.

— В документите се твърди, че сте.

Финли изруга под носа си.

— Хайде, Нортън. Кой е този човек?

— Не мога да обсъждам този въпрос.

— Защо не, по дяволите! Ако не бяхме ние, нямаше да разполагате с трупа.

— Нека тогава ви изразя най-дълбока благодарност от страна на правителството на Съединените щати.

Финли го изгледа гневно.

— Остави това. Дай ни нещо, което ще ни позволи да продължим. Отпечатъците на трупа не фигурират в нашата база данни. Няма и данни за подобно лице. Какво криете от нас?

— А кой казва, че крием нещо? Кой твърди, че знаем повече? Трупът беше при вас през последните два дни. Може би ние просто искаме да хвърлим поглед.

— В името на националната сигурност.

— Да.

— Заради зачестилите стрелби в университетските градчета?

— Възможно е.

— Аха. Странно, че вашата агенция показваше нулев интерес към случая, докато не започнахме да разпространяваме отпечатъците и снимката на този мъж.

Нортън сви рамене.

— Знам, че се трудихте съвестно по случая, момчета. И съжалявам. Но не мога да кажа нищо повече. Когато мога, обещавам да се свържа с вас.

Гонзалес се приближи плътно до него.

— И двамата знаем какво става тук. Нашите разследвания са ви насочили към нещо, което е във вашата база данни, нали? Една от онези база данни, които не споделяте с никого. И вероятно е наистина нещо, което си струва да дойдете чак дотук в 02:30 сутринта и да измъкнете труп от моргата на криминалната ни лаборатория.

— Ние работим по операциите си по двайсет и четири часа, седем дни в седмицата, детектив. Както и вашият отдел.

— Аха. Знаете, разбира се, че балистичните анализи съвпадат с намереното от нас оръжие. Ние знаем със сигурност, че по Рейчъл Кърби е стреляно със същото това оръжие.

— На мен също ми е известно. Отлична работа. Всъщност снайперът вече е в нашия камион.

Гонзалес се засмя горчиво.

— Страхотно. Просто страхотно.

— Взехме го, преди да дойдем тук. Правомощията ни за подобно действие също са споменати в документите, които ви дадох.

— Разбира се.

— Свършихме тук, господа. Желаем ви успех в разследванията.

Нортън мина покрай тях. Другите двама го последваха и забутаха количката по коридора. Скоро всички те излязоха през вратата, намираща се в далечния му край. След като тя се затвори след тях, Финли се обърна към Гонзалес.

— По дяволите!

— Да.

Финли смръщи вежди.

— Можехме да тръгнем по лесния път. Просто да попълним документите и да си затворим очите.

Гонзалес го погледна внимателно.

- Това няма да се случи.
— И ти ли мислиш като мен?
Гонзалес кимна.
— Трябва да разговаряме с Карлос.

Бялата каравана току-що беше излязла на платното на магистралата „Кейти Фрийуей“, когато мобилният телефон на Нортън звънна. Той погледна екрана. Беше помощник-директорът Робърт Пиърс. Отговори.

— Добро утро, мистър Пиърс. Станали сте рано или още не сте си лягали?

Пиърс не обърна внимание на несъществения въпрос.

— Взехте ли трупа?

— Да, току-що излязохме от моргата. Но някой беше уведомил местните ченгета. Опънаха се малко. Не беше кой знае какво. Пътуваме към летище „Елингтън“. Според инструкциите. Нещо друго?

— Не. Свърши добра работа, Нортън. — И Пиърс сложи край на връзката.

„По-добра, отколкото можеш да си представиш, копеле!“, помисли си Нортън. Напоследък играеше опасна игра, но докарването на трупа щеше да приспи подозренията на Пиърс. Да, беше свършил наистина добра работа.

ГЛАВА 14

Товарно летище „Матулик“

Санкт Петербург, Русия

Травак прибра телефона си в джоба и се присъедини към Рейчъл и Али в малкия хангар, където беше подслонен реактивният самолет на Демански. Рейчъл тръгна към него.

— Окей, кажи ни как ще намерим отново стената.

Той повдигна вежди.

— Предполагаш, че знам?

— Не знаеше преди час, но сега вече — да. Или поне така мислиш.

Травак я изгледа с присвити очи.

— И защо ти се струва така?

— Сега вървиш с изправени рамене и гръб, стиснал си челюст. Всички признаци на човек, който има план. Права ли съм?

— Колеблив план. А аз си мислех, че можеш да четеш само в скъпоценните си компютри.

— И ще споделиш ли с нас брилянтния си план? — запита Али.

— Казах колеблив, не брилянтен.

— Както и да е, по-добре ще е да ни кажеш, по дяволите! — Демански се показва, заобиколил самолета. — Аз съм силно заинтересуван. Защото застрахователната ми компания ще трябва да плати огромна сума.

Травак сви рамене.

— Просто ми хрумна, че каквато и информация да е записана на стената, снимките няма да са достатъчни за разгадаването ѝ. На Даусън ще се наложи да повика някого от световните експерти. И в това е ключът.

— За него или за нас? — запита Рейчъл.

— За нас. Защото, поне доколкото съм информиран, Даусън се е консултирал само с двамата египтолози — доктор Скот Колиър от Кеймбридж и доктор Джеймс Уайли от университета в Чикаго. Аз съм

повече от сигурен, че той ще закара стената при някой от тях или пък ще заведе един от двамата при нея.

— Освен ако не е намерил някой нов и по-умен учен — каза Демански.

— Възможно е, но Даусън вероятно няма да рискува да създаде нови отношения, защото кражбата може да се разчуе. Всеки по-голям вестник в света ще отпечата снимка на стената още утре. Даусън ще се обърне към човек, на когото може да има доверие.

Рейчъл кимна.

— Значи ние трябва да стигнем първи до тях.

— Ако не е прекалено късно — намеси се Демански.

— Наистина не мисля, че е. Даусън е трябвало да действа много бързо, след като е разбрал, че си успял да стигнеш до стената.

Али гледаше замислено Демански.

— Има нещо, което не мога да проумея. Как Даусън е разбрал, че Демански ще транспортира съкровището си тази вечер? Ние, например, нямахме и най-малка представа.

Травак сви рамене.

— Информацията би могла да му е подхвърлена от много хора. Възможно е да е имал свой информатор в музея. А и ти спомена застрахователната компания, Демански. Ако те са платили разноските по пътуването, вероятно знаят всеки твой ход. Трябвало е да оценят предметите и е възможно да са се обърнали към някой експерт по антиките. Същите, на които плаща Даусън може би. — Травак се усмихна мрачно на Демански. — Аз не съм единственият, който трябва да се погрижи да прикрива по-добре следите си.

— Е, ще следим двамата египтолози и ще чакаме те да се свържат с Даусън — такъв ли е планът? — запита Рейчъл.

— Това е, за което се сещам аз. Но трябва да разберем повече неща за тях. Току-що се свързах по телефона с работодателите им. Нито един от двамата не е напускал града.

Демански посочи реактивния самолет с палец.

— Къде да кажем на пилота да ни приземи? Лондон или Чикаго?

— Чикаго. Според мен е по-вероятно Даусън да се консултира с доктор Уайли. Поне по този въпрос. Уайли е изучавал много по-усилено езика на Древното кралство.

— Добре — каза Демански. — Но какво ще направим, за да увеличим шансовете си и по отношение на другия експерт?

— Трябва да го наблюдаваме.

Демански извади телефона си.

— Познавам един много добър частен детектив в Лондон.

— Не е необходимо. Аз вече уредих наблюдението. Много способен човек.

— И му имаш доверие?

— Пълно.

Рейчъл смръщи вежди.

— Бен?

Травак поклати глава.

— Нури. Той вече е тръгнал от Кайро и ще пристигне в Лондон днес следобед.

Международната болница „Ес Салам“

Кайро, Египет

Бен Леонард предвзето подръпна ризата си и се опита да избегне унищожителния поглед на сестрата.

— Престани да спориш с мен, Нури. Ще дойда с теб.

— Травак не е казал нищо за теб. — Нури седеше на стола за посетители в болничната стая, протегнал крака пред себе си и кръстосал ги при глезените. — Казах ти, че ме изпращат извън града, за да не се тревожиш, когато не се появя за всекидневната ни игра на шах.

— Пет пари не давам. Травак щеше да възложи работата на мен, ако не бях принуден да лежа тук, в тази третокласна...

Нури вдигна ръка.

— Не обиждай родината ми. Или ще бъда принуден да те накажа. — Въздъхна. — Може би трябва да се вслушаш в думите на медицинската сестра. Тя казва, че не си достатъчно здрав да те изпишат.

Сестрата, жена с тежко телосложение, прехвърлила шейсетте, смръщи вежди.

— Лекарят казва същото. Той ще дойде и сам да ти го каже, ако е необходимо.

— Тогава е по-добре да изчезнем бързо оттук, Нури.

Бен отвори шкафчето си и свали вещите си, които бяха на най-горния рафт. Когато Нури му каза, че Травак му е възложил задача, Бен видя в това възможност да стане от болничното легло и да се върне в реалния свят. Той се чувстваше млад и силен — като че ли някой му беше вдъхнал нов живот и сили. През последните няколко дни, докато лежеше в болницата и изпитваше само болка и скука, той се беше замислил дори да стане партньор на брат си в бизнеса му с автомобили във Флорида. Какви ги мислеше, по дяволите? Не беше дете, но и не беше готов да се погребее като някой пенсионер в някакво си забутано предградие.

Сестрата стана още по-настойтелна.

— Не можеш да тръгнеш, без лекарят да те е изписал!

— А той кога ще дойде?

— След трийсет минути. Върни се в леглото!

— След трийсет минути вече няма да съм тук! Виждала ли си колана ми?

Сестрата вдигна безпомощно ръце и излезе забързано от стаята.

— Добре — каза Бен. — Мразя жените, които обичат да командват. Тази тук ми напомня втората ми съпруга. Можеш ли да вземеш билет и за мен? За същия полет?

Нури му показа две сгънати цветни разпечатки.

— Какво е това? — запита Бен.

— Нашите самолетни билети. Кайро — Лондон.

Бен се усмихна широко, щастливо.

— Нури, бих могъл да те целуна.

— Да не си се осмелил! Тогава наистина мога да те накажа. Не можех да понеса мисълта, че ще трябва да те оставя тук, на милостта на този способен, но доста страшен дракон, на който липсва всякаква милост. Виждам колко неспокоен ставаш с всеки изминал ден. Предпочитам да имам контрол над ситуацията. — Направи гримаса. — Но мистър Травак няма да е доволен от решението ми.

— Вероятно няма да е. Но ще го преживее. — Бен му хвърли поглед и затвори куфара си. — Защо го правиш, тогава?

— Започнах да свиквам с победите си на шах над теб. Действат отлично на егото ми. А ти и без това сигурно щеше да ме последваш. — Усмивката му се стопи. — И накрая, може би защото ти съчувствам

заради скуката и разочарованието. Трудно е да седиш и да гледаш как приятелят ти е нещастен.

— Ние приятели ли сме, Нури? Ти не си ли просто представата на Травак за бавачка?

— Може би беше така в началото — каза Нури тихо. — Но това се промени, нали, Бен?

— Да.

Нури беше с него през цялото време на болка и мъки, на колебания и разочарования, а хуморът му беше направил всичко това поносимо.

— Да, ние сме приятели, Нури. — Направи пауза. — И партньори?

Нури кимна.

— И партньори. — Взе куфара. — Хайде, трябва да хванем самолета.

Университетът „Ардмор“

Хюстън, Тексас

Вал Чо прокара идентификационната си карта през скенера, изчака да чуе сигнала, после отвори вратата, която водеше към компютърната лаборатория. По план тази вечер трябваше да работи от апартамента си, но понякога се ядосваше, защото дистанционната връзка с Джоунси я бавеше. Беше по-лесно да отиде с колата до лабораторията така, както беше по анцуг, и да подремне на пресекулки на съгваемото легло, което държеше в офиса си. Както правеше и почти всяка друга вечер от седмицата.

Нищо чудно, че не можеше да задържи нито един от приятелите си. А това не беше кой знае каква работа! Тя беше млада и по-късно щеше да има много време да... Спря се. Светеше само лампата на бюрото, но въпреки това тя долови движение близо до конзолата до далечната стена.

Кой, по дяволите...? Сдържа дъха си. Дали я бяха чули да влиза? Приведе тяло и се опита да надникне между стоманените рафтове. Светлината рязко изгасна и стаята потъна почти в пълен мрак.

По дяволите.

Все още превита на две, Вал започна да се движи между рафтовете. Вече не виждаше и не чуваше нищо. Къде бяха отишли, по дяволите? Единственият изход от лабораторията водеше към главния коридор. Освен ако...

Силни ръце я сграбчиха за раменете.

Тя изпищя, ръцете рязко я обърнаха и тя видя...

— Саймън!

Той се смееше, гъделичкаше я закачливо.

— Ти, задник! — Тя го удари в стомаха.

Той вдигна ръце.

— Хей, изплаши ме! Нали ми каза, че няма да си тук.

— Да. Но знаеш как е. — Тя се огледа из тъмната лаборатория.
— Защо не включиш осветлението?

— Предполагам, защото не исках никой да знае, че съм тук. След случилото се с Рейчъл, малко ме е страх.

Вал отиде до стената и завъртя ключа. Лампите светнаха.

— Не се тревожи. Сега аз съм тук и ще те защита.

— Благодаря — каза той сухо. — Всъщност наистина се радвам, че си тук. Канех се да ти се обадя.

— Защо?

Той й направи знак да го последва до бюрото.

— Заради проекта, по който работят Рейчъл и приятелят ти.

— Приятелят ми?

— Джон Травак. Изпитваш влечение към него, нали?

— Не ставай смешен.

— Щом казваш. — Саймън посочи монитора, който се намиреше върху бюрото. — Рейчъл и Травак зададоха на Джоунси задачата да търси повтарящи се модели, базирани на символите, открити в гробниците. Търсят код, който вероятно е базиран на географията, математическите теореми, религиозните символи и множество езици. А е възможно да има намесени и други области от човешкото знание.

— Знам. Разгледах компонентите в програмата на Травак, запознах се с нея. Исках да разбера как работи. Брилянтна е. Вероятно е една от най-елегантните...

— Достатъчно хвалебствия. Работата е там, че според мен Джоунси вече е напипал нещо.

— Какво?

Саймън посочи екрана. Вал се наведе към него и загледа минаващите по екрана редици символи. Появи се правоъгълник, в който имаше текст, предлагащ обяснение:

„Повтарящият се модел е свързан с древния език
диамикус.

87% вероятност.

Декодирането е в прогрес.“

Вал се обърна към Саймън.

— Диамикус?

— Мъртъв език. Вероятно е бил мъртъв и по времето на Пешет. Проведох бързо разследване, но компютърът не може да го разбере напълно. Няма програма, която да ни го преведе изцяло. Но Джоунси намери някои повтарящи се модели, които предполагат, че има голяма вероятност той да е основата за кода, изработен от Натифа.

— Което е огромен успех.

— Съгласен съм. Дали да не се обадим на Рейчъл?

Вал погледна часовника си.

— Не, тя все още е в самолета. Изпрати ѝ материалите като електронна поща. Двамата с Травак ще знаят какво да правят с тях.

Травак и Рейчъл изучаваха внимателно материалите, които току-що бяха постъпили в пощата им, изпратени им от Вал и Саймън. Двамата ги гледаха на големия LCD екран в главния кабинет на борда на реактивния самолет на Демански.

— Изглежда, ще се наложи да усвоя този отдавна мъртъв език — каза Травак. — И то възможно най-бързо.

— Няма да е като някой от съвременните бързи курсове. — Рейчъл разгледа следващите няколко страници, отбелязващи успеха на Джоунси на екрана на своя лаптоп. — Но ако това е някаква утеха, Джоунси е насочил много по-голяма мощност отпреди към разгадаването на кода. Използва почти всичките си ресурси.

— Мощността е едно, но инстинктът и опитът също имат значение. Може би ще е добре, ако разполагаме с експерт, който да

насочва Джоунси.

— Мислех, че *ти* си експертът. — Рейчъл се усмихна лукаво. — Във *всичко*.

— Искан ми се да беше така. Може да ти е трудно да повярваш, но понякога се налага да разчитам на помощ.

— От специалисти като мен, например?

— Не ми напомняй.

— Нали каза, че Джеймс Уайли е експерт по езиците на древните кралства? Тъй като и без това сме на път към него, дали не бихме могли да се възползваме от услугите му?

Травак поклати глава.

— Дори не бих опитал да го заинтересувам. Той е в джоба на Даусън.

— Тогава кого предлагаш?

— Трябва да помисля. — Той се усмихна. — А междувременно, радвам се, че Джоунси напредва в изпълнението на задачата. И програмите си ги бива.

Тя направи гримаса.

— Караш *всичко* да звучи фасулски просто.

— Не се обиждай. Знаем, че да обидя Джоунси, е все едно да нарека детето на някоя жена дебело или грозно.

— Джоунси не ми е дете. Не ме слагай в редиците на онези жени, които мислят по този начин. И, да, ти си прав. Програмата наистина е средство, но с почти неограничена употреба. Като не използваме пълните възможности на подобен род системи, ние просто се плъзгаме по повърхността. Но ето че миналата седмица положихме началото на удивителен нов проект.

— Какъв?

— Вероятно знаеш, че повечето лаптопи в наши дни имат чип, наречен акселерометър.

Травак кимна.

— Технология, позволяваща на устройството, било то лаптоп или мобилен телефон, да проследява своето движение спрямо заобикалящото го пространство. И по този начин позволява на хард диска да се защити, ако лаптопът бъде изпуснат или ударен.

— Точно така. Един от нашите софтуерни пакети конфигурира тези чипове като импровизирани земеръсни сензори. Лаптопите

събират сеизмични данни от тези хиляди райони и използвайки модели от по-ранни събития, само за секунди определят в какви посоки и с каква сила ще се разпространят земетръсните вълни от точката на епицентъра. Така ще можем да изпращаме сигнали за тревога, минути преди земетресението да удари голям и важен град. Можеш ли да си представиш колко живота ще спасим?

— И се занимаваш с това и в момента?

— Да. Станциите за наблюдение на сеизмичната активност във всеки един район някога наброяваха дузини. А сега са хиляди. След няколко години, като се има предвид колко лаптопа ще са снабдени с въпросния софтуер, те могат да наброяват милиони.

Травак се усмихна.

— Още докато провеждах разследванията на твоята личност, се питах дали няма да се окажеш точно такава.

— Напълно откачена?

— Идеалистка.

— Никога досега не са ме обвинявали, че съм такава.

— Обаче си. Проектите ти не са просто доказателство за представата ти за компютърна система. Ти се опитваш да спасиш света.

Първоначално беше решила, че Травак ѝ се подиграва, но сега разбра, че говори напълно сериозно. Лицето и гласът му изразяваха искрено възхищение. Мили боже, усети как червенината залива лицето ѝ. Страхотно. В следващия стадий двете с Вал вероятно щяха да сравняват бележките си за Травак като за любовник.

— Не се опитвам да спася целия свят. Само няколко милиона хора може би. Плюс сестра ми.

— И това е достатъчно. Системата ти контролира удивително количество компютърна мощ. И ти си я предопределила да свърши всичките тези удивителни неща заради доброто на цялото човечество. Но помисли ли, дори за миг, за вредата, която можеш да причиниш?

— Струва ми се, че гледаш прекалено много филми от рода на „Терминатор“.

— Не от машините се страхувам. А от хората, които ги контролират. А какво, ако вместо да се опитвам да разгадая древен код, бях задал на системата ти задачата да прекъсва ядрени вериги? Или, вместо да синтезира протеини, някой я използва да сътвори

неизлечима болест? За всяко прекрасно нещо, на което е способен Джоунси, има поне по едно ужасно деяние, за което можем да се сетим. Вярвам, обмислила си факта, че по света има хора, които са подвластни единствено на собствения си интерес.

— Разбира се, че съм. Разговорът взе много сериозен обрат.

— Съжалявам, но подобен род неща занимаваха ума ми още преди да те срещна. Отговорността е огромна, ужасяваща. Аз със сигурност не бих я поел доброволно.

— Разбрах. На мен също не ми беше лесно да се реша. Но сега, след като вече съм поела по този път, трябва да поема цялата отговорност, която идва с това.

— И се справяш добре.

Защо тези негови думи означаваха толкова много за нея? Да, той може би беше един от най-умните мъже, които беше срещала. Брилянтен мозък. Но тя дори не беше сигурна, че може да му има доверие.

Това обаче като че ли нямаше значение. Когато беше с него, сякаш напускаше реалността и се озоваваше на ново и странно място, където всичко беше възможно. Може би това се дължеше на физическото привличане, което изпитваше към него. О, да, този фактор определено трябваше да се вземе предвид в уравнението. Онзи миг там, на баржата, беше прекалено красноречив, за да бъде пренебрегван. Но тя трябваше да се абстрахира от подобни примитивни чувства. Трябваше да разсъждава трезво и да претегля всичко, което се случва. За да няма повече обезпокоителни моменти като онзи по-рано вечерта.

Травак погледна към задната част на самолета.

— Как се справя сестра ти?

Тя с готовност прие смяната на темата.

— Уморена е. Макар че се чувства по-добре, не е свикнала с подобна активност. Демански ще се погрижи за нея. Тъкмо я настанява в една от „стаите за гости“, всъщност нещо като самостоятелната каюта на корабите.

— Стаи за гости? Бих казал, че този човек знае как да живее.

— Бихме могли да имаме и по-лош партньор.

— Имаш предвид този реактивен самолет? Да, бива си го.

— Не, нямам предвид само парите. Демански е истинско динамо. Може и да е нешлифован диамант, но реже дълбоко. — Тя се усмихна. — Веднъж ми каза, че си като него. Прав си, мога да те видя и теб как отмъкваш незаконно онази стена. И дори мисля, че точно заради това изпитваш такъв гняв към него.

— Може би. Но ако не беше получил срещу щедър подкуп тази стена от музея, тя вероятно никога нямаше да ни бъде отнета. А сега, не само че не разполагаме с нея, но почти със сигурност е в ръцете на Даусън. И аз никак не съм доволен. Демански е широко тачен заради това, че отслабва силата и властта на престъпните синдикати в Лас Вегас, но съм готов да се обзаложа, че никога не е имал работа с човек като Даусън.

— Престъпникът си е престъпник.

Травак поклати глава.

— Не. Даусън е специална порода. Той е зъл. Много зъл. Научил съм какво може да го накара да се размърда, познавам мисленето му. И всичко се свежда до силна гордост. Докато помним това, ще можем да му противодействаме. Знам кои бутони да натискам.

— А не се ли страхуваш, че той може да започне да натиска твоите бутони?

— Щях да бъда глупак, ако не се страхувах.

Демански включи осветлението в задната част на самолета и Али ококори очи, като видя елегантната, добре обзаведена спалня, която би изглеждала съвсем на място и в луксозен хотелски апартамент. Избухна в смях.

— Когато казах, че искам да подремна, си мислех, че ще го направя върху два стола, поставени един до друг.

— И това може да се уреди, но мисля, че тук ще ти е по-удобно.

Тя с благодарност се излегна на огромното легло. Господи, колко добре се чувстваше! Беше се държала повече от добре по време на онзи кошмар, който бяха преживели върху моста. Тя не мислеше, че дори Рейчъл е забелязала треперенето, което я беше обхванало малко след това. Слава богу, всички бяха прекалено ядосани и разтревожени, за да ѝ обърнат внимание.

— А, да. Леглото май наистина е по-удобно от твърдите столове.

— Да оставим светлините включени или загасени? — Демански натисна друг ключ, за да демонстрира стотиците малки точици фиброоптично осветление, обсипали тъмносиния таван. Тя го изгледа студено.

— Определено загасени. Не искам нищо да ми напомня, че спя в твоята стая, правена сякаш за показ.

Той изгаси светлините.

— Не, ти вероятно мислиш за спалнята, която е малко по-нататък по коридора.

Тя се засмя.

— О, онази с леглото във формата на сърце, диско светлините и огледалата, които са навсякъде?

Той стисна устни.

— И не забравяй ваната, изработена от стъклото, от което правят чашите за шампанско.

— Шегуваш се, нали?

— Разбира се. Не ми се играе особено ролята на плейбоя-милиардер. Всъщност моята стая е обзаведена с вкус.

— Радвам се да го чуя.

— Сега ще те оставя. Не искам да те безпокоя. Знам, че не си особено доволна от моята намеса в този проект.

— Всичко, което застрашава допълнително Рейчъл, ме ядосва и разстройва. Но, изглежда, сме принудени да търпим присъствието ти. — Мълча няколко секунди. — И, предполагам, трябва да съм ти благодарна, че ми спаси живота там, на моста.

— Много щедро от твоя страна, като се има предвид, че беше изложена на опасност по моя вина.

Тя кимна.

— Вярно е. Обаче ти пое риск, който не беше длъжен да поемеш. Животът е скъпоценен. Никой не го знае по-добре от мен.

Той кимна бавно.

— Мога да се съглася с теб.

— Във всеки случай, няма да допринеса нищо, ако не си сътруднича с теб. — Нова пауза. — Поне докато се държиш разумно.

— О, господи, това може да се окаже много трудно за мен. Напоследък се ръководя по-скоро от инстинкта си, отколкото от разума си.

Тя се усмихна.

— Като например открадването на древната стена? Абсолютно неразумно действие.

— Обаче получих онова, което исках, нали?

— За около половин час.

Той направи гримаса.

— Окей, продължавай да изтъкваш грешките ми.

— Добре, ще го правя. — Тя вдигна поглед към него. — Но трябва да призная, че си предприел безумно смел ход.

— Какъв комплимент! Чувствам се така, сякаш са ми дали ключовете за Белия дом.

— Вероятно ще инсталираш игрални автомати във всички исторически спални.

— Може би. Но ето, че ти преча да си починеш. — Кимна към прозорците. — Щорите ще се спуснат автоматично точно преди изгрев-слънце, така че светлината няма да ти пречи. Има и душ в банята ти. Имаш ли нужда от нещо друго?

— Мога ли да се обадя в Съединените щати от телефона, който е на нощното шкафче?

Той кимна.

— Сателитен е. Обаче мислех, че имаш нужда от почивка.

— Трябва да се обадя на Лети и да ѝ кажа, че сме добре.

— Лети?

— Лети Кларк. — Той продължаваше да я гледа въпросително и тя каза: — Моята икономка и приятелка. — И добави преднамерено: — Тя също така е квалифицирана медицинска сестра, която ми прави компания, докато умирам.

— Ауч! Виждаш ли, никога нямаше да се изразя така, ако мислех, че отговаря на истината. Никога не съм виждал човек, който да изглежда по-здрав.

— Няма нищо. Приемам грубостта много по-лесно от съчувствието.

— Ще трябва да го запомня. — Той се усмихна. — Обаче обещавам, че ще се реванширам за грубостта си. Можеш да помолиш за каквото и да било и то ще е твое. Хайде, можеш да ме подложиш на тест.

— Наистина ли? Със сигурност знаеш как да разглезиш едно момиче.

— Обичам да създавам удобства на гостите си.

— Дори на височина от единайсет хиляди и триста метра.

Али седна и се подпря на един лакът. Загледа го втренчено. Демански притежаваше чара и увереността, които тя беше видяла и в телевизионните му интервюта, но на живо беше по-наперен. И по-смел. „Което определено е добре“, помисли си тя.

— Все още ме тревожи един въпрос — каза тя.

— Какъв?

— Защо си правиш труда да присъединяваш усилията си към нашите, в този лов на съкровища?

— Мислиш, че не си струва?

— Не, разбира се. Обаче ти нямаш нужда от повече пари. Можеш да летиш около света в луксозния си реактивен самолет и да се веселиш в скъпите си казина в компанията на красиви и успели актриси, спечелили Оскари.

Той вдигна ръка.

— Само номинирани, страхувам се. Да се придържаме към фактите. Никога не съм излизал с актриса, спечелила Оскар.

— Грешката е моя.

— И винаги търся добрите възможности за бизнес.

— Сигурна съм, че разполагаш с много други възможности, които, също така, са много по-малко рисковани.

— Вярно е. Но както отбеляза сестра ти, аз съм почитател на големите идеи. И обичам да сменям игрите. На света няма много неща, които биха могли да напишат наново книгата с правилата. Но ако това, с което сме се захванали, се получи, ние ще сме част от нещо невероятно.

— Моето мислене няма такъв размах. Що се отнася до мен, става въпрос за оцеляване.

— Засега се справяш добре.

— Да. Боря се, откакто навърших тринайсет. Но има неща, които не бих могла да направя.

— Какви например?

— Да имам семейство.

— Можеш да имаш деца, нали?

— Да. Но всеки път, когато се замисля за това, се сещам, че е възможно да не успея да ги видя как растат. Ето, миналата седмица започнах да губя периферното си зрение. И реших, че съм го изгубила напълно, но човек никога не знае. На всичкото отгоре, ГКЛ се предава по генетичен път. Аз съм от онези, които са заболели в по-късна възраст, но когато заболее новородено, болестта има фатален изход, още преди детето да е навършило две години. Просто не мога да рискувам.

— Много лошо. Има ли мъж в живота ти?

— Никой специален. Няма да повярваш колко мъже искат да бъдат мои спасители. Комплексът на рицаря. Не е необходимо да казвам, че не остават дълго при мен.

— Да, няма нужда. — Той кръстоса ръце на гърди и се облегна на гардероба. — Срещата ми с теб всъщност беше приятна изненада. Моето разузнаване не ме информира, че и ти си част от експедицията.

— Реших в последната минута.

— В Лас Вегас разговарях с Рейчъл за теб, но не й казах колко много ми харесаха картините ти.

Тя го погледна изненадана.

— Виждал си работите ми?

Демански кимна.

— Никога не съм ги виждал с очите си, но напоследък често и дълго ги гледам в Интернет. Те са силно въздействащи.

— Благодаря ти.

Той вдигна показалец.

— Не си отивай.

— Къде бих могла да отида?

Демански отиде някъде. Върна се след по-малко от минута. Носеше голяма картина в рамка. Обърна я с лице към Али и тя видя пейзаж с малка самотна фигурка, застанала на хълм и допълнително смалена от огромното вечерно небе. Али ококори очи.

— Но тази е рисувана от мен!

— Знам.

— Как я получи?

— Купих я от галерията „Ток“ в Денвър. Видях я в техния онлайн каталог и след това не можах да я избия от ума си. Накарах ги да я доставят на летището, а после я взех на излизане от страната.

Али отиде до края на леглото, за да разгледа по-добре рисунката.

— Нарича се „Биография“. Продадох я на колекционер от Ню Мексико преди няколко години. Не знаех, че отново е на пазара.

— За мое щастие.

Демански остави рисунката върху шкафа и нежно я облегна на стената. Али я гледа още известно време.

— За мен винаги е трудно да се разделям с работите си. Те са част от мен, знаеш ли?

— Затова и са пълни с толкова чувство. — Демански приклепна, за да се изравни погледът му с картината. — Собственичката на галерията ме запозна със собствената си интерпретация. По нейно мнение, показваш колко силна и изумителна е Вселената. И как нейното могъщество може да смаже човека и да го направи незначителен.

— Така ли? — Али изучаваше картината. Като че ли се опитваше да я види с други очи. — А ти съгласен ли си с нея?

— Не.

Тя откъсна поглед от картината и го спря на лицето му. Демански изведнъж ѝ се стори по-възрастен. Веждите му вече не бяха повдигнати и извити в дяволити дъги, а челюстта му не беше така здраво стисната.

„Не. Не по-възрастен, реши тя. А по-зрял. И някак по-земен. И, да, по дяволите, очарователен.“

— А ти как я интерпретираш? — запита тя.

— Фигурата, обгърната от пейзажа, не е победена и не е незначителна. Тя просто се наслаждава на великолепието на природата, на безкрайните възможности. Да, светът е голям в сравнение с нея, но точно това го прави така прекрасен. Усеща се вълнение, радостна възбуда, а не страх. Виждам и надежда.

Али се усмихна. Той се обърна към нея.

— Е, кой е прав? Аз или собственичката на галерията?

— Художниците не бива да налагат мнението си. Всеки преживява творбите им различно.

— Не ми ги пробутвай тези. Кое е основното тук? Надеждата или страхът?

— Няма значение какво мисля аз.

— За мен има.

Тя извърна поглед.

— Прав си. Надежда.

— Знаех си. Но се радвам да го чуя и от теб.

— Аз се страхувам само когато ми бъде отнет някой избор. Разумът ми казва, че няма нищо страшно в свят, който предоставя възможности. Защото животът е празник, а не реквием. Изненадана съм от виждането на собственичката на онази галерия.

— То е показателно повече за нейното виждане за живота, отколкото за твоето. Или моето.

Той понечи да вземе картината, но Али вдигна ръце, за да го спре.

— Имаш ли нещо против... да ми я оставиш за малко?

Той я гледа един кратък миг, после кимна.

— Не, разбира се. Ще я оставя на пода и ще я подпра на шкафа. Не ми се иска да падне и да се повреди, ако възникне турбуленция.

— Благодаря ти.

Той внимателно остави картината.

— Ето, готово. Обаче не свиквай с нея. Аз много я обичам и тя не се продава.

ГЛАВА 15

Клуб „Ривър оукс“

Хюстън, Тексас

— Господа, колко се радвам да ви видя. Не знаех, че играете голф.

Карлос Добал се усмихна на Финли и Гонзалес, когато те се приближиха до него. Той беше висок и привлекателен мъж, който говореше с едва доловим испански акцент.

— *Не играем голф* — отговори Финли.

— А би трябвало. Знаете ли, че шефът ви решава кого ще повиши някъде между това място и онзи хълм там?

— По дяволите! — възкликна Гонзалес. — А аз мислех, че повишават усърдните и честни полицаи.

Добал сви рамене.

— Какво мога да направя за вас, господа?

— Разследваме стрелбата в университетското градче. Ти чу ли за нея?

— Разбира се. Заподозреният беше намерен мъртъв, нали?

— Да — отговори Финли. — Обаче все още не знаем кой е той, нито за кого е работил.

— Отпечатъци?

— Разполагаме с такива, обаче те не съвпадат с нито едни от нашата картотека. Няма съвпадения и на лицевата структура. Но имаме причина да вярваме, че в Националната агенция по сигурността са наясно със самоличността му. Прибраха трупа и оръжието само преди няколко часа.

— Интересно. Предложиха ли обяснение?

— Не. А ние все още се опитваме да разрешим случая. Можеш ли да ни помогнеш?

— С какво, според вас?

— Мисля, че и двамата знаем отговора на този въпрос. — Финли направи пауза. — Бъди така добър, Добал.

Добал извърна поглед. Финли чакаше отговор. Добал изглеждаше забележително по същия начин, както и при запознанството им преди четири години. Съпругата и детето му бяха отвлечени от стар негов враг още от времето, когато той бе агент на испанското разузнаване и Финли и тогавашният му партньор бяха успели да му ги върнат невредими. Но на ужасна цена.

— Как е семейството на детектив Пейс? — запита Добал.

— Съпругът ѝ се ожени повторно миналата година и се преместиха в Орегон. Мисля, че двете ѝ момиченца са добре.

Добал кимна.

— Такава трагедия! Често мисля за нея.

— Аз също.

— Щастието в моя живот дължа на нея. — Вдигна поглед към Финли. — И на теб, детектив. От какво имаш нужда?

— Тъй като нашите разузнавателни агенции по-скоро ни пречат, питам се дали не бихме могли да използваме твоите източници. Може би някой от бившите ти колеги ще бъде по-услужлив.

— С какво разполагате?

Гонзалес му подаде голям кафяв плик.

— Ето всичко, което имаме за трупа. Отпечатъци, снимки, зъбни рентгенови снимки, изследвания на тялото. Нещо тук вътре накара Националната агенция да се размърда. Бихме искали да знаем какво е то.

Добал остави плика на седалката на количката за голф.

— Знаете, разбира се, че сега съм само скучен обикновен съветник по инвестициите. Нямам директен достъп до нито една база данни — нещо, от което вие се нуждаете.

— Но познаваш хора, които имат, нали?

— Вероятно. — Добал бръкна в чантата си за голф и избра стик. — Но знам от личен опит, че агентите на Националната сигурност могат да имат основателна причина да ви държат в неведение.

— Дори това да означава да не можем да си свършим работата?

— Да. Възможно е да го правят не само заради собствения си интерес, но също и за ваше добро.

— Ще рискуваме — каза Гонзалес.

— Щом веднъж тръгнете по този път, възможно е да няма връщане. Осмелявам се да кажа, че агентите на Националната

сигурност имат много по-добра идея какво ви чака, от нас самите. Сигурни ли сте, че искате да навлезете в тази територия?

Финли кимна.

— Нямахте да сме тук, ако не бяхме. Рейчъл Кърби е невинна жертва. Заслужава да бъде защитена. Не искам случаят да бъде погребан някъде в Националната агенция за сигурност, в някоя папка с надпис „Строго секретно“.

— Много добре. — Добал тръгна към топката си, която се белееше в зелената трева. — И обмислете добре дали да не заиграете голф, господа. Тази игра отлично успокоява нервите.

Регионално летище Чикаго — Вокеган

Вокеган, Илинойс

Рейчъл смръщи вежди, докато гледаше огненочервеното „Мазерати“, което бързо се отдалечаваше от хангара. Демански и Али дори не погледнаха назад, когато колата профуча през главната порта на комплекса.

— Искаше ми се тя да остане с нас — каза Рейчъл.

— Има смисъл в това да се разделим. Ще можем да направим двойно наблюдение на Уайли. Демански каза, че иска лично да получи доклада за него.

— Но нямаше причина да вземе Али със себе си.

— Доколкото си спомням, тя сама изяви желание.

Рейчъл направи гримаса.

— Да. Възможно е това великолепно „Мазерати“ да има нещо общо с решението ѝ. Али обича мощните автомобили. — През по-голямата част от пътуването беше наблюдавала как Али и Демански разговарят и се шегуват като стари приятели. — Обаче мисля, че тя го харесва.

— Както разбрах, той има особена привлекателност за някои хора. — Травак праметна пътническата си чанта през рамо. — Да ти кажа правичката, радвам се, че сестра ти е с него и ще го наглежда.

— Нямах му доверие?

— Имам, но донякъде. Обаче Демански е от хората, които се възползват от всяка възможност, и се чувствам по-добре сега, след като Али ще може да ни докладва какви ги върши той.

— Мислиш ли, че ще стигнат до нещо?

— Демански твърди, че вече подслушва телефона на Уайли и следи електронната му комуникация — просто в случай, че Даусън се опита да се свърже с него.

— Ще се престоря, че не съм чула тази част.

Травак се засмя.

— Даусън се опита да ме убие, а и вярвам, че куршумите, прелетели покрай главата ти онази нощ в замъка „Хърст“ бяха истински. И се тревожиш, че някой може би чете електронната му поща?

— Звучи смешно, знам. Странно, но куршум в мозъка на Даусън ми се струва по-приемлив от нахлуване в личното му пространство. Предполагам, че това е нещо, което трябва да преодолеея.

— И то веднага.

Тръгнаха към черен джип марка „Кадилак Ескаладе“, спрян точно пред хангара. Травак хвърли вътре своята чанта, както и тази на Рейчъл.

— Забавно е, че Демански нае онова страхотно малко „Мазерати“ за себе си, а за нас — това чудовище.

— Е, аз се чувствам по-добре в това.

— Аз също всъщност. По-незабележимо е по улиците на Чикаго. Лошо, че Демански не прояви повече въздържаност и в избора на автомобил за себе си.

— Думите „Демански“ и „въздържаност“ не бива да се появяват в едно и също изречение. — Рейчъл изведнъж осъзна нещо. — Мисля, че затова Али е привлечена от него. Тя непрекъснато е ограничавана от болестта си и през целия си живот се е борила с тези ограничения. Безразсъдството на Демански, фактът, че почти винаги нарушава правилата, сигурно имат определена привлекателност за нея.

— И не се тревожиш, че може да ѝ бъде оказано неподходящо въздействие?

— Али не е глупачка. На нея ѝ е забавно в неговата компания, обаче тя е прекалено силна, за да му позволи да промени каквото и да било в нея.

— Тогава, проблеми няма. Ти я познаваш по-добре от мен... — Звънна мобилният телефон на Травак и той отговори: — Травак.

— Опита се да ме отстраниш, по дяволите. Окей, вярно, казах ти: „Никакви гробници повече“. Но мога да се справя...

— Бен?

— Да. Трябваше да се обърнеш първо към мен. Познаваш ме много по-дълго от Нури.

— Ти си все още в болницата, по дяволите.

— Не. В Лондон съм.

— О, за бога!

— Добре съм. Малко нестабилен още може би, но поне вече не се отегчавам до смърт. Лежането в леглото ме подлудяваше.

— Бен, върни се в болницата.

— Не. Впуснал съм се в работа. Дватамата с Нури ще се свържем с теб веднага, щом открием нещо.

— Нури там ли е? Дай да говоря с него.

След миг на телефона беше Нури.

— Съжалявам, ако не го бях взел със себе си, той щеше да ме последва.

— Какво е състоянието му?

— Не много лошо. От болницата и без друго щяха да го изпишат след няколко дни.

Травак изруга.

— Чуй ме. Грижи се за него. Той понякога... Не му позволявай да се преуморява.

— Имай ми доверие. Знам, че е твой приятел. — Направи пауза.

— Но сега той е и мой приятел. Ще го наглеждам. А сега трябва да вървя, защото Бен ме гледа със силно възмущение. Довиждане.

— Твоят приятел Бен ли беше? — запита Рейчъл, когато Травак затвори.

Травак кимна рязко.

— Изписал се е сам от болницата и е пристигнал в Лондон заедно с Нури.

— Нури изглежда доста способен. — Тя го изучаваше с поглед.

— Обаче не ти си с Бен, за да го напътстваш и сам да го наблюдаваш. А на теб това не ти харесва. Изпитваш прекалено бащински инстинкт по отношение на него.

— Да, точно затова едва не причиних смъртта му в онази гробница. Е, в момента не мога да направя нищо по въпроса. — Травак

погледна часовника си. — Готова ли си да тръгнеш за училище?

На Рейчъл и Травак им беше необходимо по-малко от час, за да стигнат с джипа до университета в Чикаго, да паркират и да стигнат до залата с петстотин места, където доктор Джеймс Уайли изнасяше лекция.

Влязоха в залата и изчакаха очите им да свикнат с полумрака. Времето беше достатъчно на Рейчъл да разбере, че Уайли говори за вавилонските обичаи. Той говореше болезнено монотонно и за да демонстрира лекцията си, използваше голям прожекционен екран и изключително скучна, съставена без никакво въображение, Пауър Пойнт презентация. Рейчъл огледа студентите.

— Бедните деца! — прошепна.

— Поне половината дремят — каза Травак. — Можеш ли да ги обвиниш?

Уайли показва поредния слайд.

— През следващия час ще разгледаме някои от основните забележителности от този период...

Рейчъл беше сигурна, че чу поне двеста измъчени въздишки.

— Ето я нашата следа — каза Травак. — Да вървим.

Травак вече беше станал и тръгнал към вратата. Рейчъл изтича след него.

Навън, на ярката слънчева светлина, Травак набързо разгледа картата на университетското градче, запазена в паметта на телефона му, преди да посочи друга сграда.

— Кабинетът му е ей там, в „Хаскел Хол“. Той току-що ни каза, че там ще е чисто през следващия един час.

— Какво ще правиш?

— Помниш ли какво трябва да преодолееш?

— Нарушаването на личното пространство на хората.

— Да. Преодоля ли го вече?

— Предполагам, че е по-добре да съм — каза тя.

Двамата влязоха в сградата и изкачиха стълбите до втория етаж. Травак се консултира с лист хартия, докато преминаваха покрай редица кабинети. Накрая спряха пред врата с табела, на която пишеше името на доктор Джеймс Уайли и която указваше часовете, през които той е в

кабинета си. Преди още Рейчъл въобще да е разбрала какво става, Травак беше отворил вратата и ѝ правеше знак да влезе първа.

— Справи се прекалено бързо — каза тя.

— Признавам, че съм правил това и преди. — Той бързо я дръпна вътре и затвори вратата след тях.

Рейчъл включи осветлението. Стаята беше малка, без прозорци. В нея имаше бюро, рафтове с книги, които покриваха стените от пода до тавана, и дълга маса, обсипана с каменни съдове, вероятно използвани за готвене в дълбоката древност. Травак се наведе над бюрото и загледа монитора на компютъра.

— Електронната му поща е отворена.

— А има ли нещо в нея?

— Искаш да кажеш, дали има нещо, което да казва: „Хайде, хвърлете един поглед на откраднатия египетски артефакт“?

— Да, нещо такова.

Травак прегледа пощата на Уайли за периода от една седмица назад.

— Страхувам се, че не. Няма нищо и относно самолетни резервации или пък планове за пътуване. Много лошо.

Травак бръкна в джоба на сакото си и извади черна кутия с размера на пакет цигари. Свали лентата, залепена за задната ѝ страна, и я прикрепил под чекмеджетата на бюрото му.

— Какво е това?

— Подслушвателно устройство.

— Мислех, че този род неща са по-малки.

— Това е специално. То записва всички разговори и ги предава на електронната ми поща като аудиофайлове.

Тя кимна.

— Интересно. Знаеш ли, ако снабдиш подобно устройство с елементарен софтуерен пакет, който да разпознава човешкия глас, разговорите ще бъдат записвани и предавани като обикновена електронна поща.

— Не се бях сетил за това.

Тя сви рамене.

— Мога да го инсталирам за петнайсет минути. И ще работи още довечера.

Той се усмихна.

— Ти си естествена.

— Естествена какво? Престъпница?

— Шпионка. Радвам се, че си на моя страна.

Травак извади малък диск от джоба си и отиде до вратата, до която, на кука в стената, беше закачено палто. Разпра подплатата в едно тълче, постави диска вътре, после го заши.

— Нека позная — каза Рейчъл. — GPS предавател?

— Бързо наваксваш. Не знам какъв е източникът на Демански, но доктор Джеймс Уайли няма да може да направи и движение, без ние да знаем за него. — Травак извади още един GPS предавател и отново се консултира с листа хартия. — А сега да отидем до паркинга на факултета и да открием колата му. Според полицията в Илинойс, тя е златиста „Тойота Камри“.

— Защо твоята връзка иска да се срещнете тук? — запита Али, докато вървеше до Демански по оживената част на „Мичиган авеню“, известна като „Магнифисънт майл“.

Али наблюдаваше богатите клиенти на магазините, които се смесваха с бизнесмените, туристите и една огромна група деца, които очевидно бяха излезли от тематичното рождено парти „Междузвездни войни“. Демански заобиколи внимателно едно от по-малките деца, което носеше маската на Йода.

— Всъщност идеята беше моя.

— Твоя?

— Реших, че ще е забавно. Била ли си тук преди?

— Не. Кракът ми стъпва за първи път в Чикаго.

— Добре. Тогаваш значи съм направил верния избор, като съм те довел тук. Предполагам, можехме да си уговорим среща и в някоя тъмна задна уличка, но това щеше да е толкова... потискащо.

Устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Приличаш на Джон Травак повече, отколкото би искал да признаеш.

— Изгони тази мисъл от главата си. Не знаех, че го познаваш толкова добре.

— Всъщност почти не го познавам, но Рейчъл ми е разказвала много за него. Той е погълнат от работата и заниманията си, но също

като теб, обича да се забавлява.

— Има една огромна разлика между нас.

— И каква е тя?

Той зарея поглед над водите на езерото.

— Както разбрах, Травак никога не се колебае да измине целия път. А аз, поне до снощи, не бях убивал човек.

Али го погледна.

— Мъжът на моста?

Демански кимна.

— Животът ми не е лесен, но точно тази граница не бях преминавал. Почувствах се много... странно. И преди съм бил в изключително напрегнати ситуации, но никога не се е налагало да прибягвам до това. Има награда за главата ми на три различни континента. Мениджърът на едно от моите казина дойде една нощ на работа с намерението да ме убие. Имало е много моменти, в които е можело да се погрижа за проблемите си — и да сложа край на нечий живот — само с едно телефонно обаждане. Обаче винаги избирах да не го правя. Това беше едно от правилата, които никога не бих престъпил. До снощи.

Тя мълча една-две секунди, а после импулсивно постави длан на ръката му.

— Съжалявам, че трябваше да го направиш заради мен.

Той се усмихна.

— А аз — не. Бих го направил отново. Никога преди не съм срещал жена, заради която си струва да наруша всичките си правила.

Али не можеше да откъсне поглед от него. Думите бяха казани изключително простичко. Той не лъжеше. Това не беше Демански, който се опитва да направи впечатление. Тя най-после успя да откъсне поглед.

— Защо реши да откраднеш стената?

— Не вярваш, че беше акт на отмъщение?

Тя поклати глава.

— Не е било и заради парите, които са те мамели от недалечния хоризонт.

— Интересно ми е да чуя твоето мнение.

— Направил си го от скука. Видял си вече почти всичко, правил си много неща. И си решил да провериш дали междувременно не си

пропуснал нещо.

— Това ме обрисова донякъде като доста плитък човек.

— Не, не, у теб няма нищо долнокачествено. Ти си умен и винаги мислиш. Просто не си сигурен, че това, което ще получиш, ще ти бъде достатъчно.

— Тогава значи не ме осъждаш, че съм бил напълно отдаден на голямото преследване? — запита той подигравателно.

— И защо да го правя? Аз прекрасно разбирам мотивацията ти. Не съм видяла почти нищо и със сигурност има много неща, които не съм правила. А как ми се иска да не беше така...

Демански не проговори известно време.

— На мен също ми се иска да не си била лишена от нищо.

Тя го погледна и въздъхна.

— О, господи! Виждала съм това изражение и преди. Изпълнен си със съчувствие. Мислех те за по-добър приятел, Демански.

Той извърна поглед.

— Съжалявам. Ще се потрудя да си върна твоето уважение, да се издигна в очите ти. Онова беше само временно настроение. Как бих могъл да забравя каква корава жена си, Али?

Моментът беше прекалено емоционален и напълно неочакван. Време беше да се отдръпне малко.

— Къде ще се срещнем с връзката ти?

— Той вече е тук.

Демански кимна по посока на площада пред сградата на „Ригли“, построена на северния бряг на река Чикаго. Сивокос мъж в спортно сако наблюдаваше двама тийнейджъри, които караха скейтбордовете си.

— Много е добър — каза Демански. — Веднъж го използвах да измъкне информация от един чикагски бизнес консорциум, който се опитваше да ме отстрани от един разработен от мен проект. Има връзки в телефонните компании, а и много от частните детективи в града с радост работят за него.

Единият от младежите, с доста червено лице и дълга руса коса, вдигна дъската си и махна с ръка на другия.

— По-късно, копеле.

След това тръгна към Демански и Али.

— Името му е Тайлър К. — каза Демански. — Добро дете е.

Тя ококори очи.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Защо питаш?

Али гледаше удивено как Демански игриво поздравява Тайлър К. с удар с юмрук.

— Добре се пързеляш — каза Демански. — Все още можеш да улавяш магията.

Тайлър К. се засмя.

— А, просто се упражнявах. Не ме бива много, откакто си счупих крака.

Демански се обърна към Али.

— Али, запознай се с Тайлър К. Някой ден той ще бъде олимпийски шампион по скейтборд.

Тайлър К. поклати глава.

— Съмнявам се. Някога бях девети в Съединените щати, обаче за този спорт никога няма да започнат да раздават награди. — Кимна на Али. — Приятно ми е да се запозная с вас, мадам.

Тя се усмихна.

— Удоволствието е мое.

— Какво имаш за мен, Тайлър?

Тайлър К. бръкна под ризата си и извади голям бял плик.

— Ето.

— Какво откри?

— Имам номерата на всички, с които е разговарял от домашния си телефон, от мобилния, и от този в офиса. Източникът ми в телефонната компания този път увеличи цената, така че ще трябва да помоля за още една хилядарка.

— Няма проблем. А проучи ли номерата, както помолих?

— Господи, та ти се обади само преди няколко часа.

— Знам, предполагам, решил съм, че си способен на чудеса.

— А, играеш си с мен, човече. — Широка усмивка озари лицето на Тайлър К. и разкри два липсващи зъба. — Искаше да знаеш за обаждания от мобилен телефон извън страната. Има доста обаждания през последните два дни, но все още не знам откъде са направени. Работя по въпроса, но може би разполагаш с други хора, които могат да ти дадат исканата информация по-бързо.

— Благодаря. Продължавай да работиш, а аз, от своя страна, ще видя какво мога да направя.

Демански извади малък плик, в който вероятно имаше пари. След това извади портмонето си, изброи хиляда долара в банкноти по сто и ги подаде, заедно с плика на младежа. Тайлър К. ги напъха в предния джоб на късите си панталони.

— И така, кога ще ме заведеш в един от твоите луксозни хотели в Лас Вегас?

— Когато кажеш, копеле. Когато кажеш. — Двамата отново удариха игриво юмруци.

— Ще ти се обадя. — Тайлър К. остави скейтборда си на тротоара, сложи крак върху него и се отдалечи.

Али поклати глава.

— Къде си го намерил, за бога?

— Препоръча ми го директорът на охраната ми. Както казах, Тайлър К. работи за няколко частни детективски агенции в града.

— И какво ще правим сега?

— Ще чакаме да видим дали Даусън ще се свърже с нашия професор. — Демански извади своя iPhone и показа на Али картата, която беше извикал на екрана. — Травак и сестра ти са успели.

— Какво е това?

— GPS устройството, което те използват, ни изпраща електронна поща. Така виждаме тяхното местонахождение на картата, а Травак може да проследи всичко в реално време. Което ни казва, че професор Уайли все още е в университета.

— Наистина ли мислиш, че Даусън ще се свърже с този Уайли?

Демански я помоли с жест да върви до него.

— Травак смята така, а той, изглежда, познава достатъчно добре Даусън.

— Обаче Травак също така мисли, че е възможно той да е в Англия.

— Вярно. Просто се надявам човекът на Травак там, да е толкова добър, колкото той твърди.

*Музей по археология и антропология
Кеймбридж, Англия*

Бен премина сравнително бързо през галерията Модели, разположена на първия етаж на музея, като разгледа само някои от скулптурите, изработени от коренното население на Америка. Галерията беше почти безлюдна, ако се изключеха няколкото студенти, които седяха кръстосали крака на пода и скицираха предметите на изкуството. Бен се спря, за да обърне по-голямо внимание на един особено несиметричен обект, и се запита какво ли е било мнението за него на съвременниците на скулптора. По дяволите, вероятно не са виждали повече смисъл в него от самия Бен. Обърна се и се изненада да види Нури, застанал до лакътя му.

— Исусе, Нури! Едва не получих инфаркт. Как успя да се прокраднеш така?

Нури сви рамене.

— Обикновено правя само абсолютно необходимите движения, нищо повече.

— Това да не би да е някакъв номер, с който постигаш частична невидимост?

— Само за ненаблюдателните хора може би.

Бен наклони глава.

— Имаш гадния навик да ме обиждаш, макар и уж без да искаш, знаеш ли?

Нури му хвърли невъзмутим поглед.

— Не знам за какво говориш.

— Е, току-що ме нарече ненаблюдателен, а в самолета с мил тон предположи, че за неудобството ми вероятно е виновна обиколката на талията ми, а не тесните седалки. Като прибавим, че помоли портиера да донесе чантите вместо „по-възрастния ти приятел“ и ето че аз мога да започна да оформям комплекси. — Бен сбърчи чело. — Очевидно аз съм стар, дебел и ненаблюдателен.

— Не съм имал намерение по никакъв начин да те обидя.

— Възможно е да не си имал *намерение*...

Нури кимна.

— Разбирам. В ранните стадии на деменция, ситуациите често биват неправилно изтълкувани.

— Ранните стадии на... — Бен се засмя. — Ти, кучи сине!

Нури се усмихна.

— Занапред ще имам предвид особено чувствителната ти натура.

— Защо се чувствам по-засегнат от всякога?

— Това не мога да кажа.

Бен погледна зад гърба на Нури — към мъжа, който приближаваше към тях.

— Добре. Готов ли си?

Нури кимна и изведнъж придоби кралска осанка.

— Разбира се.

Брадат мъж, облечен в панталони цвят каки и кафяво спортно сако, бързо крачеше към тях.

— Мистър Мубарек, съжаляваме, че ви накарахме да чакате.

Нури се усмихна.

— Не се тревожете. Използвах възможността да се възхитя на великолепната ви колекция.

Бен се здрависа с доктор Колиър.

— Аз съм Ралф Конърс. Разговаряхме по телефона.

— Да, разбира се. Ние сме изключително развълнувани, че ни смятате достойни за такова щедро дарение.

Бен посочи Нури.

— Решението, разбира се, е на мистър Мубарек. Аз само му помагам.

Нури пристъпи напред.

— Покойният ми баща беше човек със средства и колекцията му от древни египетски артефакти беше огромна. Уви, неговите интереси не са и мои и аз нямам желание да задържа колекцията му. Обаче искам да я запазя непокътната. И тя да бъде на място, където ще ѝ отдават необходимото уважение.

— Разбира се.

Бен подаде на Колиър дебела папка, пълна със страници и снимки, поставени в книжни пликкове.

— Така ще придобиете представа за какво говорим.

Колиър прелисти набързо част от страниците.

— Това е просто необикновено. И е от частната колекция на баща ви?

Нури кимна.

— Той много се гордееше с нея.

— Мога да разбера защо. Но вероятно знаете, че могат да възникнат проблеми с изнасянето на тези неща от Египет. На вашата

страна не ѝ харесва да ѝ отнемат съкровищата.

— Баща ми не обичаше да му казват какво може или не може да прави с личната си собственост. — Нури се усмихна. — А и повечето от нещата са на склад в Холандия. Увериха ме, че няма да има проблеми.

Колиър прелиства страниците още известно време.

— Наистина впечатляващо! Не че не съм благодарен, но защо избрахте нас? Както можете да видите и сами, нашата египетска колекция е доста скромна.

— За това трябва да благодарите на мистър Конърс. Той предложи вашата институция.

Бен сви рамене.

— Избрахме ви заради едно: уверени сме, че вашият музей ще покаже колекцията в подходяща светлина. Египетският музей в Кайро с радост би я приел, но и вие, и ние знаем, че по-голямата част от нея ще остане на склад.

Колиър кимна.

— Страхувам се, че сте прав.

— Второ, вие имате страхотна репутация, експерт сте по Древен Египет. Но по някаква причина сте се озовали в университетски музей, в който няма забележителна египетска колекция. И ние решихме, че така ще ви помогнем.

— Наистина. — Колиър затвори папката. — Е, определено съм заинтересуван и вярвам, че можем да отдадем нужното внимание на колекцията на баща ви. Ще я изложим на подходящо място. Какво още бих могъл да ви кажа?

Нури погледна Бен, който се обърна към доктор Колиър.

— Преди да вземе решението си, мистър Мубарек би искал да прекара известно време тук, в музея, с вас. Той изпитва добри чувства, но иска да бъде сигурен. Разбирате, нали?

— Да. Разбира се.

— Ще бъдем тук през следващите десетина дни, но графикът на мистър Мубарек не е точно определен. Може да ви се обади по всяко време на деня или нощта с въпроси или да поиска среща без предварителна уговорка. Това приемливо ли е за вас?

Доктор Колиър се замисли.

— Ще ви дам номера на мобилния си телефон. Имам задължения, но мога да се освободя почти по всяко време.

Нури се усмихна.

— Благодарим ви. Какъв е графикът ви за днес и утре?

— През деня е доста разтеглив, но утре вечер имам професионален ангажимент.

Нури повдигна вежди.

— Така ли? Ще се радвам на възможността да се запозная с някои ваши колеги.

— О, не е нещо такова. Понякога давам консултантски услуги и ето че един чуждестранен проект ми падна сякаш от небето. Не е обаче нещо, което да не може да се уреди. — Колиър извади визитна картичка от джоба си. — Ето. Домашният и мобилният ми телефон. Чувствайте се свободни да се обадите по всяко време.

Бен взе визитката.

— Благодарим ви, доктор Колиър. По телефона ни обещахте лично да ни разведете из музея. Удобен ли е сега моментът?

Колиър се усмихна.

— Разбира се.

След двайсет и пет минути Бен и Нури вървяха по пътеката пред музея, от двете страни на която растяха големи дървета. Всеки от тях държеше куп брошури, дадени им от Колиър по време на кратката им обиколка из залите.

— Добре — каза Бен. — Първо, трябва да узнаем повече за специалния проект, така внезапно оказал се на вниманието на Колиър.

— Можех да го притисна още малко — каза Нури, — но не исках да събудя подозренията му. Да, само дотам успях да стигна. А и не се чувствам много удобно в тази роля.

— Не, правилно постъпи. — Бен се замисли за миг. — Ще го наглеждаме през следващите два дни и особено утре вечер.

— Наглеждаме? Моля те, Бен, влез най-после в крак с двайсет и първия век.

— Вече сме говорили по въпроса. Не съм почитател на проследяващите и подслушвателните устройства, на всичките тези неща, напомнящи ми Джеймс Бонд.

Нури въздъхна.

— Обаче те дават резултати.

— *Понякога.* Ако си някой като Травак. А понякога не дават, и обикновено, когато имаш най-голяма нужда от тях. Колко често пропускаш по някое обаждане на мобилния си телефон? Всеки ден? Или четири-пет пъти на седмица? Не е кой знае какво. Но когато ти откаже проследяващото устройство, си здравата прецакан. Знаем, защото ми се е случвало и на мен.

— Сега на тях може да се разчита много повече, отколкото през шейсетте години на миналия век.

— Много забавно. Думите ти като че ли излизат от устата на Травак. Или май се опитваш да ме завлечеш в бъдещето.

— Не, Бен, това е настоящето. Всичко се случва сега и около теб.

— Прави, каквото искаш, Нури. Но що се отнася до мен, всичките тези неща само донякъде улесняват работата, за която в по-стари времена са били необходими здрави крака.

ГЛАВА 16

Чикаго, Илинойс

— Ще се срещнем ли за вечеря, след като се настаним? — Травак натисна бутона за асансьора на хотел „Милениум“. — При условие, че успеем да открием Демански. Той изчезна някъде, веднага след като се регистрирахме.

— Той познава собственика. Искаше да се види с него — каза Али.

— Разбира се. — Той хвърли поглед на Рейчъл. — Вечеря?

— Не виждам защо не.

— А аз, напротив — каза Али. — Ще се срещнем за по едно питие по-късно, Травак. Искам да вечерям сама със сестра си. Напоследък нещата се развиват бързо и аз искам да съм сигурна, че отношенията ни все още са същите. — Погледна Рейчъл. — Ако нямаш нищо против.

Рейчъл почувства прилив на приятна топлина.

— Аз съм повече от съгласна.

Травак се усмихна.

— Не бих се намесил по никакъв начин в семейството ви. Ще ви се обадя по-късно.

След трийсет минути Али чукаше на вратата на Рейчъл.

— Великолепен хотел — каза тя, като влезе в апартамента. — Демански умее да прави избор. — Отиде до телефона. — Ще се обадя на обслужване по стайте. Ти какво искаш?

— Ти избери. На мен ми е все едно. — Отиде до прозореца. — Идеята е добра. Напоследък се чувствам така, сякаш бързам нанякъде и вече стигам предела на силите си.

Али се засмя.

— Но това е така. Действаме със скоростта на реактивен двигател. Защо не седнеш и не вдигнеш краката си нависоко? — Вдигна слушалката. — Ще поръчам нещо с високо съдържание на протеини и много кафе.

Рейчъл загледа, отпусната мързеливо, как Али прави поръчката. Али беше весела и енергична и като че ли цъфтеше. Господи, беше щастлива да я види толкова добре.

— Изглеждаш доста вяла. За какво мислиш? — запита Али, когато остави обратно слушалката.

Рейчъл се усмихна.

— Че изглеждаш в по-добра форма от мен. Не съм свикнала да бъда глезена така.

— И сега сигурно се каниш отново да поемеш нещата в свои ръце. — Али седна до нея на дивана. — Обаче, изглежда, умееш да се въздържа. — Добави тихо: — Знам, че ти е трудно.

Рейчъл кимна.

— Защото те обичам.

— Ти имаш инстинкта на роден лечител. Демански ми разказа някои от подробностите от живота на Пешет. Двете много си приличате.

Рейчъл поклати глава.

— Травак каза нещо подобно веднъж. Но и двамата грешите.

— Така ли? И двете сте гении в областта на създаването и поправянето.

— Компютрите и човешките тела не са едно и също.

— Но Пешет доста е изпреварила времето си. Непрекъснато се питам дали ако живееше в наше време, нямаше да има свой собствен Джоунси.

Рейчъл се засмя.

— Тогава щяхме да сме съпернички, което вероятно не би се харесало на нито една от двете ни.

Али замълча замислена.

— Аз не вярвам, че щеше да стане така. Мисля, че тя щеше да те смята за своя сестра.

— Като Натифа?

— Не, Натифа наистина е била само нейна ученичка и последователка. Пешет щеше да разбере, че двете с нея сте равни.

— Но аз вече имам сестра. — Рейчъл взе ръката на Али в своята. — Ти си всичко, от което имам нужда.

— Така ли? — Али преплете пръсти с тези на Рейчъл и се облегна назад. Двете се бяха настанили удобно на дивана. — А Травак?

— Стисна я по-силно, когато дланта на Рейчъл се скова. — Хайде, не заставай нащрек. Не бях сигурна, че Травак е достатъчно добър за теб. Чувствах, че трябва да те пазя и защитавам.

— И той ми каза същото.

— А после осъзнах, че се държа с теб точно както ти — с мен. Не са много мъжете, които успяват да те запалят, но изпитваш желание към него. Наблюдавам ви, когато сте заедно. Трябва да протегнеш ръка към новото изживяване.

— А дали той няма да ми донесе повече злини, отколкото добрини?

— Мисля, че е подходящ за теб. — Али се усмихна. — Но ако той се окаже проблем за теб, тогава самата аз ще го прогоня надалеч. След като си се позабавлявала.

Рейчъл я погледна изненадано и започна да се смее.

— Досега не съм съзнавала колко безмилостна можеш да бъдеш.

— Само заради теб — каза Али. — Ти си моя сестра и трябва да застана на твоя страна. Особено когато нямаш кой друг да те защити.

— Благодаря ти. — Тя стисна ръката на Али. — Обаче няма нужда някой да ме пази от Травак. Двамата с него няма да тръгнем по този път.

— Напротив. Не съм сляпа. Виждам искрите, които прехвърчат между вас.

„Господи, толкова ли е очевидно?“, запита се Рейчъл.

— Не е изненадващо — каза Али. — Той е олицетворение на Индиана Джоунс, а мозъкът му е почти толкова мощен, колкото и този на Джоунси. Разбирам привличането, което изпитваш към него. Искаш точно тази медна халка? Ще направя всичко възможно да ти помогна да я получиш. — Вдигна ръка, за да спре протестите на Рейчъл. — Окей, просто исках да знаеш, че съм тук за теб. — Срещна погледа на Рейчъл и се усмихна лъчезарно. — И винаги ще бъда.

Гърлото на Рейчъл така се беше свило, че не можа да проговори още няколко секунди.

— Аз също — отговори с дрезгав глас. — Винаги.

Рейчъл гледаше как Травак се приближава с широки крачки към масата в открития бар на покрива на хотел „Милениум“, която заемаха

тя самата, Али и Демански.

„Виждам искрите, които прехвърчат между вас.“

Искаше ѝ се да може да си избие думите на Али от главата. И преди ѝ беше трудно да пренебрегне вълнението, което изпитваше винаги в присъствието на Травак. А сега беше буквално невъзможно. Изведнъж започна да усеща силно всичко, свързано с него. Грациозната му и лека походка, очите му, в които блестеше жизненост, изражението на лицето му, излъчващо интелигентност и чувство за хумор. Малки неща, които не би трябвало да имат физически ефект върху нея. Мили боже, тя усещаше как пулсът блъска във вените ѝ, как бузите ѝ поаленяват. С мъка откъсна поглед от него и срещна този на Али, който изразяваше единствено удивление.

Като стигна до тях, Травак погледна през прозореца.

— Гледката, която се разкрива към парка „Грант“, е удивителна.

— Да — измърмори Али. — Питам се дали в парка има въртележки.

— Нямам представа — отговори Травак. — Защо?

— Без никаква причина. Просто ми хрумна.

„Слава богу, че Али, въпреки игривото си настроение не спомена за проклетата медна халка“, помисли си Рейчъл.

Травак изглежда Али с присвити очи, а после погледът му се премести върху Рейчъл. А тя едва ли не усети как прословутият му мозък работи на пълни обороти. След което стана очевидно, че той е решил да не се рови повече в темата.

— Хотелът е прекрасен — обърна се към Демански. — Изненадан съм, че не е един от твоите.

— Не защото не съм се опитвал да го присвоя — отговори Демански. — Познавам собственика, а той е много привързан към това място. Вашите стаи сигурно са просторни и удобни, а аз разполагам с апартамент от шейсет и три квадратни метра само един етаж по-долу. Предполагам, че можем да го превърнем в база за нашата операция.

— Опитваш се да ни впечатлиш ли? — запита Али. — Защото стаите в самолета не бяха достатъчни?

— Не, не, нищо такова — възрази Демански. — Не съм такъв глупак. Особено не и по отношение на теб, Али. Ти не се впечатляваш лесно.

Рейчъл се засмя.

— *Правилно* си разбрал.

— Току-що разговарях с Бен — каза Травак. — Доктор Колиър от Кеймбридж изведнъж се оказал консултант по някакъв чуждестранен проект.

— Повече подробности? — запита Рейчъл.

— Очевидно самият доктор Колиър не бил много наясно за естеството на проекта. Но какъвто и да е той, вниманието му утре вечер ще бъде ангажирано с него.

— Тогава може би и ние трябва да сме там — каза Демански.

Травак поклати глава.

— Нури каза, че те ще се справят. Няма да предприемат нищо, докато не се уверят, че стената е там. Колкото до този специален проект, възможно е да става дума само за оценяването на няколко предмета, предложени на търг. Бен ще ни държи в течение.

Демански смръщи вежди и посочи близката маса, върху която имаше куп вестници, предаващи новината за нападението и бъркотията на моста в Санкт Петербург.

— Прав беше, Травак. Вестниците по цял свят отразиха новината. И, по дяволите, опитват се да ме очернят, да ми припишат скандала.

Али се усмихна.

— Още един недоволен съпруг?

Демански я изглежда.

— Не, изглежда, че директорът на Ермитажа ми е разрешил да взема експонатите без нужното одобрение на по-висшестоящите органи и руското правителство се кани да проведе официално разследване.

— Много лошо — каза Рейчъл. — Предполагам, ще се наложи да подкупиш още няколко души. — Обърна се към Травак. — А знаем ли къде е в момента нашият очарователен професор от колежа?

Травак извади телефона си и провери на екрана разположението на пулсиращите жълти точки, които издаваха местоположението на поставения от него GPS предавател.

— В учебното заведение — отговори. — Уайли има вечерна лекция днес. Трябва да е там поне докъм девет.

— По дяволите, цялото това чакане никак не ми харесва — каза Демански.

— То е част от играта — добави Травак, — откакто ти позволи на Даусън да ни отмъкне артефакта.

— Сразена съм! — измърмори Али.

— Приеми го — каза Демански кисело.

— Но ти го заслужаваш — каза Али. — Разглезен си. Трябва да се научиш на търпение.

Демански направи гримаса.

— Никога не съм умеел да чакам.

— Аз също — каза тихо Али. — Обаче понякога просто нямаме избор.

Лицето на Демански се проясни, когато я погледна.

— Бих се радвал да имам учителка.

Али поклати глава.

— Нямам нужната квалификация. И не съм кандидат за работата. Срокът е прекалено дълъг. Оставен си сам на себе си.

— Аз май също трябва да разчитам единствено на себе си — каза Рейчъл и се изправи.

Нямаше търпение да гледа играта на Али и Демански. Беше неспокойна, трябваше да се махне отгук. Да е по-далеч от Травак.

— Ще отида да си легна. Лека нощ.

— Ще те изпратя до асансьора. — Травак също стана. — Аз също ще се радвам да си легна по-рано.

Тя не искаше той да върви до нея. Прекрасно знаеше, че долавя неспокойствието ѝ.

— Но ти никога не си лягаш рано — възрази. — Не се отдаваш на съня повече, отколкото на което и да е друго занимание. Наблюдавам те.

— Поласкан съм — пошепна Травак, хвана я за лакътя и я поведе към асансьорите. — Обаче винаги има изключение, което потвърждава правилото.

Докосването му беше леко, но топлината започваше да пълзи по цялата ѝ ръка. Тя я издърпа, а после съжали, защото погледът му беше прикован в лицето ѝ.

— Аз вярвам в изключенията, а ти? — запита я тихо. — Мисля, че и ти можеш да направиш едно тази вечер.

Тя не отговори.

— Да дам ли определение на въпросното изключение? — запита Травак. — Удоволствие, чисто и просто, естествено. Без обвързване. Без отговорности. Без изискване за връзка или дори повторение.

„Удоволствие, чисто и просто. И силно, наситено“, помисли си Рейчъл. Сексът с Травак сигурно щеше да е повече от задоволителен, истинско преживяване. Дори мисълта за неговото докосване възпламеняваше тялото ѝ.

— Не съм от жените, които предлагат свалка за една нощ.

— Не мисля, че би приела нещо друго с мен. — Той натисна бутона за асансьора. — А аз ще приема всичко, което ми дадеш.

Той стоеше плътно до нея, без да я докосва. Усещаше осезателно топлината на тялото му, тя като че ли я обгръщаше. Не можеше да диша.

— Ако се случи, това ще ни пречи.

— Не, няма. Не и да намерим лекарството на Пешет. Аз няма да го позволя — увери я той. — Но не обещавам нищо за времето след това.

— Това не звучи като изключение.

Той я погледна.

— Правя най-доброто, на което съм способен. Желая те и това ми пречи да мисля. Искаш ли да знаеш колко силно те желая?

— Не. — Тежката украсена врата се отвори и тя влезе в кабинката на асансьора. — Лека нощ, Травак.

— Искаш да знаеш. Дай ми възможност и аз ще ти покажа.

Тя натисна бутона и вратата започна да се затваря. Виждаше го през стесняващия се процепа — той стоеше със стиснати в юмруци ръце, със зачервено лице и излъчваше чувственост.

„Искам ти да получиш медната халка.“

Да, и тя искаше това да се случи. Не можеше да си спомни някога в живота си да е искала нещо толкова силно. Какво пък, по дяволите?! Защо да не вземе каквото ѝ се предлага? Натисна бързо бутона и вратата отново се отвори.

— Покажи ми, Травак. — Опита се да овладее гласа си. — И аз на свой ред ще ти покажа.

— Сделката е сключена. — Само след част от секундата той вече беше в асансьора и натискаше бутона за етаж. — Но не веднага. Сега

дори не ме докосвай или няма да излезем скоро и облечени от тази кабинка.

Тя го докосна леко по ръката.

— Никога не съм правила секс в асансьор.

Той потрепери.

— Не бих възразил аз да съм първият, но е възможно по-късно да съжалиш за стореното. Не мога да рискувам. — Вратите на асансьора се отвориха, той я хвана за ръката и я поведе бързо по коридора. — Дай ми ключа си. Бързо. Много, много бързо.

— Наистина ли щеше да го направиш в асансьора?

Рейчъл се притисна в него. Двата лежах сгъсени в леглото, а тя все още се опитваше да възвърне равномерното си дишане.

— Човек никога не знае. Ти не ми даде възможност.

— Можем повторно да разиграем ситуацията.

Тя поклати глава.

— Няма да е същото. Човек трябва да улови мига, както винаги прави Али.

— Харесвам Али, но наистина не искам в момента да мислиш за нея.

— Защо не? Тя би одобрила. — Потри бузата си в рамото му — жест, много подобен на гальовността на котката. — Медни халки. Не, това преживяване много повече прилича на пътуване сред звездно небе, Травак.

— За какво говориш?

— За секса, удоволствието и улавянето на момента.

Той мълча известно време.

— Нямах представа, че ще бъде... такъв празник за сетивата.

— Аз може би не всеки път чувам музиката, обаче нямам проблеми с танцуването.

— Не, нямаш. Слава богу! — Той я целуна бавно, нежно. — И аз ти благодаря.

— Не, аз ти благодаря — каза Рейчъл. — Удоволствието определено беше взаимно. — Взаимно и толкова интензивно, че човек лесно можеше да си изгуби ума. — Обаче откривам, че имам леко несъгласие с твоето определение за нещо изключително.

Той се скова.

— Какво? Без обвързване. Няма да те насилвам, Рейчъл. Ти искаш точно това, нали?

Тя не знаеше какво точно иска в този момент. Не, знаеше. Искаше да остане в леглото цял месец и да не прави нищо друго, освен секс с Травак. Обаче не с това трябваше да се занимава. Трябваше да се дистанцира от него, докато не възвърне хладния си разсъдък. Да приеме тази нощ точно като онова, което беше. И да продължи напред. Защо тази мисъл ѝ носеше такава болка?

— Да, това искам. Обаче ти го изрази в нещо като клауза, която не смятам за приемлива. — Надвеси се над него. — Не искаш ли да повторим? Няма начин, Травак. Имаме цяла нощ пред себе си...

Хюстън, Тексас

02:30

Уейн Нортън погледна звънящия телефон и си помисли, че това е най-смешният тон за звънене, който беше чувал някога. Беше платил в брой за него, а основното му достойнство беше, че никой не можеше да проследи обажданията обратно до него. Предпазливостта никога не беше излишна. Отговори на обаждането.

— На сигурно място ли си?

— Аз не съм аматьор, Нортън — отговори саркастично Пол Симънс. — Стажът ми в агенцията е по-голям от твоя. Повярвай ми, знам как да прикривам следите си.

Не, той нямаше да се обади на Симънс, ако той не беше толкова умен, колкото и податлив на влияние.

— Просто проверявах. — Направи пауза. — Имам нужда от отговори.

— Мисля по въпроса.

Искаше му се да може да каже на Симънс да върви по дяволите. Обаче имаше нужда от копелето.

— Престани да мислиш и започни да действаш, по дяволите.

Симънс като че ли се поколеба.

— Ти искаш много. А цялата тази работа може да ни подпали задниците.

— Не го отричам. Но ако няма риск, няма и награда. И точно затова си ми нужен. Ти си най-добрият. А ако искам да успея, трябва ми наистина най-добрият.

Егото на Симънс беше огромно като Големия каньон. Този беше най-добрият начин, ако не и единственият, да го манипулира успешно. Симънс най-накрая проговори.

— Но ако нещата не потръгнат, не искам моето име да излезе наяве.

— Дадох ти думата си. В играта ли си?

Симънс отново не отговори веднага.

— Да.

Когато се събуди на следващата сутрин, Рейчъл откри, че Травак не е до нея. Испита разочарование, но и чувство за самота.

„Стегни се. Той само е спазил дадената дума, нищо повече.“

Случилото се между тях трябваше да е изключително. Без обвързване. И никакви чувства, които да пречат на хладния разум и на работата.

Защо, тогава, тя се чувстваше свързана с него? И колкото повече го отричаше, толкова връзките ставаха по-здрави и по-силни. Не трябваше да мисли за това. Травак я беше дарил с незабравима нощ, изпълнена с чувственост. Но беше й дал и свобода, която беше безценен подарък.

„Приеми го. Не искам нищо повече.“

Отметна завивките, стана от леглото и тръгна към банята. Нощта беше свършила и се беше превърнала в част от миналото. Щеше да вземе душ и той щеше да бъде началото на новия ден.

И тя щеше да забрави за всичко, което не беше свързано с онази древна стена.

— Уайли се е размърдал!

Травак влезе в апартамента на Демански четири часа по-късно. Рейчъл, Али и Демански вече се бяха събрали в голямата всекидневна. Али посочи стената.

— Знаем. Наблюдаваме движенията му на екрана на телевизора.

Травак се обърна и едва тогава видя огромния телевизор с плазмен екран, свързан с лаптопа на Демански. На екрана се виждаше карта на улиците на Чикаго, а по нея се придвижваше жълта точка, която указваше местонахождението на професор Уайли. Демански взе телефона и сакото си.

— Вече се обадох. Ще докарат автомобила до главния вход. Предполагам, че можем да си направим нещо като лагер някъде и да го наблюдаваме оттам. Днес той има само една лекция, нали?

Травак кимна.

— Сутрешна лекция, след това трябва да е на разположение в офиса си няколко часа — до един. А след това е свободен.

Демански се обърна към Рейчъл и Али.

— Вие двете можете да останете тук, ако искате. Ще ви се обадим, когато той тръгне нанякъде.

Рейчъл едва не си прехапа езика.

— О, разбирам. Мъжете ще се погрижат за грубата работа, а момичетата ще закусят на терасата, след което може дори да си починат в спа центъра.

— Ще си направим маски на лицето, а после и масаж — добави Али. — А после, ако не сме много изморени, можем и да направим някои така необходими ни покупки.

— Забравете за предложението ми — каза Демански.

— Аз вече се опитвам да го забравя — каза Али. — Защото не искам да...

— Чакай минутка! — Травак неочаквано се приближи до телевизора и едва не пъкна носа си в него. — Виждате ли това?

— Какво? — отговори с въпрос Рейчъл.

— Уайли. — Травак гледа екрана още няколко секунди. — Току-що излезе на шосе 1–90 и потегли на изток.

Рейчъл кимна.

— Отдалечава се от колежа.

— И от града — добави Травак. — Хм, къде отиваш сега, професоре?

Демански вече отиваше към вратата.

— Да се размърдаме!

След две минути вече закопчаваха коланите, настанили се във взетия под наем автомобил, а след още пет вече бяха на шосе „Чикаго

Скайуей“ и излизаха от очертанятия на града.

— На какво разстояние сме от Уайли? — запита Рейчъл.

Травак провери показанията на GPS-а.

— Може би на около седем или осем мили. Отваряйте си очите за златистата „Тойота“.

След десет минути Демански неочаквано посочи напред.

— Това е колата на Уайли, нали?

Рейчъл виждаше само малко златисто петънце в далечината. Травак отпусна педала на газта.

— Да.

Тя се обърна към него.

— Защо намаляваш скоростта?

— В момента се намираме сред обработваема земя. На практика тук няма жив човек, безлюдно е. А не можем да си позволим той да разбере, че го следим.

Али се наведе напред.

— Ти разполагаш с досието му, Травак. Той има ли семейство? И ако да, то в тази посока ли живее? Приятелка? Къща край езерото или нещо такова?

— Не и според информацията, която имам за него.

Демански отново погледна картата на екрана на телефона си.

— Травак, трябва да поговорим относно бъдещите си действия, ако той ни заведе до гърнето със злато.

— Какво има да се говори? Ако зърнем стената дори само за миг, ще направим всичко възможно да си я вземем обратно.

— Аз вече съм измислил нещо.

Травак го изгледа с присвити очи.

— Нямам търпение да чуя плана ти.

— Организирах частна групировка, така да се каже, в Чикаго. Те са в готовност.

— Ти... какво?

— Едно телефонно обаждане и те ще са на път. Ще ни отцепят района до идването на полицията.

— Ще видим.

— „Ще видим“? По дяволите, Даусън ми отмъкна стената. Искам да си я върна. Ти имаш ли по-добър план?

— Зависи къде ще се озовем.

— Травак, няма начин ние да изпълним военна операция, подобна на онази, проведена на моста в Санкт Петербург. Не разполагаме с въпросните оръжия и средства, и в случай че не си забелязал, нито един от нас не е замесен от тестото на зелените барети. Имаме нужда от помощ.

— Ще видим.

— Ще престанеш ли да го повтаряш?

— Добре. Само ти казвам, че тази игра невинаги се печели от онзи, който планира всеки свой ход. Опитай се да нахлуеш във военна база в Третия свят без оръжие, или пък се опитай да излетиш с реактивен боен самолет, който струва осемдесет милиона долара, без да бъдеш свален от небето. Не е зле да мислиш предварително, но понякога е по-добре да имаш добри инстинкти и бързи рефлексии.

Демански вдигна ръце над главата си в красноречив жест.

— На мен не би се наложило да нахлувам във въпросната база, защото ще наема квалифицирани хора да се погрижат за проблема ми.

— Хора като мен. Така че се отпусни.

— Правиш това много трудно.

Травак увеличи скоростта, за да не изпусне от поглед колата на Уайли.

— Аз не бих направил нищо глупаво. Искам просто да видя къде отива Уайли и да проуча района, за да видя какви възможности разкрива. И не искам да замесвам полицията, преди да сме имали време да разгледаме на спокойствие стената. Руското правителство ясно ти даде да разбереш, че не си в правото си да бъдеш временен собственик на предметите, получени от музея. Щом веднъж полицията се намеси, възможно е да не успеем да разгледаме стената.

— Той е прав — каза Рейчъл. — Не знаем колко време ще ни е необходимо.

Демански я погледна изненадано.

— Ти също?

— Казвам само, че не трябва да робуваме на предварителни планове. И съм съгласна, че трябва да знаем какво е намислил Уайли. — Тя сви рамене. — Както и да е, всички тези приказки могат да се окажат и напразни, ако професор Уайли просто е избягал от работа, за да отиде да лови риба на любимото си местенце сред природата.

Демански кимна.

— Окей, известно време ще играем по твоите правила, Травак. Обаче само след пет минути Демански започна да ругае.

— Какво има? — запита Али.

— Изгубих сигнала.

— Устройството GPS предава през кулите за мобилните телефони — каза Травак. — Възможно е просто да няма обхват.

— Виждаш ли го все още? — запита Рейчъл.

— Хм. — Травак направи гримаса. — Погледни.

Пред тях, пред очите им, един бежово-кремав „Гълфстрийм“ се издигна в небето.

— Не мога да повярвам на очите си! — възкликна Рейчъл.

— По-добре да започнеш, защото те са едно от основните сетива. — Травак посочи крайпътната табела, на която пишеше: „Летище Маккой“. — Частно летище. Възможно е самолетът да е чакал точно Уайли.

— По дяволите! — изруга Демански. — По дяволите! По дяволите! По дяволите!

— Това би обяснило защо изгубихме сигнала — каза Травак. — Лошо.

— Лошо! — извика Демански. — Само това ли ще кажеш?

Травак кимна.

— Да. Ако той е в самолета, за сигнала това е като хълм насред шосето, нищо повече.

— Ще бъде ли подновен сигналът, когато той се приземи? — запита Рейчъл.

— Би трябвало, обаче аз по-скоро не бих разчитал на това. Ще говоря с хората от летището. Пилотът на самолета трябва да е дал разписание на полета, което обаче не означава, че там ще бъде записана истинската дестинация. Но все пак е нещо, с което можем да започнем. — Погледна Рейчъл. — Остави ме да отида сам.

Тя поклати глава.

— Няма причина който и да е от вас да се мъкне по петите ми. Не съм свикнал да работя в екип.

Тя отново поклати глава.

— Заедно.

Травак изруга тихичко и в същото време колата се озова пред малкото летище, което не беше нищо повече от една писта, открит

хангар и малка кула. В хангара нямаше самолети, а само един трактор с ремарке. Травак спря колата до трактора и слезе. Не се чуваше нито звук, освен виенето на вятъра, който едва ли не можеше да събори ръждясалите метални стени и покрив на хангара.

— Къде са всички? — запита Рейчъл.

Демански посочи четирите паркирани пред хангара коли, една от които беше следваната от тях златиста „Тойота“.

— Освен ако шофьорите на всички тези коли не са в самолета, все трябва да има някого наоколо.

Травак вдигна глава, наостри уши.

— Дяволски е тихо, неестествено. — Обърна се рязко. — Всички веднага в колата!

— Страхувам се, че не мога да ти позволя това, Травак.

Всички се обърнаха и видяха строен мъж около петдесетте да излиза иззад трактора. Беше насочил към тях автомат АК-47.

— Даусън ни предупреди, че ще проследиш Уайли. Бързо работиш. Едва успяхме да го отстраним навреме.

— Чакали сте ни. Знаели сте, че следим Уайли. Кой сте вие?

— Аз съм Лес Килчър. Ние не сме непознати. — Той се усмихна. — Съвсем наскоро се срещнахме на големия мост Обуховски.

— Вие сте хората, отвлекли моя експонат? — запита Демански.

— Да. Със сигурност сме ние. Аз свърших цялата работа. Буквално. Бих направил същото и в този случай, но имам заповеди. Даусън иска сам да се справи. — Килчър заговори през рамо на един от двамата мъже, които току-що се бяха показали иззад ремаркетото. — Вайс, наглеждай ги, докато се обадя на Даусън. Той каза, че трябва да внимаваме изключително много с Травак.

— Да, сър — отговори мъжът и вдигна автоматичното си оръжие. — Няма проблеми.

— Даусън? — заговори Килчър в телефона. — При мен са Травак, Демански и сестрите Кърби. Да, всичко е под контрол. — Остави телефона на микрофон. — Той иска да размени няколко думи с теб, преди да те предаде в ръцете ми.

— Всъщност, съжалявам, че не съм там. — Гласът на Даусън достигаше до тях висок и ясен. И изпълнен със злоба. — Но съм на път да се срещна с Уайли, а в края на краищата парите винаги са по-важни от отмъщението.

— И всичко това е било само за да ни изкараш от играта? — запита Травак.

— Не съвсем. Постепенно се научих да се възползвам от най-добрите възможности. Всеки път, когато се изправях срещу теб в миналото, Травак, правех грешката да те подценявам. А ти си много умен човек. И ето че сега се запитах какво бих направил аз на твое място, ако гледам как самолетът се издига във въздуха и всичко се изплъзва от ръцете ми.

— И?

— Знаех, че ще се сетиш кои са двамата мъже, с които евентуално бих се консултирал по въпроса. Първата ми мисъл беше да намеря друг експерт, но после разбрах, че това е страхотна възможност.

— Защото ти е било известно, че ще наблюдаваме доктор Уайли — вметна Рейчъл.

— И Скот Колиър от Кеймбридж, с когото вашите приятели вече са влезли в контакт. — Даусън направи пауза. — Бедният Бен Леонард. От трън, та на глог. Наистина, трябваше да научи урока, получен в онази гробница. Трябва да ти е изключително предан, Травак. След петнайсет минути ще се обадя по телефона на приятелите си и ще им кажа, че той трябва за последен път да докаже предаността си.

Травак се напрегна.

— Защо? Вече държиш нас в ръцете си. Глупаво е да се действа без причина. Това е знак за аматьорство.

— Имам разрешение да действам според желанията си — добави той злобно. — Нали? Ти предположи, че ще избира доктор Уайли. Лингвистичните му познания повдигнаха цената му в твоите очи, да?

Травак не отговори.

— Ще приема мълчанието ти за утвърдителен отговор. И ще си прав, както винаги. Доктор Уайли вече пътува към стената и се наслаждава на, както ме информираха, първото си презокеанско пътешествие в частен реактивен самолет.

— Тогава, доктор Колиър от Кеймбридж няма нищо общо с цялата тази работа. Каквото и да си планирал там, спри го. Няма причина то да се случва.

Даусън кимна.

— Ти продължаваше да се обръщаш към логиката и разума. Да, няма причина. Както и ти нямаше причина да ме унижиш в Боливия, нали?

— Ти сам се унижи в деня, в който даде съгласието си да вършиш мръсната работа на фармацевтичните компании. И оттогава непрекъснато се унижаваш. — Травак спря да говори и се опита да се овладее. — Аз съм човекът, когото искаш, Даусън. Освободи останалите. Вземи телефоните им, повреди колата. Докато успеят да намерят помощ, ти отдавна ще си заминал.

— Както и ти, Травак.

— Да.

— Това е много благородно, но знаеш, че няма начин да го направя. Трима свидетели и твоята кръв по ръцете ми? — Засмя се. — Ще бъде истинска ирония, ако ти сложиш край на живота ми.

— А тогава защо беше целият този твой монолог? — запита Травак. — Защо просто не ни застреля?

— Моят работодател е прекалено придирчив и докачлив. Почитател е на удобната злополука, което обаче ще е много трудно да се направи с четири жертви. И особено с такива добре известни личности като приятелите ти. Затова ще се наложи да се потрудим, та да му дадем каквото иска. Довиждане, Травак. Съжалявам само, че няма да съм свидетел на събитията. Хайде, Килчър, заеми се със задачата си. — И Даусън затвори.

Килчър кимна на Вайс, който изтича до „Кадилак“-а, влезе вътре и запали двигателя. Подкара колата, качи я на товарната рампа, а после — и в ремаркетото. Килчър направи жест с оръжието си.

— Вземи оръжието и телефоните им, Ханиган.

Мъжът с името Ханиган, към когото се обърна Килчър, не можеше да е на повече от дваайсет години. Беше въоръжен с нож и автомат АК-47. Ханиган претърси всеки един от пленниците. Взе телефоните им, ножа и пушката на Травак.

— Не се тревожи — каза Килчър. — Скоро ще ти бъдат върнати. А сега — в ремаркетото. Всичките.

Травак не помръдна.

— Какъв е планът, Килчър?

— Скоро ще разберете — каза Килчър. — Влизайте. Разбира се, ако не следвате инструкциите на Даусън, с радост ще ви застрелям. Аз

съм професионалист. Не поемам рискове, когато мога просто да поема друга задача — при това, без ограничения от подобен род. Вие избирате.

„Какво, по дяволите, можем да направим?“, помисли си Рейчъл. Погледна Травак и инстинктивно потърси онази негова увереност и интелигентност, с която вече беше свикнала. Но онова, което видя, не й хареса. Травак изглеждаше примирен. Победен.

— Травак?

Той тръгна към камиона и каза, като подчерта всяка дума:

— Прави, каквото казва Килчър.

Изкачиха товарната рампа и застанаха пред колата. Последното, което видяха, преди вратите на ремаркетото да се затворят, беше сериозното лице на Килчър. Чуха дрънченето на веригите отвън, докато Килчър и другите двама подсигуряваха вратите.

Рейчъл се огледа. От двете страни на ремаркетото имаше малки вентилационни отвори, през които се процеждаше светлина.

— Какво е това?

— Предназначено е за превоз на говеда — обясни Демански. — Каквито сме ние в момента.

Тракторът потегли. Излезе от хангара, а после — и на шосето.

— Познаваш Даусън — каза Рейчъл на Травак. — Какво ще прави той с нас?

— Нямам представа. Знам само, че не можехме да направим нищо преди малко, под прицела на оръжията на Килчър. Трябва веднага да намерим начин да се измъкнем. Преди Даусън да се е обадил на хората си в Кеймбридж. Петнайсет минути. По дяволите. — Травак скочи върху покрива на „Кадилак“-а и заудря с юмруци по покрива на ремаркетото. Погледна надолу към Демански и посочи страничните отвори на ремаркетото. — Помогни ми с това.

Двамата плъзнаха пръсти в отворите и задърпаха, обаче стоманената конструкция не поддаде нито на сантиметър.

— По дяволите! — Демански започна да удря по стената с дланта си.

След още няколко минути борба с отворите, Травак застана напълно неподвижно.

— Намаляваме.

Всички се послушаха. Под гумите на трактора хвърчеше чакъл. Рейчъл надникна през малките вентилационни отвори.

— Излизаме от главното шосе. Пътуваме по път, покрит с чакъл. Каквото и да са намислили, то ще се случи съвсем скоро.

Травак отвори вратата откъм шофьора на „Кадилак“-а.

— Ключовете в таблото ли са? — запита Али.

— Не.

Травак изтича до задната врата, отвори я и започна да търси в празното отделение за резервната гума. Извади железен лост.

— Не знам как това може да ни бъде от полза срещу онези автомати АК-47. — Погледът му изведнъж стана замислен. — Но може пък да му измисля друго приложение.

Камионът спря. А после всички те едва не паднаха на земята, когато той даде рязко на заден.

— Какво става? — извика Травак на Рейчъл.

Тя надникна през един от малките отвори и страхът стегна гърдите ѝ. Видя вода. Вода навсякъде.

— Виждам езеро или нещо такова — обърна се тя рязко към Травак. — Ще ни удавят.

Травак кимна.

— Ще потопят ремаркетото под вода, ще ни издавят като плъхове, след това ще ни издърпат и ще направят всичко да изглежда като злополука. Ще блъснат колата от някой мост най-вероятно.

— А ние ще сме вътре — каза Али. — И аутопсията ще покаже, че сме се удавили — точно както изисква „злополуката“.

Демански поклати глава, сякаш не вярваше на очите и ушите си.

— Тракторът наистина ли може да издърпа ремарке, пълно с вода?

— Възможно е — отговори Травак. — Особено ако дърпат достатъчно бавно и водата да изтича през тези отвори.

Намалиха скоростта още повече. Скърцането на чакъл се замени с друг звук — плискане на вода. И след малко водата започна да се промъква през най-долните вентилационни отвори.

— По дяволите.

Травак стисна още по-силно железния лост, после се обърна към шофьорската врата на „Кадилак“-а. Обаче Али го беше изпреварила. Вече седнаше зад кормилото.

— Дай ми това нещо.

Травак смръщи вежди.

— Какво?

— Нямаме време за излишни спорове. Щеше да се опиташ да изкъртиш таблото, за да дадеш на късо, нали. Аз ще се справя по-бързо. А вие двамата с Демански се опитайте да отворите тези врати. Дай ми щангата, хайде. Веднага!

Той пъкна железния лост в протегнатата ѝ ръка. Тя потърси здрава опора в предната седалка и се опита да разхлаби панела под волана. Рейчъл се наведе пред отворената врата.

— Какво правиш?

— Закриваш ми светлината.

Рейчъл отстъпи назад.

Али извади няколко жици и започна внимателно да ги разглежда. След това откъсна със зъби покритието на две от тях.

— Мога ли да помогна?

Водата вече обвиваше глезените на Рейчъл. Али поклати глава, а Рейчъл се обърна и видя Травак и Демански да се опитват да отворят задните врати на ремаркетото. Огромните и здрави вериги обаче ги държаха здраво затворени.

— Тя ще се справи ли? — запита Травак, като погледна през рамо към Рейчъл.

— Щом е казала, че може, да — отговори Рейчъл. — Тя успя напълно да сглоби джип „Чероки“, още когато беше на седемнайсет.

Тя наблюдаваше Али, която действаше бързо и умело като крадец на автомобили. Господи, как се страхуваше само!

„Хайде, Али!“, молеше се тя наум.

Ремаркетото потъна още повече. Водата вече нахлуваше и през горните вентилационни отвори. Али взе отново железния лост и освободи заключващото устройство на волана. След това запали двигателя.

— Застанете зад мен! — извика Али и закопча колана. — Всичките. Застанете зад колата.

Травак и Демански се запрепъваха през високата до глезените им вода. Демански извика:

— Нека аз поема кормилото!

— Няма време. — Али посочи с палец назад. — Зад мен. Не спорете!

— По дяволите. — Обаче въпреки думите си, Демански се върна при Травак и Рейчъл и им нареди да застанат зад „Кадилак“-а.

Али даде газ.

В ремаркетото нахлу още вода.

Ревът на двигателя изпълни въздуха и забуча в ушите на Рейчъл, когато автомобилът се понесе към заключените врати.

Бум!

Вратите се отвориха рязко навън и хиляди галони вода изведнъж изпълниха ремаркетото. Само за миг, законът за гравитацията като че ли престана да действа и Рейчъл видя автомобила да се носи в пространството до нея.

Али.

Рейчъл зарита с крака. Продължаващата да нахлува вода не позволяваше на никого да се доближи до вратата. Огромната задница на „Кадилак“-а се завъртя и застана напречно, при което Рейчъл с ужас осъзна, че лесно може да я прикове към стената на ремаркетото. Зарита още по-силно с крака. Трябваше да заобиколи автомобила. Не, не да го заобиколи. Обикновените правила не бяха валидни в този момент. *Над него.* Трябваше да се качи върху него. Започна да се оттласква нагоре и само след миг главата ѝ вече беше над водата и почти докосваше покрива на ремаркетото.

Али. Трябваше да стигне до Али.

Рейчъл се прехвърли над автомобила и отново потопи главата си под водата. Отвори очи. През предното стъкло се виждаше разгънатата въздушна възглавница и нещо друго. То приличаше на...

Беше косата на Али. По дяволите. Рейчъл успя да заобиколи откъм отворената врата и затърси закопчалката на колана.

„Хайде, Али. Помогни ми.“

Въздушната възглавница и нахлуващата вода ѝ пречеха, почти неутрализираха всяко нейно движение. Изведнъж до нея се озова Травак и успя да натисне въздушната възглавница надолу и встрани. После тънки, но силни пръсти я стиснаха за китката.

„Али. Слава богу!“

Коланът се разхлаби и Травак помогна на Рейчъл да издърпа Али иззад въздушната възглавница. Али направи на Рейчъл знака с

вдигнатия палец и всички заедно заплуваха във водата от ремаркетото.

Излязоха на повърхността само след секунди. Травак показва глава над водата само миг след тях.

— Слава богу! — Към тях плуваше Демански.

— Не. — Травак незабавно сграбчи Рейчъл за ръката. — Плувайте. Отдалечете се оттук на възможно най-голямо разстояние. Всички. — Той посочи средата на езерото и в същото време побутна Рейчъл и направи знак на Демански и Али да ги следват. — Останете, също така, възможно най-близо до дъното. Излизайте на повърхността, само ако имате абсолютна нужда от въздух. — Травак заплува обратно към брега.

— Чакай! — извика Рейчъл и след това запита: — Къде отиваш?

Той обаче вече се беше скрил под повърхността на водата, по която бяха останали единствено леки кръгчета. Откъм трактора се разнесоха викове. Рейчъл обърна глава и видя, че хората на Даусън са излезли от кабината. Те вдигнаха карабините си и откриха огън. Един куршум се плъзна по повърхността на водата само на няколко сантиметра от Али.

— Бързо! Плувай! — извика Рейчъл.

Рейчъл, Али и Демански се гмурнаха към дъното, а куршумите буквално заваляха над езерото.

ГЛАВА 17

А на брега, младежът, Ханиган, се обърна към Вайс.

— Уцелихме ли ги?

— Не. Продължавай да се оглеждаш.

Вайс изруга под нос, а погледът му отново се зарея над водата. Килчър щеше да му скъса задника, ако някой от хората на Травак успееше да се измъкне. Той беше вече достатъчно ядосан заради жертвите, дадени на моста в Санкт Петербург, а това копеле Даусън също не изглеждаше като човек, който би понесъл стоически един провал.

— Не виждам никого. Мисля, че са мъртви — каза Ханиган.

Вайс се опита да скрие отвращението си. Защо Килчър му беше дал този идиот за партньор? Младежът просто се въоръжаваше до зъби и смяташе, че оръжията могат да заменят мозъка.

— Оглеждай се, по дяволите! Виж!

Женска глава с коса, плаваща над водата, се показва на повърхността на около трийсет метра от тях. Вайс и Ханиган откриха огън. По дяволите. Тя отново се скри под водата.

— Остани тук. — Вайс затича към брега. — Наблюдавай района и внимавай — когато някой се покаже на повърхността, стреляй. Аз ще видя дали няма да се покажат по-надолу по течението.

По дяволите. Как беше възможно това? Вайс тичаше из високата трева, която растеше по брега в близост до водата, и мислеше за това, каква щеше да бъде реакцията на Килчър, когато получише доклада му. Той щеше да го засипе с обидни думи, да го унижи и вероятно дори да го уволни пред очите на всички. И може би, само може би, след като изпиеше половин бутилка бърбън, Килчър щеше да му даде още един шанс. Младежът, Ханиган, нямаше да има такъв късмет. Щеше да получи ритник в задника.

Чу приглушен вик зад себе си! Приведе се и се обърна с готова за стрелба карабина. Тишина. Върна се по стъпките си, като се опитваше да се движи безшумно във високата трева. Спря малко преди да стигне

просеката, откъдето беше тръгнал само преди няколко секунди. Ханиган лежеше по гръб, проснат до кабината на трактора, с отворени очи, втренчени невиждащи в небето. Беше мъртъв.

Болка.

Оръжието изпадна от ръцете на Вайс, а през тялото му минаха леденостудени тръпки. Още болка. Сведе поглед и видя ножа с черната дръжка на Ханиган да стърчи от собствените му гърди. А до него стоеше Джон Травак, от дрехите му капеше вода. Травак хвана дръжката и заби ножа още по-дълбоко.

Травак скочи върху покрива на кабината и направи знак на останалите, че всичко е чисто. Доволен, че са го видели и плуват обратно към него, той седна в кабината и затършува в огромната платнена чанта, в която Килчър беше нахвърлил вещите им. Намери телефона си и трескаво набра номера на Бен.

Даусън може би блъфираше. Той нямаше причина да иска смъртта на Бен. Обаче напрегнатите и свити мускули на стомаха му подсказваха, че кучият син не блъфираше. Това не беше в стила му.

Не последва отговор. Травак изчака пет минути. Даусън беше казал, че ще нареди убийството на Бен след петнайсет минути. На Травак все още му оставаха пет. Демански тъкмо излизаше от водата и Травак му извика:

— Извади телефона си. Това езеро вероятно е частна собственост. Абсолютно безлюдно е. Обаче ние не искаме да останем тук, докато Килчър ни намери, нали? Накарай хората в Чикаго, с които говориш, да дойдат тук два пъти по-бързо и да ни вземат от магистралата.

Демански кимна и тръгна към кабината. Изминаха още три минути. Травак отново набра номера на Бен.

— Хайде, Бен! — шепнеше тихо, сам на себе си. — Отговори ми. Вдигни проклетия телефон!

Кеймбридж, Англия

22:16

Бен усети как телефонът вибрира в джоба му, но реши да остави гласовата поща да се включи. Дватамата с Нури стояха в сянката на огромно дъбово дърво и гледаха как към тях, по един от второстепенните пътища на университетското градче, се приближава светлината на фаровете.

— Това ли чакаме? — запита Бен.

— Времето съвпада. — Нури погледна бележките си. — Доктор Колиър се е качил на камион за доставка приблизително в 22:00 часа.

— А ти как разбра?

— Видях списъка. Отидох в офиса на охраната и се престорих, че съм лектор, който трябва да уреди собствената си доставка. Те извадиха списъка и дори не направиха опит да го скрият от мен.

— А и защо да го правят?

Камионът се приближи още. Бен подаде на Нури синьо яке.

— Ето. Почти същото като тези на хората от охраната. И помни, ние все още продължаваме да търсим, да уточняваме фактите. Щом веднъж потвърдим, че стената е в университетското градче, *едва тогава* ще мислим как да я вземем.

— Както кажеш. Обаче няма как да знаем колко дълго тя ще остане тук.

Телефонът му отново започна да вибрира. Камионът беше почти до тях. Бен пхна ръка в джоба си и го изключи.

— Добре, да действаме.

Бен и Нури застанаха в средата на пътя и замахаха с ръце. Камионът спря. Бен отиде до вратата на шофьора.

— Дайте да надникнем отзад, а? — Бен говореше с акцента, усвоен от гледането на филми за Алек Гинес.

Шофьорът хвърли поглед на мъжа, който седеше до него, после се обърна към Бен.

— Вече получихме разрешение за доставката, човече.

— Съжалявам. Не можем да ви пуснем по-нататък, без първо да сме проверили. Само да надникнем вътре и можете да продължите.

— Няма проблем.

И двамата мъже излязоха от кабината и тръгнаха към задната част на камиона. Шофьорът дръпна встрани вратата, подобна на тази на гаражите. Бен включи електрическото си фенерче.

— Окей, ако има палет или...

Насочи лъча на фенерчето към вътрешността на багажното отделение. То беше празно. А двамата мъже бяха насочили оръжията си към тях.

Бен усети силната разкъсваща болка в гърдите и главата си. А после и вледеняващия студ в краката и ръцете си. И накрая дойде мракът, който го обви в черната си пелерина.

Слънцето залязваше, когато отрядът, сформиран от Демански, ги остави пред хотела. Али, Травак и Рейчъл влязоха вътре, а Демански остана отвън, за да уреди плащането с водача на екипа.

„Само един ден, помисли си Рейчъл. Само няколко часа, а сякаш е минал цял век.“

Погледна Травак, след като вратите на асансьора се затвориха след тях. През целия път от езерото дотук той трескаво се опитваше да се свърже по телефона с Бен или Нури.

— Ще ни кажеш веднага, след като успееш да се свържеш с тях, нали?

Той кимна рязко.

— Веднага, щом узная нещо.

Вратата на асансьора се отвори на неговия етаж, той излезе и тръгна бързо по коридора.

— Какъв ужасен ден! — измърмори Али.

Рейчъл кимна.

— Не трябваше да ти позволя да дойдеш с мен в Русия. Трябваше да те застава да останеш у дома. Ти едва не загина в онази кола.

— Успокой се, Рейчъл. Не става въпрос за мен. Всички ние едва не намерихме смъртта си. — Али уморено отметна мократа си коса от лицето. — Ако някой въобще трябва да поема рискове, това съм аз. Защото аз ще спечеля най-много.

Ръката ѝ трепереше и Рейчъл изпита силна мъка, като забеляза това. Трепереше по-силно от всякога.

— Ти не си добре. Ще дойда в стаята ти с теб.

— Не, няма — възрази Али. — Не искам да кръжиш около мен. Ще си почина и ще се възстановя.

— А ако не?

— Ще бъда добре — повтори Али. — И ще ти се обадя, когато преодолея това временно неразположение. Знаеш, свикнала съм да се справям, Рейчъл.

„Това не е временно или леко неразположение и Али не трябва да бъде принудена да се справя сама с тази проклета болест“, помисли си Рейчъл.

— Позволи ми да дойда с теб.

— Няма начин. Ако се опиташ, ще се заключа в стаята си.

— Ще те изпратя у дома.

— Не, няма да го направиш. Ще остана до края. Свикни с тази мисъл. Няма значение, че съм болна и понякога ми трябва няколко минути почивка, преди да мога да продължа напред. Днес точно аз успях да опазя живота на всички. Важна съм за вас. — Вратите се отвориха и тя слезе от асансьора. — Но ако искаш да спреш цялата тази лудост, ще те разбере.

Рейчъл поклати глава.

— И аз така помислих. — Али вече вървеше по коридора. — Тогава, просто ще трябва да преминем през трудностите.

„Трябва да опазя Али жива, докато намерим лекарството.“

Трябваше, също така, да преодолеят Даусън, този злобен кучи син, който сякаш беше навсякъде. Мили боже, тя се надяваше, че смъртта не е настигнала вече и Бен Леонард.

Али се обади на Рейчъл след по-малко от час.

— Треперенето спря. Много по-добре съм. Ще взема горещ душ, а после ще поръчам вечеря.

— Искаш ли компания?

— Не, ще ти дам време да забравиш думите ми. И ще се отпусна много повече, ако остана сама тази вечер.

— Сигурна ли си, че няма нещо, с което...

— Виждаш ли? Добре съм, Рейчъл. Има ли новини от Травак?

— Още не.

— Звънни ми, когато разбереш нещо. Лека нощ.

— Лека нощ.

Рейчъл затвори. Гласът на Али издаваше умора, но състоянието й очевидно беше стабилно. Слава богу! Али никога не я лъжеше. Рейчъл

знаеше, че понякога прикрива симптомите, но винаги ѝ казваше истината, ако бъдеше запитана директно.

Колко ли пъти Али беше скривала болката и изтощението, откакто бяха започнали това пътуване? И на колко ли стрес можеше да издържи, преди отново да се озове в болницата? Или преди болестта да я довърши? Али от години зависеше от тиктакането на часовника, но напоследък времето като че ли течеше по-бързо, изплъзваше се между пръстите. Али нямаше да се откаже, а единственото, което Рейчъл можеше да направи, беше да се опитва да се надбягва с времето, да спре тиктакането на часовника.

Можеше и *щеше* да го направи. Трябваше само да потисне страха и да забрави каква катастрофа беше днешният ден. Както беше казала Али, просто трябваше да преминат през това.

След два часа Травак почука на вратата на Рейчъл. Изглеждаше ужасно. Очевидно беше взел душ и се беше преоблякъл, но лицето му беше изопнато, уморено.

— Може ли да вляза?

Тя отвори широко вратата за него.

— Разбира се. Научи ли нещо?

— Бен е мъртъв.

Тя се беше надявала, въпреки разума, но знаеше, че новините няма да са добри, от момента, в който беше видяла изражението му.

— Съжалявам.

Травак кимна.

— Току-що говорих с Нури. Подготвили им абсолютен капан. Бен и Нури спрели камион, който, както се предполагало, трябвало да достави нещо огромно на директора на университета. Но, както се оказало, камионът превозвал само наемните убийци на Даусън.

— Как е Нури?

— Не бил ранен, но не е добре. Двамата с Бен доста се сблизихи. Успял да убие един от онези, преди да избяга. — Изкриви устни. — Иска моето разрешение да проследи хората на Даусън и да се справи с тях абсолютно сам.

— И какво му отговори ти?

— Да се върне у дома си. Това не е неговата битка. А и аз самият искам Даусън.

Рейчъл наблюдаваше Травак, който гледаше през прозореца. Той изпитваше болка. Тя беше шокирана, когато беше видяла двата трупа край езерото. Убийството като че ли не беше трудно за него. Тя знаеше, че той е опасен, но до онзи момент не се беше изправяла лице в лице с неговата хладна пренебрежителност към живота и смъртта.

Ето обаче, че смъртта на Бен предизвикваше болка, а не пренебрежение у него. И тя очевидно беше силна, разкъсваше го.

— Бен имаше ли семейство?

Травак поклати глава.

— Само брат, който живее във Флорида. Двамата никога не са били близки. Две бивши съпруги, нито една от които не искаше да има нищо общо с него. Той беше ветеран от войната във Виетнам и мисля, че от завръщането си в родината досега, не беше създал нито една сериозна връзка.

— С изключение на теб.

Травак поклати глава.

— Да, а аз съм виновен за смъртта му.

— Той знаеше какво прави. Дори след случилото се в гробницата в Египет, той не се поколеба да се захване с друга задача.

— Плащах му добре.

— Не е било само въпрос на пари и ти го знаеш. Ти вероятно си му помагал да се чувства жив. Сигурна съм, че се е чувствал част от нещо специално.

Травак, въпреки всичко, се усмихна леко.

— Може би. Той много се оплакваше, обаче никой не се радваше на възбудата от преследването повече от Бен.

— И той е работел с *желание* за теб.

— Трябваше да заповядам на Нури да го върне в болницата. Там щеше да е в безопасност. — Травак се обърна към нея. — А вместо това го използвах. Точно както използвах и теб.

— Глупости. Изборът беше мой. Аз настоявах да се присъединя към теб. На практика те заплаших.

— Нима?

— Окей, канех се да те пратя във федерален затвор, ако ти откажеше да ме направиш част от това. Въпросът е, че съм с теб по

собствена воля.

Той мълчеше и я гледаше втренчено.

— Не мога да спра, Рейчъл. Трябва да продължа. Даусън уби Бен. И не мога да позволя това да му се размине.

— Не съм и мислила, че ще реагираш различно.

— Обаче искам ти да се откажеш. Остави на мен. Един добър човек умря днес. И *ние* едва не загинахме. Не искам нищо да се случи нито на теб, нито на сестра ти.

— Или пък на Демански.

— Добре де, дори на Демански. Ще ми е много трудно после да живея със себе си.

— Тогава, това е твой проблем. За мен и за Али това не е игра. За нас това винаги е било въпрос на живот и смърт. Мога да кажа, че Али има подобрение напоследък.

— И аз самият го виждам.

— Обаче тя не е толкова силна, колкото изглежда. В момента е в стаята си, почива си. Но понякога тя се разболява. *Истински* се разболява. И всеки път, когато болестта я връхлети с нова сила, аз се питам дали този път няма да я убие. Чувствам се така от години. — Поклати глава. — Така че, проумей истината, Травак. Ние ще останем до края.

Той кимна.

— Страхувах се, че няма да ме оставите сам. — Обърна се към вратата. — Но трябваше да опитам.

„Защото отвътре кърви“, помисли си Рейчъл. И осъзна, че и нейното сърце кърви заради него. Искеше да го докосне, да го излекува.

— Травак.

Той се обърна и внимателно я погледна.

— Остани при мен.

Той не помръдна.

— Защо?

Тя отиде при него.

— Защото имаш нужда от някого. — Прегърна го. — И защото аз може би също имам нужда от някого.

Той все още не протягаше ръка към нея.

— Това покана ли е?

— Имаш предвид секс? — Тя поклати глава. — Сексът има нещо общо с радостта от живота. Ако искам секс, няма да искам утеха. Сега искам само да те прегръщам цяла нощ, да разговаряме за Бен и Али и за всички неща, които ни причиняват болка или ни дават надежда. Сексът е прекрасно нещо. — Тя вдигна поглед към него. — Но утехата също е приятна.

Той бавно, с невероятна нежност, взе лицето ѝ в дланите си.

— Да, утехата също може да носи радост.

Хюстън, Тексас

Финли трепна, когато кънтри музиката оглушително се разнесе от високоговорителите в „Седълс“ — бар, известен с евтината си бира, пилешките крилца и почти всекидневните юмручни боеве. Огледа се и накрая видя Карлос Добал да му маха от едно сепаре. Финли отиде при него и седна.

— Това място не изглежда подходящо за теб.

— Не е. — Добал излъчваше спокойствие и увереност на игрището за голф преди няколко дни, обаче в момента имаше угрижен вид. — Реших, че е по-добре да избира място, където никой не ни познава. Нито теб, нито мен. И където ще бъде относително лесно да забележим човек, който изглежда не на място тук.

— Какъв е проблемът?

— Проблемът е твой, приятелю. — Направи пауза. — Направих, каквото ме помоли. Връзките ми в разузнаването се потрудиха. Стрелялият в онова университетско градче е бил професионалист.

Финли наклони глава.

— Професионалист?

— Наемен убиец. Но за личността му не се знае почти нищо. — Добал плъзна по масата към него сгънати листове. — А малкото, което знам, е тук. Гай Пелъм е името, което използва най-често, но нищо не се знае за истинската му самоличност. Не е известно и откъде е родом. Но при случай го наемат разузнавателните агенции на няколко правителства.

— Кои?

Добал просто го гледаше втренчено.

— Моето?

— Може би ще поискаш да определиш параметрите на разследването си.

— Съветваш ме да се откажа?

— Някой е искал толкова силно да убие Рейчъл Кърби, та да наеме услугите на мистър Пелъм, а после не се е поколебал да премахне този професионален убиец, за да прикрие следите си. Струва ми се, че този някой е способен на още доста неща.

— Кой му е платил тази поръчка? ЦРУ? Агенцията за национална сигурност?

— Не е много вероятно той да е записвал поръчките.

— По дяволите.

— Аз се колебаех дали въобще да ти кажа или не. Обаче ти беше добър с мен и семейството ми и реших, че трябва сам да прецениш дали и как ще използваш информацията. Препоръчвам ти да забравиш какво ти казах току-що.

— Не мисля, че мога.

Добал кимна.

— Предвиждах отговора ти. За момента поне те моля да не се опитваш да се свържеш с мен. Наистина не искам да бъда част от твоя свят точно сега. — Усмихна се тъжно. — Желая ти късмет.

Добал излезе от сепарето, а после — и от бара.

Хотел „Милениум“

Чикаго, Илинойс

Господи, как беше уморена! Али направи гримаса, докато гледаше отражението си в огледалото в банята, след като беше взела душ. Изглеждаше така бледа и уморена, както и се чувстваше. А какво можеше да очаква? Не се чувстваше така заради болестта си. Всеки, преживял това, през което те бяха преминали само за един ден, щеше да се чувства изцеден като нея. А беше възможно и болестта да се е добавила... Тя обаче се беше научила да пренебрегва признаците на слабост. Както щеше да направи и сега. Грабна хавлията и започна да подсушава косата си.

— Али. — Демански чукаше на вратата на апартамента ѝ.

— Идвам. — Тя зави хавлията около главата си, прекоси бързо апартамента и отвори вратата.

— Нещо не е наред ли? Моля ви, не искам повече смърт. — Все още виждаше онези двама мъже, проснати безжизнени на брега на езерото. — Имаме ли новини за Бен Леонард и Нури?

— Не. Травак каза, че ще ни уведоми, когато разбере нещо. Обаче аз трябва да говоря с теб. — Демански влезе уверено, с широки крачки в хотелската стая и тръшна вратата.

— Седни.

Али внимателно приседна в края на един от столовете.

— Какво има?

— Късият или дългия списък искаш?

— Искам да ми кажеш защо ме гледаш така, сякаш съм престъпник.

— Не знам по какъв друг начин да те гледам. Чувствам се напрегнат и несигурен, когато съм край теб.

— Ще ми кажеш ли какво има, или не?

Той сви длани в юмруци.

— Изплаших се до смърт, когато не успях да те намеря във водата. А не обичам страха.

— Че кой го обича?

— Онова беше различно.

— Защото е бил собственият ти страх, а не този на някой друг?

— Да. Няма нищо грешно в умерения егоизъм. Аз години се упражнявам да бъда егоист. Чувствах се така дяволски безпомощен. А дори не бях аз този, който те измъкна от колата.

— Но нали се върна да ни помогнеш.

— Не съм достатъчно доволен от себе си.

— Денят беше дълъг и ужасен. Хайде, изплюй камъчето. Какво се опитваш да ми кажеш, Демански?

Той мълча известно време, после каза, неловко и тромаво:

— Искам да бъда рицарят Галахад за теб.

Тя покри очи с длан.

— О, господи, помогни ни!

Той падна на колене пред нея, хвана ръката ѝ и я накара да я отпусне в скута си, за да може да вижда изражението ѝ.

— Не ми ги пробутвай тези. Нима мислиш, че ми харесва ролята на глупака?

— Тогава се откажи, Демански.

— Не мога — процеди той през стиснатите си зъби. — Знам, че не искаш да го чуеш, обаче аз искам да сме съвсем наясно с теб.

— Прав си. Не искам да го чуя.

— Но аз и бездруго ще ти го кажа. — Той я погледна право в очите. — Няма да кажа нещо глупаво, не се страхувай от това. Харесвам те. По дяволите, дори може би е нещо много повече от харесване. Ти си забавна и искрена и аз искам да бъда с теб. Обаче ти непрекъснато ме отблъскваш, защото си мислиш, че ще те засипя със съчувствие или още по-лошо — съжаление. Аз не те съжалявам. И защо да го правя? Ти победи всички ни. Някой ден, ако те видя уморена или чезнеща, ще изпитам силна болка и ще дам всичко от себе си, за да ти помогна. Но не защото изпитвам жал. Аз съм прекалено много егоист. Просто ще искам да сложа край на това, което ме разкъсва.

— Има решение — каза Али неспокойно. — И ти знаеш какво е.

— Не, това не е възможност. Реших го, когато не можах да те намеря в онази проклета вода. Затова трябваше да потърся други възможности.

— Рицарят Галахад?

— Да, по дяволите. Не си виждала нищо подобно на Галахад в мое изпълнение. Не знаеш какъв рицар мога да бъда. Дай ми шанс и аз ще намеря Свещения Граал за теб.

Той показваше решителност и чувство за хумор, но беше много уязвим в този момент. Тя беше неизмеримо поласкана. И развълнувана.

— Може би след известно време ще изгубиш интерес.

— Тогава, вероятно ще трябва да рискуваш. Ти не искаш обещания. Ще избягаш, ако не действам предпазливо. Затова ще пълзя напред бавно, като охлюв.

— Прекалено си едър, за да пълзиш. Ще изглеждаш смешно.

— Али?

— Ще изглеждаш смешен и като Галахад. Не е в стила ти. Не е достатъчно изискано.

— Тогава ми намери друга роля. Защото ще съм наоколо известно време.

— Виж, в момента съм в добър период. Но когато болестта ме връхлети с всичка сила, положението става наистина отвратително. Никога не знам кога ще ме повалят. Възможно е да ослепея, да се

превърна в инвалид за цял живот, да получи увреждане на мозъка, да се превърна във вегетиращо същество.

— Предупреден съм. Не можеш да ме уплашиш, Али.

— По дяволите. Аз не съм някоя от дамите от Холивуд, с които излизаш. — Свали хавлията от косата си. — Не съм бляскава. Погледни ме. Понякога съм сива и обикновена като тесто за бисквити. Аз търпя. Мога да се справя. Знам каква съм отвътре.

— Аз обожавам тестото за бисквити.

— Демански.

— И също знам какво се крие зад външността ти — каза той тихо. — А след време ще заблестиш.

Тя го гледаше безпомощно. Той наистина мислеше това, което казваше. И беше трудно да противостои на думите му. А трябваше да го разколебае, да му откаже. Тя нямаше нужда от мъж, защото той щеше да разруши темпото ѝ на живот. И без това ѝ беше трудно да се справи с подобренията и влошаванията на здравето си, които бяха нейното ежедневие.

Обаче не искаше той да си отиде. Когато беше с него, тя забравяше всичко, освен мига. А миговете бяха важни, целият ни живот се състои от мигове. И каза бавно:

— Предполагам, че можем да пробваме и да видим какво ще се получи.

Той се усмихна.

— Да, предполагам, че бихме могли.

— И никога няма да ти задавам въпроси, ако решиш да си отидеш от мен, от живота ми.

— Много мило от твоя страна — каза той сериозно. — Ще го запомня. — Той седна на пети и я загледа. — Недей да се чувстваш неудобно с мен. Ние все още не сме се обвързали. Само изяснихме положението. — Изправи се. — А сега ще намеря начин да ти докажа, че грешиш относно моите способности да бъда рицарят Галахад. Не те обвинявам, че се съмняваш, тъй като не съм направил нищо, с което да те впечатля, откакто напуснах Лас Вегас. Ще трябва да поправя това.

Беше сбърчил чело като човек, който усилено мисли. Извади някакви листове от джоба на сакото си и тръгна към компютъра, поставен върху бюрото.

— Обади се на румсървис и поръчай вечеря, моля те.

Руръл Хол, Северна Каролина

22:40

— Има проблем — каза Килчър, когато Даусън отговори на телефонното му обаждане. — Травак и останалите са още живи. Изгубих двама души. Когато Вайс не ми се обади, за да ми каже, че е изпълнил задачата, отидох с колата до мястото да проверя.

— Ти, идиот такъв! — Даусън стисна слушалката. — Какви некадърници си изпратил срещу Травак?

— Не съм идиот — отговори Килчър. — Не приемам подобни обиди от никого. Случва се. Или ще ти върна парите, или ще свърша друга работа за теб. Какво искаш ти от мен?

— Искам да изтриеш всички следи, оставени при езерото. А после да изчезнеш от живота ми. И ще направиш много добре, ако ми върнеш парите. — Даусън сложи край на разговора.

Трябваше сам да се справи с Травак. Онова беше идеалната възможност и Килчър я беше проиграл. Трябваше да остане спокоен. Щеше да има и друга възможност да очисти Травак от лицето на земята. А в момента трябваше да се концентрира върху дешифрирането на стената.

Седеше на задната седалка на джипа на компанията и се опитваше да стегне тяло, за да посрещне друсането и подскачането, за които знаеше, че предстоят. Беше взел джипа, защото никое друго превозно средство нямаше шанс да се справи с хълмистия терен, простиращ се между малкото летище и тайния изследователски център на фармацевтичната компания „Милс“, намиращ се в планините на Северна Каролина. Беше започнало да вали и джипът буквално се пързеляше по разкаляната земя, за която наименованието път звучеше прекалено гръмко.

Дяволите да го вземат този проклет Джон Травак. Можеше и да уверява сам себе си, че за момента беше по-добре да забрави за копелето, но не му беше така лесно да го направи.

Теодор Милс и неговата придиричливост също можеха да вървят по дяволите. Даусън трябваше да остави Килчър да свърши работата, както той си знае. Една бърза и точна стрелба щеше да уреди въпроса веднъж и завинаги. И като се добавеха десет галона запалителна

течност, веселата банда на Травак сега щеше да представлява само изгорели петънца на повърхността на земята.

Следващия път.

Джипът спря пред комплекса, специално създаден за нуждите на най-чувствителните и важни изследвания на фармацевтичната компания „Милс“. По всяко време в района живееха от трийсет до петдесет учени изследователи, напълно изолирани от външния свят. В интерес на сигурността бяха направили честотите за мобилните телефони неизползваеми, а всички други лични телефонни разговори се подслушваха и записваха. Учените бяха повече от щедро компенсирани за причинените им неудобства, обаче Даусън не можеше да си представи той да живее по този начин.

Слезе от джипа и затича под проливния дъжд към входа. Спря пред скенера за ретината на окото и само след секунди вратите се отвориха.

Даусън отиде до лабораторията в задната част на комплекса и след повторно сканиране на ретината се отвориха други врати, зад които той видя стената от Ермитажа, поставена върху висока платформа и осветена от всички посоки. Стените бяха покрити от снимки в реални размери на три други стени, в помещението имаше няколко огромни компютърни монитора.

Доктор Джеймс Уайли слезе от платформата и свали от очите си увеличителните стъкла, прикрепени към грозни зелени рамки.

— Добър вечер, мистър Даусън.

— Някакъв напредък?

— В момента предимно очертаваме границите на работата. Представете си изненадата ми, когато влязох тук и видях това. — Той посочи каменната стена. — Вие не ми казахте, че ще имам работа с откраднатата собственост.

— Така ли? А няма всички подобни артефакти не са предмет на кражби? Сигурен съм, че въпросният благородник не е имал намерение неговият монумент да бъде изнесен от страната му и продаден на руски музей.

Уайли се усмихна.

— Има известна логика в този аргумент. Обаче работата е много повече, отколкото мислех. И вашето първоначално предложение, макар и щедро, всъщност никак не е достатъчно.

Даусън сви устни.

— Какво искаш?

— Петстотин хиляди ще бъдат абсолютно достатъчни.

Даусън пристъпи към него.

— Няма да се опитваш да ме изнудваш, нали, професоре?

Уайли побърза да отмести поглед.

— Не. Разбира се, че не. Просто помислих...

— Добре. Ще обсъдим пълната компенсация за труда ти, когато ми представиш резултати. Какво откри досега?

— Е, проследявах вашите стъпки, проверявах как вие сте сглобили частите на загадката. Всяка част съдържа сложно кодирана подчаст, която дава подробно описание на лекарството на Пешет, а после следва по-леко кодирана подчаст, която ни изпраща към следващото парче от мозайката.

— Правилно.

Уайли се обърна към съобщението, изписано с огън, открито при замъка Хърст.

— Ето я третата част от загадката, обаче има само няколко четливи знака. Онова, което не разбирам, е, как тази информация ви е отвела до експоната на Нимаатра в Ермитажа. Той очевидно е следващото парче от мозайката, но какво точно ви е отвело от „В“ до „Г“? Тук няма нищо, което да ми подскаже отговора.

Даусън вероятно трябваше да се досети, че Уайли ще проследи усърдно всеки етап от процеса.

— Не трябва да знаеш всичко. Аз със сигурност нямам намерение да те осветля по въпроса. Може би трябва да осъзнаеш, че разполагам и с други източници, освен теб. Какъв напредък имаш по отношение на самото лекарство?

Уайли поклати глава.

— Все още никакъв. Този код не прилича на нито един друг. — Посочи стената, която доскоро беше експонат в Ермитажа. — Ще фокусирам усилията си върху това, за да откроя последното парченце от мозайката. А щом веднъж разполагаме с всички парчета, може би ще успеем да разгадаем текста.

— „Може би“ просто не е достатъчно. Цялата тази работа ще се превърне в чисто академично упражнение, ако не извлечем формулата на лекарството.

— Разбирам.

— Не съм сигурен. Това е надбягване, професоре. Ти не си единственият, към когото мога да прибегна, но предпочитам да ползвам твоите услуги. Това ми осигурява известна независимост от моя работодател и аз бих искал да се възползвам от нея. — Стисна устни. — Но ако ти не си способен да пресечеш финалната лента, ще намеря човек, който може.

— Знаеш ли, не съм прекарал нито една нощ с жена, без да правя секс с нея — каза Травак. — За мен това е като проглеждане. — Притисна я към себе си. — Ти си изключителна жена, Рейчъл.

А тя си помисли, че той е необикновеният в двойката. Човек с богат характер, жизнен и вечно променящ се. Часовете с него, прекарани в мрака, не приличаха на нито едно познато ѝ преживяване. Бяха разговаряли дълго — първо за Бен и Али, а после постепенно се бяха отдали на спомени и на размяна на идеи и философии. Преди тя мислеше, че познава Травак, но тази нощ ѝ стана ясно, че просто се е плъзгала по повърхността.

— Не знам дали това е комплимент или не. Но ще го приема като такъв.

— Не е комплимент, истината е. — Устните му докоснаха леко слепоочието ѝ. — Ти си истинска. Чиста и ярка, без следа от фалш. Знаеш ли колко рядко срещано явление е това? — Ръцете му се стегнаха около нея. — Имам проблеми с онази част от нашите отношения, която се определя като „изключение“. Не мисля, че мога да продължавам така. Досега не бях мислил, че мога да изпитвам собственически чувства по отношение на някого. Не съм вярвал, че въобще имам такова право. Но ето, че се променям.

— Току-що преживя нещо, което може за малко да те извади от равновесие.

— Престани да анализираш. Вече се опитах да премисля всичко, но тук не става въпрос за разума. Аз се нося в тази посока още откакто започнах да мисля за теб в гробницата на Контар. Мисля, че трябва да започна да работя по въпроса за твоето присъединяване към идеята. Ако имам късмет, ти вече си наполовина готова.

„Повече от наполовина“, помисли си тя. Никога не се беше чувствала така близка с някого, както с Травак през тези няколко часа.

— И двамата сме в емоционален стадий...

— Шшш. Тихо. — Пръстите му докоснаха устните ѝ, накараха я да замълчи. — Отдай се на чувствата, Рейчъл. Чуй музиката. Имам чувството, че тя може да ни отведе на невероятни места.

„Чуй музиката.“

Той беше казал, че не долавя и следа от фалш у нея, и в този момент тя не би могла да скрие истината, дори да ставаше дума за живота ѝ.

— Чувам музиката — отговори накъсано. — Наистина я чувам, Травак.

— Добре. — Той я целуна. — В момента единствено това е важно. Хайде, заспивай. За никъде не бързаме. Можем да започнем само с няколко колебливи и бавни стъпки, но да стигнем много далеч.

Рейчъл грабна мобилния си телефон от нощното шкафче почти веднага, след като той започна да звъни. Натисна бутона за приемане на разговора още преди да се е разсънила.

— Да?

— Рейчъл, Джоунси се справя!

„Гласът на Вал“, осъзна Рейчъл. И съзнанието ѝ много бързо се върна към реалността. Травак също се събуди и седна в леглото до нея.

— Чуваш ли ме? То се случва!

— Успокой се, Вал! *Какво* се случва?

— Нещо се пропука. Джоунси започна да разгадава огромни порции от кода, а останалото се разплита като домино.

— Почакай малко, ще те включа на високоговорители. Травак е тук с мен. Хайде, кажи.

— Изглежда, че всеки един от надписите има различна цел. Първият представя лекарството на Пешет като жертва за боговете, която ще ѝ бъде пропуск към отвъдното. Вторият е списъкът със съставките. Растителни екстракти предимно.

— От какви растения? — запита Травак.

— Саймън ги изследва в момента.

— Тук съм! — Саймън вдигна слушалката на втория апарат в лабораторията. — Ще се наложи да потърсите помощта на ботаник, но се страхувам, че поне едно от изброените растения е изчезнало от лицето на земята.

Рейчъл се обърна към Травак.

— Не.

Той постави длан върху ръката ѝ, за да я успокои.

— Това нищо не означава. Активната съставка вероятно присъства и в други растения.

— А ако не е така? Ако след цялото това тичане...?

— Престани. Ще накараме рецептата да проработи. Ще използваме генно инженерство, клетъчно преобразуване, каквото е необходимо.

Рейчъл кимна и се опита да се стегне. Той беше прав. През целия ѝ живот ѝ се беше налагало да решава проблеми, щеше да реши и този. Кризите трябва да се преодоляват една по една.

— Вал, какво пише в третото съобщение, онова, което разчетохме до замъка Хърст?

— Че лечителят трябва сам да култивира растенията и да подготви съставките. Но също така и как да разгадаеш тайната на четвъртата стена — онази, която беше в Ермитажа. Успяхте ли да я откриете?

— Имаме известен застой. Ще трябва да се прегрупираме. И какво да направим, след като я намерим?

— В момента работим по въпроса — каза Вал. — Искам да кажа аз, Саймън и Джоунси. Но, изглежда, в работата е замесен и египетският залез на слънцето.

— Окей, не би могла да ме объркаш повече.

— Да, тази част още не е много ясна, но Джоунси свърза явлението залез със стената и нейното разположение в Сахара. Ще знаем повече по-късно.

Рейчъл хвърли поглед на Травак. Познаваше това изражение — вгълбено, замислено. Заговори обратно в микрофона:

— Фантастична работа сте свършили. Дръжте ме в течение. — Сложи край на връзката и се обърна към Травак. — Какво има?

Той стана от леглото и облече панталоните и ризата си.

— Нищо. Джоунси върши добра работа, но ние трябва да му окажем подкрепа. Трябва да си върнем онази стена.

— Някакви идеи?

— Не, но е по-добре бързо да измисля нещо. — Той се наведе напред и я целуна леко по върха на носа. — Благодаря ти.

— Аз ти благодаря — отговори тя. — Това беше една специална нощ. — Толкова специална, че ѝ се искаше да протегне ръка, да го хване и да не го пусне. — Но следващия път, мисля, че ще имаме нужда от пътешествие към звездите.

Той застина на мястото си.

— Когато си готова.

Тя беше готова, но моментът не беше подходящ. Кимна.

— Ще ти кажа.

— Непременно го направи — каза той тихо.

— Травак. — Демански му се обади петнайсет минути, след като той се върна в стаята си. — Трябва да говоря с теб. Ще дойда при теб след три минути. — И затвори, преди Травак да е успял да отговори.

След две минути Травак отвори вратата, за да влязат Демански и Али.

— Имам идея — каза Демански, след като уверено прекрачи прага. — И мисля, че може да се получи.

— Да проследим самолета на Уайли и може би ще подкупим пилота, за да ни каже къде е кацнал?

— Предполагам, че и това е възможност. — Очите на Демански блестяха. — Но имам по-добра.

— Така ли?

Али кимна.

— Трябва да го изслушаш. Мисля, че идеята му наистина е добра. Двамата с Демански цяла нощ разглеждахме документацията, дадена му от Ермитажа ведно с експонатите. Стената, която ни интересува, е била облъчена с рентгенови лъчи в края на деветдесетте години на двайсети век и ние разполагаме с копия на филмите. Няма скрити панели, фалшиви покрития, нищо подобно. Каквото и съобщение да съдържа, то е някъде на повърхността.

Травак кимна.

— Като издълбаните букви на онази при замъка Хърст.

— Точно така — каза Демански. — Така че, защо да търсим истинската стена... Когато можем да се справим и с това, което имаме?

Травак застина.

— И как предлагаш да го направим?

— Чувал ли си някога за „Пиксел Денс Инкорпорейтид“?

— Компанията за специални ефекти. Страхотни са в областта си и всяка година печелят Оскар за визуални ефекти.

— Те наистина са гении. Някога бях един от спонсорите им, обаче целият им годишен доход бива похарчен за хардуерни ъпгрейди и инвестициите никога не се връщат. Ужасен бизнес. Но навремето им позволих да ме купят за стотинки, така че сега са ми длъжници.

— И с какво ще ни помогне това?

— Те мислят, че могат да помогнат. Няколко от най-добрите и умни техни хора ще ни отделят половин ден утре. Трябва да сме в сградата им в Северна Калифорния в седем сутринта.

Вълнението на Травак се увеличаваше с всяка изминала секунда. Беше чувал на какви чудеса са способни тези момчета. Ако Бог беше решил, можеше и да се получи.

— Струва си да опитаме — измърмори. — Добра работа, Демански.

— Дяволски си прав — отбеляза самодоволно Демански. — Брилянтна, бих казал.

— Няма да споря с теб. — Травак издиша бавно. — Колкото повече време стената се намира в ръцете на Даусън, толкова по-близо е той до откриването на лекарството на Пешет. — Погледна Али. — Ти с нас ли си?

Али гледаше Демански.

— Да. Да го направим.

Демански се усмихна.

— Дай ми дванайсет часа, Травак. Ако не се получи, самолетът ми ще е със запален двигател, за да ни отведе там, където ти кажеш. За да си доволен, дори ще подкупваме пилоти и ще колим и бесим разбойници.

— Дадено — кимна Травак. — Да отидем да кажем на Рейчъл.

ГЛАВА 18

*Полицейското управление в Хюстън
Централна сграда*

Агентът на Националната агенция за сигурност Уейн Нортън неспокойно крачеше из стаята. „Определено изглежда не на място тук“, помисли си Финли, когато двамата с Гонзалес се приближиха до него.

— На какво дължим удоволствието? — запита Финли.

— Мисля, че знаете. Оставили сте ми доста недискретно съобщение.

— Е, вие не отговорихте на нито едно от дискретните — обясни Гонзалес.

— Ето, сега съм тук. — Нортън приседна на ръба на масата. — Какво искате от мен?

— Защо да не обсъдим съобщението, което оставих — каза Финли. — Знаем, че стрелялият по Рейчъл Кърби е работил за вас.

— Не е вярно.

— Може би не лично за вас, но за Националната агенция за сигурност. Поне от време на време. Бил е човек на свободен договор, така да се каже, но със сигурност е работил и за вас, момчета.

— Като наемен убиец? Страхувам се, че имате прекалено лъскава представа за агенцията, за която работя. И тя не е базирана на факти.

— Името му е Гай Пелъм. Известен бил като Невидимия, защото отпечатъците му, ДНК-то му, както и зъбните му изследвания не фигурират в нито една база данни. Агенциите, които са го използвали обаче, са знаели прекрасно кой е той. Включително вашата, точно заради което и прибрахте трупа му.

Нортън кръстоса ръце на гърди.

— Смешно. Как успяхте да скалъпите всичко това?

— Отричате, значи.

— Знаете, че не мога нито да отхвърля, нито да потвърдя твърдения, свързани с дейността на Националната агенция за

сигурност.

— Дойдохте тук удивително бързо заради нещо, което не можете нито да потвърдите, нито да отхвърлите — отбеляза Гонзалес.

— Искам да знам кой разпространява тези слухове.

— Което означава, че те отговарят на истината — каза Финли тихо.

— А не ви ли хрумна нито за миг, че е възможно да се интересувам от човека, който разпространява тази лъжлива информация? И че трябва да приема сериозно нещата, когато един детектив от полицията остави подобно съобщение на телефонния секретар в офиса ми?

— Погледнете на нещата от нашата гледна точка. Някой стреля по Рейчъл Кърби, която случайно работи по проект на вашата агенция. След това намираме снайпериста мъртъв, и ето че вече имаме разследване за убийство. А сега разполагаме с информация от абсолютно достоверен източник, според която стреляният по Кърби е изпълнявал поръчка на вашата агенция. И какво заключение би направил всеки разумен човек?

— Уверявам ви, че нашата агенция няма нищо против Рейчъл Кърби.

— И накрая — каза Гонзалес, — това ще е нещо, под което ще трябва да се разпишете.

— Вие очевидно не сте споделили нищо от това с нея. Защото, в противен случай, тя щеше вече да ме е направила на пух и прах.

— Ние много бихме искали да разговаряме с нея, но тя все още не се е върнала в града. — Гонзалес хвърли поглед на партньора си. — И ние мислим, че се намира в голяма опасност.

Нортън кимна.

— Знаете ли, че тя е била на Големия Обуховски мост в Санкт Петербург онази нощ?

— По време на нападението?

— Да. Моите източници твърдят, че е била в центъра на събитията. Което потвърждава вашата мисъл, че тя вероятно е в опасност. Така че, кажете ми откъде получавате информацията си.

— Съжالياваме, не можем да го направим — каза Финли.

— Ако се тревожите истински за Рейчъл Кърби, ще ми кажете.

— Това е смешно — каза Гонзалес. — Нашата загриженост за Рейчъл Кърби е основната причина да не ви се доверим. Защо просто не си спестим излишните приказки и не се опитаме да си изясним събитията? Или това е прекалено трудно за вашите хора?

Нортън дълго време ги гледа.

— Вие сте честни ченгета и аз ви се възхищавам за инициативата. Впечатлен съм.

— Но? — запита Гонзалес.

— Но казах всичко, което имах да кажа. С изключение на това, че трябва сериозно да помислите дали да не ми издадете източника си. Възможно е скоро да бъдете повикани при шефа на полицията. — Обърна се. — Или пък ще почукат на вратата ви късно някоя нощ и ще ви отведат някъде за дълго, дълго време.

Окръг Марин, Калифорния

07:00 сутринта

Травак гледаше с известно съмнение хромираните статуетки, които изпълваха витрините в просторното фоайе на „Пиксел Денс Инкорпорейтид“. Това бяха скулптурни изображения на динозаври, космически кораби и сътворени от компютъра персонажи, в резултат на които компанията беше спечелила името си. Травак се обърна към Демански.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. — Демански се усмихна. — Ти имаш вяра само в себе си. А аз вярвам и в постиженията на технологиите. Това е вълната на бъдещето.

— Добре дошли. — От един от офисите излезе млад мъж, облечен в дънки и хавайска тениска. — За нас е чест да ви видим тук.

Демански се усмихна.

— Благодаря, Тилинджър. Добре е да се връщаш понякога на местата, където...

— О, аз всъщност говорех на мис Кърби. — Младият човек се усмихна на Рейчъл. — Вие имате много почитатели в тази сграда. Половината от хората тук даряват неизползваните в домовете си компютърни цикли на вашия проект.

Рейчъл се усмихна. Често чуваше тези думи при срещите си с хора от техническото общество, но всеки път изпитваше благодарност.

— Благодаря.

Али поклати удивено глава.

— Хората, които се занимават с компютри, като че ли задължително са леко смахнати.

— Казвам се Марк Тилинджър. — Младият мъж направи знак на групата да го последва. — Тази сутрин аз ще ви помагам с вашия проект.

— Рано започвате работа — отбеляза Демански.

Марк се усмихна.

— Всъщност за нас сега е много късно. Още не съм си лягал. Закъсняваме с около две седмици от графика за новия филм на Спилбърг, затова работим като луди и по всяко време.

Марк ги отведе до работна стая и им посочи монитора, на който се виждаше стената, открадната от Ермитажа.

— Вече започнах изследванията, използвах снимките и рентгеновите резултати, които ми изпратихте по електронната поща, плюс още десетина, които открих онлайн.

Рейчъл загледа внимателно образа на монитора.

— Това дигитален модел ли е?

Марк кимна.

— Да. Обикновено правим лазерно сканиране на оригинала, но тъй като в този случай това не е възможно, ще се задоволим със снимките. Компютърът ще ги изследва всичките, направени от различни ъгли, и ще създаде абсолютно точен триизмерен модел. Виждате ли? — Марк завъртя образа на екрана.

— Виждала съм такива демонстрации — каза Рейчъл. — Една от групите в университета създаде триизмерен модел на целия Рим, само с разчитането на ваканционни снимки от онлайн фотошервани уебсайтове.

— Точно така. Тук правим същото. Но в този случай ще отидем една крачка напред. — Марк посочи към центъра на стаята, където, в квадрат на пода с размер три квадратни метра, беше вграден апарат с дълги стоманени „ръце“ и четири големи отвора.

Травак се усмихна.

— Принтер?

— Позна. От години, компаниите за индустриален дизайн използват малки триизмерни принтери за създаването на архитектурни модели, прототипове и дори за репродукция на костите на динозаври. Този е най-големият в света. Ако компютърът създаде дигитален образ на космически боен кораб, можем да създадем версия в реални размери, в която актьорът ще може да седне и дори да управлява.

— А от какво са направени моделите? — запита Али.

Марк посочи към резервоар, свързан с четирите дюзи.

— От ABS пластмаса, но понякога добавяме и други материали, за да придадем на сместа повече устойчивост. А върху нея можем да напръскаме или залепим каквото си пожелаем. Мисля, че за този модел бихте искали да използваме пясъчник.

— Варовик всъщност.

Марк набра серия от команди и дюзите заеха позиция над централната част на „принтиращата“ поставка. Бялата пластмаса се разля равномерно по повърхността на площадката и ставаше все по-дебела с всяка секунда.

— Този процес ще отнеме два часа — каза Марк. — Закусвали ли сте?

Рейчъл извади телефона си.

— Вие отидете. Аз ще проверя дали Джоунси има напредък.

— Можем да почакаме. Сигурна ли си? — запита Демански.

— Да. Вървете.

Травак се надвеси над „принтера“.

— Аз също ще остана тук. Ще се видим след известно време.

Рейчъл се обади в лабораторията веднага след като другите излязоха. Вал отговори:

— Къде беше? Опитвах се да ти се обадя.

— На това място вероятно има силни електронни смущения. Добри новини, надявам се?

— Сигурни сме, че Джоунси вече знае как да изтръгне тайната на онзи надпис. Но все пак ще имате нужда и от онази стена от Ермитажа.

Рейчъл хвърли поглед на дюзите, които се движеха над площадката, и към рядката маса, която се разстиляше равномерно върху нея.

— След два часа ще имаме... да го наречем „факсимиле“ на стената. Ще ти се обадя веднага, щом имаме резултати. — Погледна

Травак и затвори. — Джоунси има напредък в разгадаването на кодовете. Вал вероятно ще е готова да ни изпрати декодиращия пакет, когато свършим с това тук. А аз веднага ще ѝ изпратя нашите резултати.

— Може би не веднага — каза Травак тихо. — Има нещо, което искам да обсъдя с теб.

— Какво?

— Непрекъснато се питам как така Даусън успява да научи всеки наш ход и да спазва нашето темпо. С каквито и ресурси да разполага той, ние имаме Джоунси. Би трябвало досега да сме го оставили да ни диша прахта.

— Понякога грубата компютърна мощ не е достатъчна.

— Може би.

Тя замръзна.

— Искаш да кажеш, че е възможно Джоунси да е предаден, компрометиран? — Тя поклати глава. — Кой?

— Не знам. Но Националната агенция за сигурност разполага с експерти, чиято единствена задача е да събират информация. Аз просто съм склонен да бъда предпазлив.

— И според теб въпросната агенция е свързана с Даусън?

— Възможно е да греша. Но преди да дадем на Джоунси онова, което ще открием тук, искам ние двамата да отделим няколко минути на обикновен рутинен софтуер. Ще можеш да го интегрираш в Джоунси оттук, нали?

Рейчъл го гледаше втренчено.

— Да, но няма да го направя, докато не узная какво точно си наумил.

— Не очаквах нещо по-различно. За теб е много трудно да проявиш сляпа доверчивост, когато става дума за безценния ти Джоунси.

Тя го гледа още няколко секунди.

— Имам ти доверие, Травак. Не мисля, че някога през живота си съм имала такова доверие на друг човек.

Той се усмихна.

— Поласкан съм. В такъв случай, няма да те моля да ми се довериш сляпо, а ще ти кажа защо имаме нужда от подобен софтуер.

— Боже мили!

Бяха изминали малко повече от два часа и Али стоеше пред репродукция на стената, която, ако се изключи малко по-тъмният цвят, беше идентична с оригинала, видян от тях в Русия. Травак се присъедини към нея.

— Удивително! Дълбочината на знаците, размерът на релефа, всичко е абсолютно същото. Ако раздаваха академични награди за такива неща...

— Но те раздават. — Марк се усмихна. — Наричат се Оскари за технически постижения. Ние сме спечелили няколко.

Рейчъл хвърли поглед на съобщението на Вал, което все още стоеше на екрана на телефона ѝ.

— Ето до какво е стигнал Джоунси. Грубо преведено, ние трябва да потърсим „сянката на спомена, докато последните лъчи на слънцето се стопяват в падащия здрач, а после отново да я намерим с очи при изгряването на зората на най-дългия ден в годината“.

— Би ли повторила? — помоли Демански.

— За щастие, Джоунси вече е изработил примерна скица, като е използвал местоположението на стената и ъгъла, под който слънчевите лъчи са падали върху нея в онова далечно време, когато тя се е намирала в пустинята Сахара. — Вдигна поглед. — Разполагате ли с добро осветление тук, Марк?

Той кимна.

— Разбира се. От какво имаш нужда?

— От кръгла лампа с диаметър около шестнайсет сантиметра, достатъчно мощна. Трябва да я поставим на височина от два метра и трийсет сантиметра, насочена към лицевата част на стената под почти перпендикулярен ъгъл. Осемдесет и седем градуса.

Марк се усмихна.

— Ще взема рулетката за измерване и транспортира.

След двацет минути Марк беше разположил осветлението. Рейчъл наклони глава, за да разгледа внимателно слабите сенки, хвърлени от релефните знаци.

— Възпроизвеждаме залез над Сахара. Марк, можеш ли да изгасиш останалото осветление в това помещение?

Марк изгаси светлините в студиото и сенките станаха по-ясно доловими, по-дълбоки. Травак пристъпи още по-близо до стената.

— Мисля, че усилията ни бяха напразни.

— Йероглифи! — Али изтича до стената и проследи сенките с пръсти. — Погледнете!

— Виждам — каза Рейчъл. — Може ли някой да направи снимка?

Марк извади отнякъде дигитален фотоапарат и направи няколко снимки. Рейчъл отново хвърли поглед на съобщението на Вал.

— Окей, сега да възпроизведем изгрева на слънцето.

Марк аранжира отново осветлението според изчисленията на Джоунси и сенките оформиха нови йероглифи от другата страна на стената. Марк направи още няколко снимки, а после и копия на всички на цветния лазерен принтер. Рейчъл вдигаше снимките две по две, сравняваше ги.

— Невероятно. Има дори знаци, които показват къде двете половини се съединяват. Всички заедно, те образуват съобщение — цял, непрекъснат текст.

Демански се обърна към Травак:

— Можеш да го прочетеш. Какво пише?

— Не мога да съм сигурен — каза Травак. — Ще се наложи да се консултираме с Джоунси. А ние трябва да си тръгнем оттук.

Рейчъл изучаваше изражението на Травак. Нещо не беше наред.

— Благодарим ти, Марк. — Травак стисна ръката на Тилинджър и се завъртя на пети.

Без никакво забавяне, тръгна към изхода на комплекса. Рейчъл се изравни с него едва при караваната.

— Защо не можа да прочетеш съобщението. Какво не ни казваш?

— Това не е последното парче от мозайката — обясни Травак.

— Какво е тогава, по дяволите? — запита Демански.

— Упътвания.

— Закъде?

— Към самата Пешет.

— Какво? — запита Али в недоумение.

— Казва, че ще ни даде последната част от рецептата в нейната гробница.

— Нейната гробница? — запита Рейчъл. — Тя е била убита от фараона. За нея не е била отредена гробница.

Травак кимна.

— Изглежда Натифа нейната ученичка и последователка — или пък една от най-благодарните ѝ пациентки — е имала други идеи. Във всеки случай, сега разполагаме с упътвания към тайната гробница на лейди Пешет, най-известната жена-лекар. — Травак погледна отново Демански. — Погрижи се реактивният ти самолет да е зареден с гориво и готов за излитане. Това ще свърши там, където и започна. Отиваме в Египет.

Хюстън, Тексас

20:10

Нортън натисна бутона, който трябваше да изпрати електронната поща, и се облегна назад. Дори самото написване на съобщението караше стомаха му да се свива болезнено. Добре, вече беше свършено. И сега той можеше да продължи напред.

Слезе от служебния асансьор на най-долното ниво на закрития паркинг и тръгна към колата си. Щеше веднага да се обади на Симънс, за да обсъдят...

— Здравей, Нортън.

Нортън предпазливо се закова на място, като видя Робърт Пиърс да седи в колата, паркирана до неговата.

— Какво правите тук, сър?

— Чакам те. Съгласен съм, че не трябваше да се погрижа сам за това — каза Пиърс. — Но нали аз бях човекът, който имаше доверие в теб. А винаги съм вярвал, че човек трябва да носи отговорност за действията си.

— Какво искате да кажете?

— Казах, че те чакам. Работиш до късно.

— Да. Имам много работа.

Пиърс кимна.

— Има проблем. Както Казах, компютърната мрежа на Рейчъл Кърби не се използва единствено от нея. И по-специално, има изтичане на нашата информация.

— Нашите момчета изчистиха Травак от подозрения, нали?

Пиърс се усмихна.

— Знам, ти не вярваш, че е Травак. Мислим, че е вътрешен човек. Един от нашите хора. Мисля, че някой е изпаднал в паника и се е изплашил, че Рейчъл Кърби ще проследи изтичането до тях. А тя дори нямаше да забележи, ако Джон Травак не беше развял червено знаме под носа ѝ с изцеждането на ресурсите на системата ѝ. — Направи пауза. — И така, някой е поръчал убийството ѝ.

Нортън повдигна вежди.

— Някой от нашата агенция.

— Така изглежда. Възможно е някой от нашите да е използвал системата на Кърби за собствени цели. И дори да е успял да влезе в системата на чуждестранна агенция за сигурност, в банковата система, списъкът може да става все по-дълъг и по-дълъг. Подобни хакерски способности могат да се окажат много ценни на открития пазар.

— Като че ли всичко сте проучили — каза Нортън.

Пиърс кимна.

— Сега остава само да намерим „лошото момче“. — Слезе от колата. — Но вярвам, че дори в това вече сме успели.

Нортън виждаше накъде отива разговорът. Ръката му се плъзна под сакото, към кобура.

— Ах, ти, кучи сине! Няма да ти позволя...

— Страхувам се, че нямаш избор.

Пиърс вдигна ръката с полуавтоматичния пистолет и стреля два пъти в гърдите на Нортън.

Вал се плъзна със стола през компютърната лаборатория и провери настройките на монитора.

— Не ми харесва.

— Какво не ти харесва? — запита Саймън.

— Джоунси се бави прекалено много с последните инструкции.

Той се наведе над рамото ѝ.

— На мен всичко ми изглежда окей.

— Рейчъл ще кацне в Кайро след по-малко от два часа. Мисля, че в тези упътвания към погребалното място на Пешет има много повече от „влезте вътре и завийте надясно“. А ние трябва да сме готови, когато те стигнат там.

— Какво предлагаш?

Вал се замисли за миг.

— Трябва да спрем другите проекти за малко и да насочим цялата мощ на Джоунси към този проблем.

— Всички компютърни цикли?

— Да. Докато не разбием кода на тези упътвания и не ги уточним.

— Рейчъл не би одобрила това. Имаме задължения към хората, които ни даряват компютърните си цикли, както и към поетите проекти.

— Даваме всичко, което сме обещали, и дори повече.

— Съгласен съм. Но помисли как ще изглежда в очите на другите едно такова действие. Ако, например, узнаят, че сме насочили цялата мощ на Джоунси към разрешаване личните проблеми на Рейчъл?

— Само за няколко часа.

Той клекна до нея.

— Разбирам от какво е породена тази мисъл. Наистина. Но подобно решение може да вземе само Рейчъл.

— Тя би го одобрила.

— Не съм сигурен. Нашите донори са животворната кръв на системата ни. Ако предадем доверието им, можем да сложим край на целия проект. А и двамата знаем, че това е последното, което Рейчъл би искала.

Тя го гледа един дълъг миг, после прехапа език. Откога разви толкова силно чувство за отговорност...? Добре. Решението ще бъде на Рейчъл.

— Дадено. Отбелязвам обаче, че тази твоя бунтовническа природа силно ме привлича. Продължавай така и може би дори ще имаш шанс с мен.

— Толкова си очарователен.

Саймън се засмя и се отдалечи. Вал погледна отново монитора и съобщението, хвърлено от сенките на стената, бивш експонат на Ермитажа. Рейчъл разчиташе на тях да успеят да го разчетат, преди тя да се окаже в пустинята Сахара само със смътна представа за бъдещите си действия. Обаче и в думите на Саймън имаше смисъл. Дори по времето, когато Травак изсмукваше ресурсите им, Рейчъл

беше отказала да лиши останалите проекти от определените им процесорни цикли. Най-голямата част от тях получаваше Националната агенция за сигурност, следвана от нейната собствена фондация.

Но все пак...

Вал се облегна назад и видя Саймън, който работеше в другия край на лабораторията. Обикновено тя се придържаше към правилата, а Саймън беше този, който беше склонен да поема рискове.

„Не и този път“, реши Вал.

И стартира прехвърлянето на всички процесорни цикли на Джоунси към разкодирането на съобщението, записано върху древната стена.

— Мисля, че печелим надпреварата с времето.

Демански пристъпи във фойето на луксозния си реактивен самолет, където Рейчъл, Травак и Али седяха около малката масичка и разглеждаха снимките и разпечатките, които оформяха новото съобщение.

— Открихте ли нещо?

— Не — отговори Травак. — Прилича на всички други парчета от мозайката. Отделни части са сравнително лесни за разбиране, но други са напълно кодирани. Ето, тук е описано много общо местоположението на гробницата на Пешет, но липсват каквито и да било подробни указания. Мисля, че останалото ще ни каже повече.

Рейчъл кимна.

— Ще се обадя на Вал и Саймън, когато се приземим, за да разберем какъв напредък е постигнал Джоунси.

— Всичко е въпрос на време... — Травак почука с пръст по снимките. — Разполага ли и Даусън с това съобщение?

Али сви рамене.

— Погледни само колко много препятствия трябваше да прескочим ние. И не става въпрос само за ум и съобразителност. Трябва да притежаваш *определен вид ум*.

— Е, тъй като доктор Джеймс Уайли е един от най-известните лектори в света, има голяма вероятност той да притежава точно този вид ум. Той знае повече от всекиго друго за древните езици и

обичаите от делтата на Нил. Освен това, прекарал е повече време пред стената от нас. Възможно е и да са ни изпреварили.

— Но ние имаме нещо, което те нямат — каза Демански. Кимна на Рейчъл. — Ние имаме теб и твоята суперкомпютърна мрежа.

— Това е вярно — каза Травак. — Вероятно отново ще се наложи да ни догонят. — И той погледна Рейчъл. — Аз поне се надявам да е така.

Рейчъл се надяваше на същото. Тя стоеше на тръни, откакто Травак беше споменал за възможността някой от хората на Националната агенция за сигурност да прониква в Джоунси и да препраща информацията на Даусън. Травак отново се съсредоточи в съобщението.

— Но може би е добра идеята да използваме малко мускулите си, докато сме в Египет.

Международно летище „Кайро“

Кайро, Египет

— Добре дошли — каза Нури, застанал до отворената врата на голяма черна каравана с тъмни прозорци. — За мен е истинско удоволствие да ви посрещна толкова скоро.

Караваната ги чакаше на големия паркинг пред летището, след като преминаха през митническата служба и получиха визите си. Разкрилата се пред очите им сцена беше на всеобщ хаос, пътниците, такситата, автобусите и частните автомобили бяха стотици и не беше ясно кой в каква посока е поел, всичко се смесваше в абсолютен безпорядък.

Нури помогна на Рейчъл, Али, Травак и Демански да оставят чантите си в багажника. Само след минути те вече излизаха от района на летището. Нури обърна глава и заговори на Травак:

— Отново изказвам съболезнованията си за смъртта на приятеля ти — каза тихо. — Чувствам, че трябваше да направя повече, за да го защита.

— Ти направи каквото можа. Не беше твое задължение да го пазиш, Нури. Не това искаше той.

Нури се усмихна.

— Вярно е. Бен беше горд. Човек с достойнство.

— Да, такъв беше.

— Искан ми се да ти бях осигурил повече хора, но срокът беше много малък. Мисля, ще откриеш, че ние можем да посрещнем нуждите ти. — Посочи шофьора. — Това е Абу. Той беше и в екипа, който ти помогна преди в гробницата, Травак.

— Помня — отговори сухо Травак. — И също така ми беше охрана понякога, докато ти бях затворник.

Абу се засмя.

— А ето че сега си мой работодател. Животът е странно нещо. Радвам се да те видя отново.

Нури посочи задната седалка, където седяха другите двама от екипа.

— А зад теб са Оба и Мети. Познаваме се още от деца.

Демански забарабани с пръсти по покрива на караваната.

— А откъде взе този звяр?

Нури сви рамене.

— От агенция за даване на автомобили под наем. Прозорците са устойчиви на куршуми, а на места стоманата е по-дебела от два сантиметра. Някои дипломати и изпълнителни директори — предимно американци — настояват за подобни превозни средства при престоя си в страната ни. Така се чувстват в по-голяма безопасност, макар че процентът на престъпността в американските градове е много по-висока. — Нури се обърна, за да погледне залязващото слънце. — Трябва да сме на мястото след малко повече от час. Колко време ще ви е необходимо?

— Не съм сигурен — каза Травак. — Зависи от това, какво ще намерим.

ГЛАВА 19

Детектив Финли седеше зад бюрото си и четеше за трети път електронната поща, получена от агента на Националната агенция за сигурност Уейн Нортън.

— Какво, по дяволите? — Влезе Гонзалес, стиснал оръжието си.
— Видя ли това?

— Да.

Финли все още се опитваше да проумее съдържанието на съобщението на Нортън:

„Уважаеми детективи Финли и Гонзалес,

Изпращам ви това, защото изпитвам огромно уважение и към двамата ви. Няма много мъже на този свят, които биха пренебрегнали заплахите, за да изпълнят онова, което смятат за свой дълг. И тъй като аз съм този, който се опита да ви сплаши, имам право да ви се възхищавам.

Вие демонстрирахте много ум и находчивост в разследването на случая със стрелбата по Рейчъл Кърби и аз трябва да призная, че част от информацията, която успяхте да изровите, беше изненада дори за мен. Сигурен съм, че докато четете това, ще изпитвате единствено скептицизъм. Вероятно няма да повярвате, но дори не исках да си помисля, че може да сте прави за участието на Националната агенция за сигурност в това. Да манипулираш информация е едно, а убийството на невинен гражданин — съвсем друго. Не знаех нищо за опита за покушение върху живота ѝ. Но точно по онова време започна да ми се струва, че ми правят инсценировки, за да поема «вината» за някаква особено мръсна работа. Нямахте да позволя това да се случи, затова започнах свое

собствено разследване, докато много внимавах да не стана жертва.

И ако четете съобщението ми, това вероятно означава, че невежеството ми се е оказало фатално. Тази електронна поща и придружаващите я файлове съм поставил в папка, която ще се изпраща автоматично на всеки шест часа. Използвах услугите на Пол Симънс, един от най-талантливите специалисти в агенцията, който вероятно ще може да изиграе и ролята на свидетел. Ако е още жив. Накратко, събрах доказателства, които ясно посочват, че Робърт Пиърс използва нашия достъп до мрежата на Рейчъл Кърби за лични облаги и е направил опит да отнеме живота ѝ, за да не бъде разкрит. Тя все още е в голяма опасност. Пиърс никога и пред нищо не би се спрял.

Моля ви, бъдете изключително внимателни в използването и разпространението на тази информация.

Н.“

Гонзалес прибра телефона си в джоба.

— Току-що се обадох в офиса на Нортън, но незабавно се включи гласовата поща.

— Но това не е нищо ново. Той може все пак да е добре. — Финли се изправи и отиде до принтера. — Направих разпечатки на файловете. Да отидем горе да покажем тези неща на момчетата от техническия отдел.

Вал намести слушалките на главата си, седнала удобно в лабораторията.

— Рейчъл, все още ли сте на мястото?

— Да, пред гробницата в Сахара сме. Каним се да влезем. Но екскурзоводът ни трябва да уреди формалностите с полицията на туризма и антиките.

— И вероятно това уреждане включва огромна сума пари в брой?

— Няма смисъл да говорим по този въпрос. Чуй, ще бъда под земята и няма да имам обхват за мобилния си телефон поне докато съм в гробницата. Преди да вляза, има ли някаква нова информация от Джоунси за мен?

— Да. А Саймън разговаря с професор Ази, който ни осветли по някои части от текста, които не можехме нито да преведем, нито да разберем. Ето какво имаме: „Лейди Пешет е гост на грациозния Донкор, който изработва прекрасните дрехи на фараона“.

— Травак би могъл и сам да разчете това. Гробницата на Донкор била открита през четирийсетте години на двайсети век, северно от пирамидата на Джохер. В момента тя е пред очите ми.

— Тук пише, че Пешет чака зад слънцето, за да извърши пътешествието си към отвъдния живот.

— Зад слънцето?

— Да. Пише още, че тези, които искат да направят тайните на Пешет достояние на света, трябва да направят същото, но трябва да я оставят, заради нейната безопасност, да премине сама в отвъдното. А, ето нещо интересно. Пише, че всеки, който счупи печата, ще получи едва четвърт летен час за посещението си при великата Пешет.

— Летен час?

— Не знам. Така пише.

— Добре. Благодаря ти за помощта, Вал. Благодаря също и на Саймън.

— Ще бъдем тук, ако имаш нужда от нас.

— Ще ти се обадя отново, когато излезем от гробницата. Пожелай ни късмет. — Рейчъл сложи край на връзката.

Вал свали слушалките от главата си и се обърна към Саймън.

— Рейчъл тъкмо се канеше да влезе в гробницата.

— Може би Джоунси ще успее да открие името на известен адвокат, който да я освободи, след като я арестуват. Отивам до снекбара. Ти искаш ли нещо?

— Не, благодаря.

Саймън излезе от лабораторията. А Вал се зае със задачата да възстанови процесорните цикли задължения, които Джоунси дължеше на различните проекти. Прекъсванията на работата не бяха чак толкова необичайни и обикновено се дължаха на времето, необходимо за поддръжка, ъпгрейдване и други подобни, а нито един от отговарящите

за проектите до този момент не се беше оплакал. Вал не мислеше, че е необходимо да информира Рейчъл за драстичните мерки, които беше взела, но щеше да отбележи прекъсването в договете, които пазеха за...

Какво, по дяволите?

Вал се наведе напред и загледа втренчено екрана. През годините, в които работеше с Джоунси, беше решила, че е видяла всичко.

Но подобно нещо никога не беше виждала.

Сахара, Египет

Травак насочи лъча на фенерчето към вътрешността на гробницата на Донкор.

— Хайде. Време е да погостуваме на дамата.

Нури протегна ръка и изключи фенерчето на Травак.

— Моля те. Полицията по туризма и антиките прояви огромно разбиране, но ме накараха да обещаая, че няма да светим с каквото и да било пред гробницата. Защото началниците им ще забележат.

— Прав си — каза Травак. — Моите извинения. — Обърна се към Рейчъл. — И така, според Джоунси, Пешет ни чака от другата страна на слънцето?

— Така пише в съобщението. И очевидно ние сме добре дошли за по-малко от час.

— Какво искаш да кажеш?

— Точните думи са: „четвърт летен час“. След това присъствието ни в гробницата не е желано.

— Летен час? Какво ли означава това, по дяволите? — запита Али.

Травак ги поведе към вътрешността.

— Древните египтяни били едни от първите хора, запознати с два̀йсет и четири часовата представа за денонощието. Но техните часове имали различна дължина в зависимост от годишното време. През лятото часовете били с продължителност от два̀йсет минути.

— Значи трябва да останем тук само два̀йсет минути — каза Демански. — Разбрах.

Той и Али тръгнаха по тесния коридор.

— Оба, Мети. — Нури посочи входа. — Останете тук да ни охранявате.

Травак поклати глава.

— Ако нямаш нищо против, могат да са много по-полезни някъде другаде. Вече обсъдих въпроса с тях, докато те чакахме.

Нури смръщи вежди.

— Къде?

Травак извади от джоба си чертана на ръка карта и я подаде на Оба. Нури погледна късчето хартия с огромно недоумение.

— Но това е на половин миля оттук. Сигурен ли си, че искаш те да останат там?

— Да, абсолютно. — Обърна се към Рейчъл: — Ти съгласна ли си с мен?

Рейчъл кимна.

— Напълно.

Той ѝ се усмихна.

— Благодаря ти. — Отстъпи встрани и ѝ направи знак да влезе пред него в гробницата на Донкор. — Ще отидем ли да видим госпожата?

„Госпожа Пешет. Тук ли си? Чакаш ли ни?“

Мрак. Лъчите на фенерчетата хвърляха само малки кръгове светлина върху стените, но тясната пътека се виеше като змия и те виждаха на много късо разстояние пред себе си. Рейчъл чуваше стъпките на Али и Демански пред тях, но не ги виждаше. Тук вътре се усещаше атмосферата на времето, на древността. Камъни. Влага. Лъчите на фенерчетата танцуваха по каменния под и по издълбаните релефи, които разказваха историята на живота и семейството на Донкор. Йероглифите, придобили с времето червеникав оттенък, покриваха всеки квадратен сантиметър от стените. Отвън беше горещо, но на Рейчъл ѝ беше много студено тук вътре.

— Добре ли си? — Травак се оказа неочаквано до нея.

Тя кимна рязко.

— Да, но тук долу е странно. Аз чувствам...

— Какво?

Тя не можеше да обясни. Не изпитваше страх, но нещо, което можеше да се нарече единствено „очакване, от което те полазват студени тръпки на ужас“.

— Нищо.

После завиха зад неочаквано изпречил се пред тях ъгъл и видяха голямата стая, където бяха даровете за божествата. Демански и Али стояха в средата ѝ и гледаха релефите, издълбани в стените, които изобразяваха погребално угощение за боговете.

— Виж колко характерно са облечени хората на тези рисунки — каза Рейчъл. — Дрехите им са много красиви.

Травак насочи лъча на фенерчето към стената.

— Донкор бил главният моден дизайнер на фараона, а понякога и сам шиел дрехите му. Услугите му ползвали и други видни граждани. А тези тук дизайни вероятно са били част от дарението му за боговете. Ето, виждам две предложения за официално облекло, които няма да изглеждат никак зле и на витрините на „Пето авеню“.

— С изключение на тази дреха. — Али насочи лъча на фенерчето си към релеф, изобразяващ мъж с голи гърди и глава на сокол.

— Това е Хорус — обясни Травак. Усмихна се, когато мисълта се оформи ясна в главата му. — Той бил слънцето в небето.

Рейчъл също насочи лъча на фенерчето си натам.

— Другата страна на слънцето...

Али и Демански вече прокарваха длани по стената под релефа, търсеха мястото, което съединява камъните. Демански обърна глава към тях.

— Тук няма врата. Каменната стена е солидна и здрава, цяла.

— Разбира се, че ще е така — каза Рейчъл. — Защото тайната е трябвало да остане неразкрита. Ако фараонът е знаел, че Донкор е построил гробница за Пешет, той и семейството му са щели да бъдат в голяма опасност. Донкор вероятно се е чувствал огромен длъжник на Пешет, та построил специални зали и за нея.

— Трябва да минем през тази стена — каза Травак. — Абу.

Абу свали голямата платнена торба от рамото си и му я подаде, а на земята изпадаха половин дузина тежки ковашки чукове.

— Вземете по един.

Всички се наведоха и се изправиха с инструмент в ръка, а Нури се приближи до стената и ръката му описа въображаеми контури.

— Добре е да започнете отгоре и постепенно да слизате надолу. Като отстранявате горните камъни, гравитацията ще ви помогне с подолните.

Али се обърна към Демански:

— Защо имам чувството, че и преди е правил това?

Травак вдигна своя чук и се обърна към Рейчъл.

— Нямаме време да бъдем деликатни. Вече говорихме по въпроса. Все още ли сме на едно мнение?

Рейчъл знаеше, че той говори за равновесието, което трябваше да намерят между възможното разрушаване на древни артефакти и сдобиването с медицинското чудо на бъдещето. Тя не се поколеба. Прицели се внимателно с чука и направи първата пукнатина в стената. Травак кимна.

— Добре.

Заудряха силно и бързо по стената с тежките чукове и само след няколко минути бяха направили отвор, през който можеха да надникнат. Травак насочи лъча на фенерчето в отвора.

— Залата е огромна — каза. — По-голяма от всичко тук. Продължавайте работа.

Заудряха още по-ожесточено и когато падна достатъчно голяма част от стената, чуха глух рев. Травак замръзна.

— Спрете!

Застинаха неподвижни, а шумът продължаваше да се чува все така монотонен и глух.

— Какво е това? — запита Рейчъл.

Травак поклати глава.

— Реших, че може да е срутване, но не е. — Притисна ухо до стената. — Мисля, че е пясък. И ние сме причинили неговото движение към по-ниските части.

— Нещо като умело замаскиран капан? — запита Демански.

— В съобщението пише, че имаме четвърт летен час — напомни Рейчъл. — И това може да е началото на отмерването на времето. Ако това е древен пясъчен часовник.

Травак кимна.

— Да, възможно е. Огромен, защото става въпрос за тонове пясък.

— А какво ще се случи, когато пясъкът изтече? — запита Али.

Травак настрои алармата на часовника си.

— Не знам, но не искам да съм тук, за да разбера. Хайде, да се захващаме бързо за работа.

Пропълзяха през отвора. Рейчъл за пореден път усети странното чувство, обзело я няколко пъти и преди това. Само че този път осъзна какво изпитва.

Вал гледаше втренчено монитора. Изпитваше огромно разочарование. Беше изпробвала всички настройки, за които се беше сетила. Но все още не виждаше никакъв смисъл в изписаното на екрана. Нещо не беше в ред или с показателите, или с резултатите, до които Джоунси достигаше. Дали не беше объркала нещо?

Не. Нямахше дори нищожна възможност за това. Единственият начин тези цифри да са верни...

— Казах ти да не правиш това — каза Саймън.

Вал подскочи. Той стоеше зад нея — толкова близо, че тя усещаше дъха му по голия си тил. Той кимна към екрана.

— Как разбираш тези цифри?

Тя се опита да прояви безгрижие.

— Вероятно е някакъв вирус. Прав беше. Трябваше да знам, че ще възникнат проблеми, ако пренасоча компютърните цикли на Джоунси.

Саймън се усмихна.

— Вирус.

— Виждали сме достатъчно такива, нали? — Тя грабна ключовете си от бюрото. — Ще изляза навън и...

Опита се да стане, но Саймън я натисна да седне отново на стола.

— Мисля, че си по-умна. Знаеш, че онова, което виждаш на екрана, не е вирус.

Наведе се още повече към нея и прошепна в ухото ѝ:

— Кажи ми какво виждаш.

Тя не отговори. Той разклати силно стола ѝ.

— Кажи ми!

Тя гледаше право напред и полагаше огромни усилия да скрие страха си от него. Той знаеше какво мисли тя. Той *знаеше*.

— Виждам... че по няколко процесорни цикъла от всеки един проект са пренасочени.

— *Накъде?*

— Не знам. Но това става някъде по веригата, след като Джоунси прецени резултатите и изчисли в каква посока да поеме. И това не се отбелязва в докладите. — Тя се обърна и вдигна поглед към него. — Ти си. Само така видяното има смисъл.

Той кимна.

— Защо? — запита тя. — Ти си така отдаден на този проект като мен.

— Получих предложение.

— Трябва да е било наистина страхотно.

— Да. И беше направено от човек, който ме увери, че нещата ще са съвсем законни за мен, ако се случи най-лошото.

— Нортън? Онзи задник Нортън?

Саймън поклати глава.

— Шефът на Нортън, Пиърс.

Вал почувства горещите солени сълзи в очите си.

— Той се е опитал да убие Рейчъл, нали?

— Никога не съм искал това да се случи.

— Разбира се.

— Казвам истината. Когато Травак започна да източва системата ни, Рейчъл започна внимателно да проучва всеки ход на Джоунси. И моята връзка страшно се изплаши. Аз непрекъснато му повтарях, че ще се погрижа за проблема, но той не ми вярваше.

— А какво щеше да последва, ако беше успял да убие Рейчъл? Аз ли щях да бъда следващата?

— Не и ако можех да го предотвратя.

— Тя създаде Джоунси, за да прави добрини. За целия свят. А не заради онова, което сте намислили вие двамата с Пиърс.

— Това са само няколко държави от Третия свят, които са във вечна война за надмощие. Шпионират се една друга, съсипват икономиката на противниците си, както и системите им за отбрана. На кого му пука?

— На Рейчъл например. И това ли е всичко?

Той сви рамене.

— Две компании горят от желание да платят големи пари на Националната агенция за сигурност за информацията.

— Като например фармацевтичната компания „Милс“?

Саймън не отговори.

— Мили боже, Саймън, ти предоставяш на Даусън информацията, която даваме на Рейчъл.

— Рейчъл е умна. Може да се погрижи за себе си.

— О, да. Защо да се тревожим за нея? — запита Вал. — Поне докато ти плащат, нали?

— Мога да се възползвам от помощта ти, Вал. Няма да повярваш за какви пари става въпрос.

Вал кимна. Имаше само един начин да се измъкне жива от това. Да играе играта, да му казва онова, което той иска да чуе.

— Колко пари?

— Възможно е сумата да достигне милиони.

— Искам да се срещна с човека от Националната агенция за сигурност. Искам да разговарям с него.

— Може да бъде уредено.

Тя се изправи.

— Обади ми се, когато разбереш дали и кога ще се състои срещата. А междувременно...

Той я стисна силно за гърлото.

— Мислиш ме за глупав?

Тя не можеше да диша.

— Познавам те добре, Вал. Не мога да ти позволя да излезеш оттук.

Тя почувства как мракът се настанява в долната част на главата ѝ и постепенно започва да се издига нагоре.

— Съжалявам — прошепна.

Осъзна, че изпада в безсъзнание. Не можеше да позволи това да стане... Ръцете ѝ инстинктивно се впиха в тези на Саймън и тя усети нещо в едната си длан. Ключовете. Нейният последен шанс. Пъхна по един ключ между всяко от кокалчетата си и направи най-стегнатия юмрук, който можа.

После, само с едно бързо движение, го заби в дясното око на Саймън. Той извика силно. Отпусна леко хватката си, Вал се освободи и хукна към вратата. Задърпа, обаче тя не искаше да се отвори.

— Заклучих я, кучко! — Саймън, покрил окото си с длан, се заклатушка към нея. По бузата му се стичаше кръв.

Вал отстъпи назад. Издърпа масичката с принтера така, че да му препречи пътя, и се обърна към рафтовете. Ако само успееше да

стигне до задния изход... Саймън се блъсна в масичката, препъна се и падна по очи на пода. Вал се опита да му избяга, но той я сграбчи за глезена и я събори на земята. Тя запищя и отново се опита да се отскубне, докато Саймън се опитваше да я придърпа към себе си. Тя се обърна рязко. Лицето му беше застинало в ужасна гримаса, от раненото му дясно око продължаваше да тече кръв. Той покри тялото ѝ със своето и протегна ръка към счупения принтер. Вдигна го над главата си.

— Не!

Вратата на лабораторията се отвори рязко. Чуха стъпки, а после нещо, което звучеше като изстрел. Саймън замръзна с вдигната ръка. Вал успя да се претърколи далеч от него, а принтерът падна на пода. Саймън се отпусна безжизнен до нея.

Вал се обърна към вратата. Видя двамата полицаи-детективи, но някак като че ли през мъгла. Оръжията им все още бяха насочени към тях двамата. Слава богу!

— Добре ли си? — Гонзалес прибра револвера си в кобура и се втурна към нея. — Не мърдай. Не се опитвай дори.

Тя се опитваше да диша равномерно.

— Не мога да повярвам. Той се опита... Ако не бяхте дошли, той щеше да ме убие.

— Къде е Рейчъл Кърби? Тя добре ли е?

Вал кимна.

— Тя е в Египет. Говорих с нея преди малко.

Вал хвърли поглед на тялото на Саймън. От раните му течеше кръв.

— Той се беше забъркал в нещо... С някаква клечка от Националната агенция за сигурност...

Финли приклепна до нея.

— Знаем.

Погледът ѝ се спря на лицето му.

— Откъде?

— Получихме много интересна електронна поща. Тя ни доведе тук. Но наистина имаме нужда от помощта ти, за да се оправим в цялата тази каша.

— По-късно. — Тя с мъка се изправи до седнало положение. — Трябва да се свържа с Рейчъл. Не знам какво я очаква там долу, в

гробницата. Саймън би могъл... — Обзе я силна паника, когато се сети, че... — Не мога. Тя няма обхват. Можем само да чакаме.

„Това е един друг свят“, помисли си Рейчъл. Гледаше очарована масивното стълбище, което водеше към огромната зала. Бяха оставили настоящето зад себе си и се бяха озовали в света на Пешет. Но, странно, тя не се чувстваше като нашественик.

— Трябва да побързаме.

Травак ги водеше надолу по стълбището към най-ниското ниво на великолепната зала, чиято височина беше най-малко девет метра. Стените бяха покрити с многоцветни изображения на Пешет в различните ѝ роли: на майка, лечителка и учителка на жените лекарки. Лъчите на фенерчетата им играеха по стените и разкриваха релеф след релеф, всеки от които спираше дъха.

— Невероятно! — Гласът на Рейчъл отекна във високата зала. Тя мина покрай масивните колони, покрити от пода до тавана с йероглифи.

— Чуй — каза Травак. — Тук стените също реват. Каквото и да сме задействали, то се случва навсякъде.

Демански вървеше пред тях.

— Оттук.

Сега бяха в стаята с даровете на Пешет, които бяха великолепно угощение за боговете. Отляво се виждаха релефни фигури, мъжки и женски, всичките в различни, но неизменно красиви дрехи. Хиляди редове с йероглифи бяха разположени вертикално под фигурите.

— Мисля, че това са хората, които тя е обичала — каза Травак. — Невероятно.

Верните поданици, които Пешет беше спасила. Гледката предизвика различни чувства у Рейчъл. Застави се да извърне глава и да съсредоточи поглед в каменната пътека пред себе си. Покрай нея бяха разположени дузини статуи, изградени от пясъчник. Повечето представляваха лодки, чиито носове бяха насочени към отвор, намиращ се в задната част на залата.

„Тя е там.“

Рейчъл тръгна бавно в указаната посока. Нещо я теглеше нататък и ставаше все по-силно с всяка стъпка. Студените тръпки си бяха

отишли, Рейчъл изпитваше странно доволство. Точно така трябваше да бъде. Тя беше свързана с това място и с жената, в чиято чест то беше изградено. Тук беше и нейното място.

„Идвам. Съжалявам, че ми беше необходимо толкова много време. Чакай ме.“

Втурналият се нанякъде пясък, съчетан със слабото стенание на въздуха, караха странна музика да звъни в ушите ѝ.

„Чувам те.“

— Рейчъл?

Тя едва чу Травак и в същия миг мина през прага на отвора. Спря изумена. На около десет крачки от нея лежеше саркофагът на Пешет. Същото лице, което беше видяла на снимките и на стенописите в гробницата. Тръгна бавно към него и скоро се спря пред декоративния капак. Лицето на Пешет, макар и силно гримирано за съвременните стандарти, излъчваше мъдрост и достойнство.

Лечителка. Майка. Мъдрец. Воин.

Сестра.

— Здравей — прошепна Рейчъл. — Изминахме дълъг път, за да те видим.

И да ѝ отдадат чест. Да възхвалят ума ѝ, душата ѝ и безкрайната щедрост на сърцето ѝ.

— Била е красива — прошепна Али.

Рейчъл дори не беше усетила кога другите се бяха присъединили към нея при саркофага. Странно, че Али смяташе Пешет за красива. Не, всъщност никак не беше странно. Силата и мъдростта могат да бъдат красиви и Али вероятно виждаше това у нея.

— Да, тя е много красива. По свой собствен начин.

Травак беше извадил фотоапарата си и снимаше каменната плочка, поставена близо до долния край на саркофага.

— Това трябва да е последното парченце от мозайката — каза той.

Рейчъл коленичи до нея.

— Сигурен ли си?

— Да. Поне доколкото мога да бъда. Има и съобщение от нея до учениците ѝ. — Травак остави фотоапарата и огледа гробницата. — Пешет се е гордеела с Натифа.

Рейчъл кимна.

— Да. И е имало защо.

Травак се обърна към Нури и Абу.

— Трябва да вземем тази плочка. Дайте ми нещо, в което да я увия.

Рейчъл поклати глава.

— Не.

Травак смръщи вежди.

— Какъв е проблемът?

— Не можем да я вземем. Според указанията трябва да я оставим при нея.

Али смръщи вежди.

— Ами ако Даусън...

— Нека той я вземе. Джоунси вече е разгадал кода. Даусън никога няма да стигне до лекарството преди нас. — Рейчъл погледна отново масичката. — Оставете я при нея.

Травак се поколеба, но накрая кимна.

— Добре.

— Колко благородно! — Познатият глас достигна до тях, пълен със злоба. — От вас ми прилошава!

Нямаше нужда Рейчъл да обърне глава, за да разбере кой говори.

— Даусън. — Травак се обърна към него. — Добре дошъл в света на Пешет. Знаем колко беше нетърпелив да я откриеш.

Оба бутна Даусън в залата, насочил карабината в гърба му.

— Доставка.

Мети беше непосредствено зад него, следван от Соренс. Травак пристъпи към тях.

— Тъкмо говорехме за теб, Даусън.

Мети се обърна към Травак.

— Бяха точно там, където каза ти. В гробница на около четвърт миля южно оттук.

Нури сбърчи чело.

— Не разбирам.

— Подозирах, че Даусън има достъп до част от информацията, която ние получаваме от компютърната система на Рейчъл. — Направи пауза. — Той има свой собствен източник.

— Националната агенция за сигурност — каза Рейчъл.

— Откакто тръгнахме насам, системата на Рейчъл ъпдейтва софтуера за разшифроване на кода за мен — каза Травак. — И Даусън отново получи достъп до него. Затова, след като получихме информацията как да стигнем дотук, двамата с Рейчъл променихме софтуера, за да го насочим към друга гробница. — Заговори на Оба. — Това ли е цялата компания на Даусън?

— Имаше още двама, но се наложи да водим малка битка. Те откриха огън по нас. — Оба поклати глава. — Вече не са част от този свят.

— Можеше да ни кажеш, Травак — каза гневно Демански.

— Защо? Не бяхме абсолютно сигурни. А аз трябваше да се погрижа да бъдем защитени.

— Много умно — каза Даусън. — Но няма да ви помогне. Имам връзки, които ще ви преследват като ловджийски хрътки, ако скоро не им изпратя доклад.

— Така ли? Кой ли може да са те? Кой, по дяволите, би дал пукната пара за червей като теб, жив или мъртъв?

— За тях аз съм пари в брой, а винаги има някой, който да се интересува от парите. Националната агенция за сигурност, Тед Милс... — Направи пауза. — Можем да сключим сделка.

— Това няма да стане — каза ожесточено Рейчъл. — Ти и твоите приятели от Агенцията не можете да купите всички хора на земята.

— Така изпълнена с вяра и добродетели. — Погледът на Даусън се насочи от Травак към нея. — Корупцията е навсякъде, кучко, дори в твоето скучно кътче от света. — Изучава няколко секунди изражението ѝ, после се засмя. — Не си й казал, нали, Травак? Искаше да я защитиш. Сигурно си събрал вече две и две, но...

— За какво говориш? — прекъсна го Рейчъл.

— За къртица — отговори Даусън. — Най-логичният отговор на уравнението.

Рейчъл не искаше да повярва.

— Не! — Погледна Травак. — Не е... — После видя изражението му. — Мили боже!

— Не исках да те нараня, докато не съм сигурен.

— Мили боже, нямах представа, че можеш да бъдеш толкова сантиментален, Травак. — Даусън отново обърна глава към него. — Сделка?

— Няма начин — каза студено Травак. — Ти уби приятеля ми, кучи сине. Опита се да убиеш и нас. Няма да се отървеш безнаказано. Тук е краят на всичко.

Ревът, бученето на стените рязко секна.

Рейчъл замръзна. Внезапната тишина беше тежка, непоносима. После се чу тътен отдолу. Земята под краката им се разтърси. Погледът на Даусън, издаващ паниката му, се стрелна из залата.

— Какво има? Какво става?

Часовникът на Травак започна да бибипка. Той го погледна, после се усмихна на Даусън.

— Прочел си инструкциите. „Четвърт летен час...“ Не мисля, че това е било просто молба към нашествениците.

Земята се тресеше още по-силно сега, от тавана падаха огромни късове.

— В момента нямам време за теб, Даусън.

Травак сграбчи Рейчъл за ръката и се втурна към вратата.

— Трябва да изчезнем оттук. Веднага!

Таванът в задната част на залата се срути, смачка Оба и повали Мети на земята. Прах и отломъци изпълниха залата. Соренс се наведе, грабна оръжието на Оба и се обърна рязко. Прицели се в Али, която бягаше към вратата, но Нури изведнъж се оказа зад него и стисна с длани главата му. Едно бързо движение и пречупи врата му.

Земята се тресеше още по-силно. Травак вече беше до входа, буташе останалите пред себе си. Извика:

— Вън, Нури!

Тъкмо когато той самият щеше да изскочи навън, погледна назад и видя Даусън, застанал до саркофага, да се опитва да изкърти каменната плочка.

— Ти, копеле! — Пъхнал я под мишница, той се обърна, очите му блестяха победоносно. — Взех я! Играта не е приключила. Ще се измъкна оттук и...

От стената до него се откърти огромен отломък. Даусън извика, когато той го запрати към купа каменни късове и го прикова там. Гледаше Травак и започна нещо да говори, но от устата му излизаше само кръв. Погледът на Травак пък беше прикован в лекарството на Пешет, което Даусън все още стискаше.

— Тя наистина не искаше ти да я получиш, нали, Даусън?

— Травак. — Рейчъл го сграбчи за ръката и го задърпа навън, а от тавана и стените продължаваха да се сипят отломъци. — Забрави за него. Да изчезваме оттук! Побързай! Цялото това място ще се превърне в куп развалини.

— Травак!

Чуха вика на Даусън, докато прекосяваха тичешком голямата зала. Статуите, разположени по дължината на коридора, падаха и се разбиваха, а камъните падаха от тавана като бомби по време на въздушно нападение. Травак посочи напред.

— Виж!

Сочеше към стълбището, което бързо се превръщаше в камъни и прах. Докато Рейчъл гледаше ужасена, върху него падна огромно парче от тавана и напълно препречи едната страна. Али и Демански се колебаеха в подножието му. Рейчъл ги задърпа.

— Хайде! Това е единственият път навън!

Стълбите се превръщаха в прах при всяка тяхна стъпка, а дълбокият и глух тътен под краката им ставаше все по-силен и изпълваше ушите на Рейчъл, докато накрая тя не чуваше нищо повече. Пред тях, през облака прах и отломъци, тя виждаше отвора, който бяха направили. Само няколко метра още. Следващото стъпало изчезна буквално под краката ѝ! И остана само черното празно пространство.

Тя падаше.

Носеше се надолу, задавяше се, задушаваше се, защото блузата ѝ се носеше във въздуха около нея и запушваше устата ѝ, закриваше очите ѝ. Вдигна поглед. Травак стоеше на бързо изчезващите стъпала горе и я държеше за яката.

— Кръстосай ръце на гърди, за да не се вдига блузата ти нагоре!
— извика той.

Тя се подчини, а той я повдигна и тя успя да се залови за последното стъпало, но едва не изгуби равновесие, когато друго парче от тавана падна до нея.

— Ще слеза да ти помогна.

— Не! — извика тя. — Измъкни фотоапарата оттук. По дяволите, в него е последното парченце от мозайката.

— Няма да си тръгна без теб.

— Направи го! Аз сама ще се измъкна.

Травак изруга, бръкна в раницата, праметната през рамото му, и извади фотоапарата. Обърна се и го хвърли през отвора в стената.

— Ето, готово. Сега ще слеза да ти помогна.

Стълбището хлътна и се наклони на една страна. Травак се наведе и я сграбчи за китката, обаче Рейчъл отчаяно стискаше камъка, за който се беше хванала.

— Няма да ти позволя да си отидеш. Никога. Рано или късно ще трябва да пуснеш този камък. Имаш ми доверие, помниш ли?

— Да. — Рейчъл си пое дълбоко дъх и се пусна от опората си.

— Добре.

Травак я издърпа горе и двамата започнаха да се катерят с ръце и крака по стълбите, а огромната зала зад тях се срути напълно. Ураган от прах, в който бяха уловени по-големи и по-малки отломъци, премина покрай тях с такава сила, че обрули болезнено голите им лица и крайници. Рейчъл се повдигна и успя да се прехвърли през отвора, следвана от Травак.

Травак се наведе и вдигна фотоапарата, двамата се запрепъваха на несигурните си нозе към изхода. Невероятно, стената на гробницата на Донкор беше недокосната от хаоса в гробницата на Пешет, въпреки че земята под краката им все още от време на време беше разтърсвана от трусове.

Тръгнаха по тесните коридори към изхода, като извиваха тела. Отворът се виждаше. Рейчъл виждаше звездите да блестят на нощното небе.

Още няколко метра. Излязоха от гробницата и усетиха хладния нощен въздух. Къде беше Али? Аха, ето я. Пред тях, в компанията на Демански, Нури и Абу.

— Продължавайте да бягате! — извика им Травак. — И не спирайте, докато не стигнете до следващата дюна. Трябва да се отдалечим от гробницата.

Като стигнаха до дюната, Али пусна ръката на Демански и затича към Рейчъл.

— Добре ли си? Беше истински кошмар.

Рейчъл кимна и се опита да нормализира дишането си. Обърна се и загледа гробницата, после погледна Травак. Той гледаше в същата посока, но безмълвно и здраво хвана ръката ѝ.

— Да, кошмар. Особено за Даусън.

Земята не беше спряла да се тресе, все още чуваха глухия тътен. Дали това не беше гласът на Пешет, който викаше победоносно от миналото? Или пък далечен гръм, отекващ през вековете?

Даусън обърна глава при падането на следващия къс от тавана. Кръвта го задавяше, ушите му бучаха от тътена. Някъде в залата все още светеше един-единствен лъч от фенерче и хвърляше странни ъгловати сенки по камъните. Опита се да помръдне. Не можа. Не усещаше нито ръцете, нито краката си, а дясната му ръка беше затисната под отломъците.

Трябваше да помръдне. Да се освободи. Да се измъкне отгук.

От тавана продължаваха да падат късове, разцепиха саркофага и разтрошиха пиедестала му. Парчета от него се търкулнаха в краката на Даусън. После, бавно, нещо излезе от кутията.

Пешет.

Даусън спря да диша, а мумифицираните останки се плъзнаха надолу заедно с другите останки. Директно към него. Лъчът на фенерчето освети лицето на Пешет, кафяво и подобно на пергамент, а дрехата ѝ, древна и едва ли не превърнала се в прах, се закачи за счупения саркофаг и се скъса. Лицето ѝ дойде още по-близо до него, беше само на сантиметри от неговото собствено.

Господи, нима тя се усмихваше?

Тя му се присмиваше. Смееше се. На него. На безпомощността му. На поражението му. И той не можеше нищо да направи. Извика.

И продължаваше да вика, когато всичко около него се срути.

ЕПИЛОГ

Шест месеца по-късно

Кловис, Ню Мексико

Рейчъл се изкачи на върха на хълма и загледа хилядите акри земя, ширнала се долу. Беше почти залез-слънце и слънчевите лъчи озаряваха всичко като благословение. Мили боже, каква красота! Всеки път, когато идваше тук, тя се изпълваше с нова надежда, обновяваше се.

— Приличаш на жрица, готова да даде милостиня на хората.

Травак. Тя застина, но не се обърна.

— Време беше да се появиш. Минаха месеци. Мислех, че си изчезнал от лицето на земята.

— Трябваше да свърша някои неща. А знаех, че ти ще се впуснеш в диво бягство веднага, щом краката ни стъпиха в Кайро.

— Да.

Рейчъл се обърна и го погледна. Беше още по-силно загорял, очите му излъчваха същите интелигентност и предпазливост, към които беше привикнала. Беше облечен в панталони цвят каки и бяла риза, чиито ръкави бяха навити до лактите. Като че ли беше отслабнал. Господи, колко много ѝ беше липсвал!

— Имаш късмет, че не се опитах да те изиграя и да заграбя твоя дял от лекарството на Пешет.

Той се усмихна.

— Въобще не съм се тревожил за това. Знаех къде да те намеря.

— Той сведе поглед към долината долу. — Нищо чудно, че преди малко приличаше на жрица. Може би това е магията на Пешет? Много е красиво тук.

Тя поклати глава.

— Не. Това място тук е най-красивото на земята.

Той се усмихна.

— Приемам поправката.

— И ще стане още по-красиво, когато открием формулата. — Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — А ние *ще* я открием!

— Не се съмнявам. — Погледът му се насочи към Изследователския център „Дауд Агрикалчъръл“, едноетажна сграда, заобиколена от обработваема земя.

— Това ли е сега твоята радост и гордост?

— Това е само една от половин дузината лаборатории, които са заети със синтезирането на активната съставка на растението, изчезнало преди векове, но ключов елемент в лекарството на Пешет.

— Колко близо си до успеха?

— Онези растения там долу са далечни братовчеди на онова, раснало под слънцето във времената на Пешет. Бъдещите поколения ще са дори още по-близо до първоначалното растение. Почти сме стигнали края.

— Още колко?

— Шест месеца. Година. Струва ми се, че не може да се случи достатъчно скоро.

Съществуваше значително недоверие в научните среди, но повечето скептици бяха принудени да замълчат, когато изследователите от фондацията на Рейчъл използваха техниките на Пешет, за да демонстрират началото на регенерацията на нервните клетки при малките бозайници. С липсващите съставки, изглеждаше, че регенерацията ще продължи, докато повредените сектори се възстановят напълно.

— Много съм щастлив заради теб — каза Травак тихо.

— Чу ли за Саймън?

Той кимна.

— Погрижих се да не бъда напълно изолиран от света. Знам, че ударът е бил жесток за теб.

— Да, така беше.

Предателството на Саймън и смъртта му я бяха шокирали. Толкова малко бяха хората, на които можеше да довери работата на живота си и Саймън беше един от тях. Липсваше ѝ неговият бриляnten ум, остроумието му и чувството му за хумор, което винаги успяваше да намали напрежението в мига, в който ѝ се струваше, че не може да остане повече нито миг в лабораторията.

Мразеше годините на скъпи спомени, отровени от ужасния му последен акт на предателство. И Робърт Пиърс, и Тед Милс ги очакваше съдебен процес за убийство и колкото да им беше ядосана, че бяха източвали мрежата ѝ за собствена изгода, тя ги ненавиждаше повече за това, че бяха примамили Саймън да тръгне по пътя на злото.

— Как е Али? Когато се обадох на Вал да я питам къде си ти, тя мислеше, че има вероятност Али да е с теб.

Рейчъл поклати глава.

— Тя е с Демански в Невада. На посещение в новата лаборатория, основана от него. Изследователите, които работят там, може да са дори по-напреднали от нашите тук. Те изчисляват успеха на четири месеца.

Травак се засмя.

— Повечето мъже засипват жените с шоколад и цветя. А Демански издигна лаборатория, която може да спаси живота ѝ.

— Какво бих могла да кажа? Той е майстор на великодушните жестове. — Направи пауза. — А ти защо изчезна? Какво беше така дяволски важно, че не можа да изчакаш дори да поговориш с мен?

Усмивката на Травак изчезна.

— Трябваше да се погрижа за погребението на Бен. — Погледът му отново се зарея над долината. — Трябваше също да се уверя, че всичко с Нури ще бъде наред. През целия си живот съм изоставял хората, които съм обичал. Реших, че е време да спра.

— Но изостави мен.

— Реших да ти дам възможност да прецениш дали ме искаш в живота си. Не ти дадох голям избор, още откакто изпратих онази електронна поща от гробницата.

— А какво, ако бях решила да те зачеркна?

Той наклони глава.

— Това ли е решението ти?

— По дяволите, ти ме изостави, без да кажеш дума. И сега казваш, че било някакъв вид изпитание?

— Проявих благородство. — Той се усмихна. — А после преодолях чувствата си. И ето ме отново. Не можеш да ме изгубиш. Аз съм като черен гологан.

— Страхотно сравнение.

— Премислих, а и черните гологани не са чак толкова лошо нещо. Може и да не съм най-стабилният мъж на земята, но ще посветя останалата част от живота си на теб и ще те науча да чуваш музиката. Имаш нужда от някой като мен.

— А ти имаш ли нужда от жена като мен? — запита тя неспокойно.

Той я погали по бузата. Много нежно.

— О, да!

Тя почувства как се разтапя.

— Но това никак не е разумно. Ние сме съвсем различни.

Той кимна.

— И ще има моменти, когато ще работиш толкова усилено, че дори ще забравяш за мен, а аз ще трябва да полагам усилия, за да те връщам в моя свят.

— И аз те познавам. Вероятно някой ден просто ще изчезнеш нанякъде и ще ме оставиш да се тревожа. Възможно е дори да изпадна в нервна криза.

— Вероятно. Но винаги ще се връщам. И когато имаш нужда от мен, аз ще съм до теб. — Той се усмихна. — Помисли за предложението ми. — Отстъпи назад. — Искам да слеза в долината и да разгледам по-отблизо. Ти искаш ли да дойдеш с мен?

Тя поклати глава.

— Аз обичам да гледам природата тук, отвисоко.

— Добре. — Той бръкна в раницата си и ѝ подаде предмет, обвит в плат. — Донесох ти подарък. Писмото на Пешет до нейните ученици. И дори съм го гравирал в гранит. Защото реших, че ще искаш то да издържи поне още пет хиляди години.

Тя го загледа как слиза пъргаво по хълма. Изглеждаше окъпан в златиста светлина, единственото живо и движещо се същество в морето от растения. И хвърляше гигантска сянка пред себе си — така, както доминираше и засенчваше всеки момент от живота ѝ, откакто го беше срещнала.

Тя сведе поглед към малката гранитна плочка, която ѝ беше дал. Съобщението на Пешет до нейните ученици съдържаше и рецептата за чудодейното лекарство, което по ирония на съдбата беше станало причина за толкова много насилствена смърт.

„Мои предани и скъпи ученици, завещавам ви най-скъпоценния си дар. Вие сте дали тържествена клетва да лекувате болните, да им вдъхвате надежда, да им дарите дълги години на здраве и щастие. Вашите умения са страхотна сила и неизказана мощ, но вие имате и отговорност, свещен дълг към съвременниците си. Винаги ще има хора, които биха искали да владеят подобна сила така, както се владее оръжие, да даряват живот само като разменна монета за богатство и влияние. Обаче нашата дарба е благородна и аз ви давам този дар, за да могат всички хора, независимо от статута си и личните си пристрастия, да се облагодетелстват от вашите знания и да се наслаждават на дълъг и ползотворен живот.

Разпространете вашето знание надалеч, сестри мои, и гражданите на света ще честват нашите умения, безкрайното ни съчувствие и силния ни дух векове наред.“

Рейчъл се усмихна, а слънцето се потопи зад хоризонта и хвърли дълги сенки, които накараха растенията да изглеждат като развълнувано море, което стига до безкрая.

— Скоро, лейди Пешет — прошепна тихо тя. — Много скоро.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Макар че с голямо удоволствие пишем истории, които дават простор на въображението, технологиите, изложени в „Буреносен цикъл“ са базирани на реалността. Идеята за компютърна мрежа и разпределение на компютърните цикли съществува вече повече от десетилетие, а в момента има стотици страхотни проекти, които използват ресурсите на личните компютри и конзолите за игри по целия свят. Ние окуражаваме читателите да открият кауза, която има значение за тях (на www.distributed-computing.info) и да прекарат няколко минути в настройване на системите си за допринасянето на компютърни цикли за някое значително начинание. По-голямата част от тази книга всъщност, беше написана на компютър, който се бори с рака като част от проекта „Компютрите срещу рака“.

Посещението на нашите герои в измислената корпорация за специални ефекти „Пиксел Денс Инкорпорейтид“ показва технологии, достъпни дори за любители. Съществуват няколко софтуерни пакета, които могат да създадат виртуални модели от снимки, а читателите могат да го направят и сами с програмата, наречена Photomodeler Pro, която може да се получи от Eos Systems. Групата по технологии към университета във Вашингтон е създавала дигитални модели на световни забележителности, базирани на снимки, качени в обществени уебсайтове, предназначени за шерване на снимки. Някои от техните вълнуващи резултати могат да бъдат видени на <http://grail.cs.washington.edu/projects/mvscpl>. А има и много фирми, които, чрез използването на триизмерни принтери, създават солидни обекти от дигитални модели, изпратени им като електронна поща.

Макар древните египтяни да са били склонни към суеверия и псевдонауки, също като много други цивилизации през вековете, те имат своя удивителен принос към медицината. А във време и свят, където хората помнят жените лекарки, защото са били новост и рядкост, Египет може да се похвали с много такива. Най-известната жена-лекар в историята на човечеството е Пешет. Тя е и най-рано

живялата, доколкото това е отразено в историческите анали. Тя е била напълно забравена и изгубена за света, докато археологът Селим Хасан не открил гробницата на сина ѝ, Акхептеп, през 1929. Релефите по стените изяснили някои подробности за Пешет като, например, фактът, че тя била председател на асоциацията на жените лекари. Стената с барелефите от гробницата на Акхептеп понастоящем се намира в Лувъра в Париж и е основен артефакт в египетската колекция на музея.

Макар да не сме запознати със специфичните медицински постижения на Пешет, съвременните изследователи са постигнали окуражителен напредък в регенерацията на клетките на централната нервна система. Ние се обърнахме към университета в Маями, за да проучим регенериращия ефект на магнитните наночастици върху увредените нервни клетки, но по-добри резултати може би ще бъдат получени от опитите за трансплантация на глиални клетки, провеждани от У. Ф. Блекмор и А. Дж. Кранг, както и от други различни проекти, разработвани по целия свят. Ние пожелаваме успех на всички изследователи, заети в подобни проекти и ще бъдем сред първите, които ще приветстват техните постижения, когато този аспект от нашата книга се превърне в нещо отдавна отминало.

Издание:

Айрис Йохансен, Рой Йохансен. Буреносен цикъл

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, София, 2010

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Никола Христов

ISBN: 978-954-170-268-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.